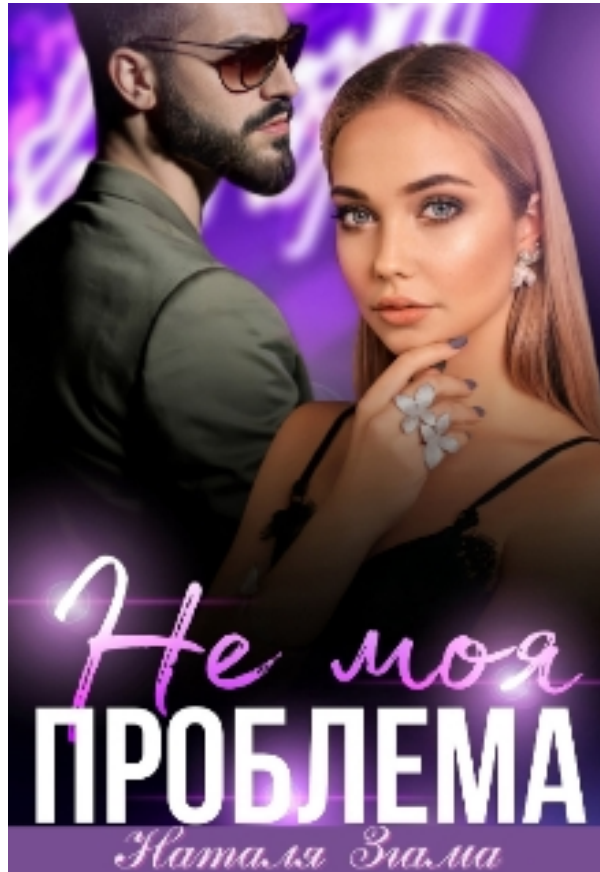

READ-BOOK.NET
Libros gratis en línea!

Не моя проблема - Наталия Згама

Глава 1

- Рухайся плавніше, Ем! Ти сьогодні дуже розсіяна. - кричить мені Шон, клацаючи камерою.
 - Пробас, я сьогодні дуже втомилася. У мене були заняття, потім підробіток в бібліотеці. Я відразу говорила мамі, що це погана затія - робити сьогодні фотосесію.
 - Послухай, ти ж знаєш мене не цікавлять чужі графіки - у самого роботи валом, а сьогодні у мене ще зйомка акторів у театрі.
 - Це була не моя затія!
 - Плювати. Або ти викладаєшся на всі сто, або не забирай мого часу!
- Якщо я не зроблю сьогодні фото, щоб поповнити своє портфоліо, мама мене вб'є.
- Все в порядку, зараз продовжимо. Я тільки вип'ю склянку води.

Шон заковує очі до неба, всім свої виглядом кажучи, що його моя незібраність дратує. Але мені плювати. Я з ранку нічого не їла, і ледь тримаюся на ногах. А ці тортурові знаряддя, а не шпильки на ногах, мене добивають. Я, звичайно, поважаю Шона за те, що він створює не звичайні фотографії, а справжнісінькі шедеври, але він просто деспот, який ніколи не дає перепочинку. Тільки мамині зв'язку допомогли нам вирвати час зйомок у Шона. Тепер мій графік складений не по годинах, а по хвилинах. Якщо мої фотосесії для реклами і далі будуть продаватися з таким успіхом, я незабаром зможу назбирати трохи грошей.

Намагаюся заспокоїтися і забути про втому. Ноги судомить від вісімнадцятигодинного божевільного дня, але на сьогодні в планах тільки ця фотосесія. Мені потрібно випити води і позувати, як я робила це завжди, ось і все. Я впораюсь.

Залпом випиваю склянку прохолодної рідини. Мені хочеться вилити весь вміст пляшки собі на голову, щоб трохи підбадьоритися, але, боюся, Шон такого жесту не оцінить, з урахуванням того, що над моєю зачіскою та макіяжем працювали сьогодні дві години поспіль.

Повертаюся в робочу зону, задекоровану біло-блакитними тканинами.

- Я готова.

Всі мої рухи сьогодні автоматичні. Я швидше позую за звичкою, а не тому, що хочу добре виглядати в кадрі. Я знаю всі ці хитрощі моделей на зубок, які дозволяють виглядати виграшно в кадрі. Шону це не подобається, але він все одно мене знімає, і більше не робить зауважень. Свою роботу я роблю, хоч і без ентузіазму, а він постійно клацає камерою, не відволікаючись на те, щоб поставити мене якось інакше.

Нарешті, нам вдається зробити всі необхідні знімки, і я ховаюся в гримерці. У мене немає сил змивати зараз тонну яскравого макіяжу або розплутувати зачесане волосся, але ось туплі на п'ятнадцятисантиметрових підборах я знімаю з величезним задоволенням. Дзвоню мамі, щоб вона мене забрала від фотостудії, але вона довго не піднімає трубку. Збираюся вже скинути дзвінок, але на останній секунді, мама відповідає.

- Емілі, ви закінчили?

- Так. Ти приїдеш за мною?

- Ні. Я зараз на корпоративі і повернуся пізно. Візьми таксі і виспись гарненько. Завтра у нас зустріч.

- З ким? - мені хочеться застогнати від цієї новини. Я зовсім не хочу плентатися на чергову нудну зустріч з черговим піарником або продюсером, або кого там мама знову знайшла для мого просування. Завтра був би єдиний вихідний день за останній місяць, який я хотіла провести з подругами. Мені ж дев'ятнадцять, а не дев'яносто! Коли, чорт забирай, я буду відпочивати? - Це взагалі обов'язково?

- Звичайно, Емілі! О дванадцятій ти повинна бути готова. Я представлю тебе ще одному фотографу.

- Чим тебе не влаштовує Шон?

- Поговоримо про все дома! У мене абсолютно немає часу з тобою базікати по телефону, коли на мене всі чекають.

- Гарзд. Я беру таксі.

- Завтра о десятій будь готова - цього більш, ніж достатньо для того, щоб виспатися і виглядати бадьорою! Нам потрібно заскочити ще в одне місце.

- Так, зрозуміла я, мам!

Мама кидає трубку, а я замовляю собі таксі додому. Іншим разом я б прогулялася пішки, насолоджуючись теплим вечором, але сьогодні падаю з ніг.

Плентаюся до виходу, по дорозі кидаючи «бувай» Шону, який дбайливо збирає своє обладнання. Поки їду в таксі, в голову приходять тільки погані думки про те, наскільки мені не подобається моє нинішнє життя.

Мені так набридла ця біганина. Мама натхнена моїм прагненням до світу моди. Але мене він зовсім не цікавить. Я це роблю тільки заради однієї мети, про яку, до речі кажучи, мамі знати не можна. Інакше вона мене вижене з дому.

Оскільки ми живемо вдвох, діватися мені особливо нікуди. Батькові на нас давно наплювати, а інших родичів у нас немає. Ось, чого я дійсно хочу, так це закінчити навчання. Я хочу грати в театрі, а не світити дупою на подіумі, як того хоче мати. Зараз я всього лише знімаюся для рекламних роликів і продаю свої фотографії на різних платформах, в основному - це реклама купальників і білизни. З фізичними даними мені пощастило. Але ось ритм життя зводить мене з розуму. Мені потрібно вчитися, зніматися, підробляти в бібліотеці, постійно зустрічатися з якимись людьми, яких знаходить мама для того, щоб втиснути мене в світ моди. Я радію вже тому, що вона мене не змушує записуватися на модельне навчання, хоча кілька разів натякала про це.

Опинившись удома, ледве знаходжу сили, щоб набрати повну ванну. Не стану сьогодні мучити шкіру різноманітними процедурами по догляду, а просто занурюся в гарячу воду з лавандою для розслаблення. М'язи всього тіла ниють так, ніби я пробігла марафон. Змиваю з себе весь багат шаровий макіяж, витираюся пухнастим рушником, і з насолодою завалююся на м'який матрац. Поняття не маю котра зараз година, ймовірно близько дванадцятої ночі, але засинаю я відразу, як тільки торкаюся головою подушки.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 2

Ранок суботи почався з головного болю. Виспатися мені може і вдалося до восьмої ранку, але втома нікуди не зникла. Лежачи на ліжку, потираю скроні, бажаючи трохи вгамувати біль. Напевно, доведеться приймати знеболювальне, щоб сьогоднішній день не тривав в такій же напрузі, в якій почався.

- Емілі, ти що ще з ліжка не вставала? - стукає в спальню Регіна.

- Встаю вже, мам!

Сідаю на ліжку, відчуваючи мало не кожен м'яз у власному тілі.

- Ти давно повинна була прийняти душ і спуститися снідати! - входячи в кімнату, продовжує вичитувати вона.

- Господи, мам, можу я хоча б в суботу трохи відпочити? Ти сказала бути готовою до десяти, а зараз тільки восьма!

- Це не означає, що ти повинна піти на зустріч пом'ятою, немов тільки вилізла з ліжка. Іди освіжись і спускайся в їдальню!

- Гаразд, іду вже!

Регіна оглядає мене незадоволеним поглядом, після чого виходить за двері.

На полиці у ванній кімнаті беру знеболююче, запиваю його водою з-під крана. Далі все за планом: приймаю ранковий душ, укладаю волосся і роблю легкий макіяж, без якого мама мене не випустить на вулицю. Насправді, я люблю фарбуватися, але не настільки, щоб ходити по будинку з косметикою на обличчі. До дев'ятої години, я умудряюся повністю привести себе в порядок - звикла робити все швидко, не затягуючи. Задоволення це приносить мало, але зате я всюди встигаю.

Проходжу до їдальні, де нікого немає, тільки мій остиглий сніданок, який самотньо стоїть на столі.

- Ти не зуміла впоратися до визначеного часу - їстимеш остигнулу їжу. - бурчить мама з дивана. Одразу я її не помітила. - І, до речі, будь добра при сьогоднішній зустрічі називати мене Регіною.

- Як завжди. Пам'ятаю правило - при сторонніх тільки по імені!

- От і добре.

Сідаю за стіл, не зовсім розуміючи, чому мама часом така деспотична по відношенню до мене. Я розумію частково, що вона робить, як вважає правильним для мене, але змушувати дочку їсти холодний сніданок якось зовсім нерозумно, якщо я можу спокійно піти і розігріти його. Або попросити служницю принести новий. Мама терпіти не може готувати, тому найняла жінку на допомогу по кухні. Марта робить все для того, щоб господині будинку взагалі не доводилося входити в кухню.

- О десятій годині ми поїдемо вибирати сукню для сьогоднішньої фотосесії. Часу дуже мало, тому я попросила Лукаса приїхати прямо до торгового центру, де ми познайомимось ближче і пообідаємо.

- Лукас - це той фотограф, про якого ти згадувала вчора? - наколюючи холодний омлет на виделку, цікавлюся.

- Так. Ще з ним повинен прийти твій новий продюсер.

- Мій, хто? Ти жартуєш? Навіщо мені продюсер? - мама проводить рукою по укладеному хвилями волосся. Мені дісталось від неї таке світле волосся, що дозволяє швидше змінювати

образи для зйомок, перефарбовуючи його тимчасовими фарбами.

- Він буде пропонувати твої фотографії різним рекламним компаніям. Я хочу, щоб ти була з ним милою. Філ Чейз - досить відома особа, тому ти повинна вразити його.

- Ясно.

- Поспішай! Ти мусиш ще переодягнутися у що-небудь інше і зібрати волосся.

У мене пропав апетит від цієї розмови. Новий фотограф і продюсер означають тільки одне - мені доведеться працювати ще більше. Але я мовчу, пережовуючи свій убогий сніданок. Я зобов'язана допомогти сестрі і заробити гроші на її операцію. Все ще сподіваюся, що мама відтане і зможе хоча б поговорити зі мною про Джанет.

- Ти давно розмовляла з Джанет?

- З чого б мені взагалі з нею говорити? Вона зробила свій вибір ще тоді, коли поїхала від нас. Сподіваюся, що ти теж з нею не спілкуєшся.

- Але вона моя сестра.

Як я і боялася - мама з роздратуванням поставилася до цієї теми.

- Вона тільки за назвою твоя сестра, Емілі - не більше! Джанет виїхала від нас сім років тому, і більше, на щастя, від неї не було звісток.

- Але звідкілясь ти знаєш, що вона хвора, так?

Регіна різко встає з дивана, всім виглядом демонструючи наскільки їй неприємна ця розмова.

- Мені дзвонив твій батько, щоб повідомити про це, сподіваючись викачати з мене гроші. Нехай самі розбираються - вони більше не наша сім'я!

Мати розвертається до виходу з їдальні, кажучи наостанок:

- І не піднімай більше цю дурну тему. Тобі давно пора змиритися з тим, що у тебе немає ані сестри, ані батька! Буду чекати тебе в машині. І давай живіше!

Забираю за собою тарілку. Ледве входжу в кухню, як Марта схоплюється зі стільця.

- Я б сама все забрала, міс!

- Дурниця, мені не важко прибирати за собою, Марта. І перестань називати мене так! Мене звуть Емілі.

Служниця посміхається, миючи мою тарілку.

- Твоя мама мене викине звідси, якщо почує, як я звертаюся до тебе по імені.

- Не думаю.

Мені незручно від того, що Марта старше мене всього лише на п'ять років, і повинна говорити так офіційно.

- Гарного тобі дня, Марто!

- Дякую, Емілі, і тобі!

Про себе думаю, що мій день навряд чи буде приємним, але вголос цього не кажу.

Швидко міняю домашній одяг на одяг для виходу, збираю волосся у вільний хвіст, і виходжу до машини.

Всю дорогу до торгового центру ми мовчимо. Мама зосереджена на дорозі, а я сподіваюся, що вибір одягу та зустріч не затягнеться дуже надовго, і я встигну вибратися ввечері з подругами в кіно.

Ми цілеспрямовано прямуємо в мамин улюблений салон, де вона відразу підходить до вішалки з сукнями. Це місце належить жінці середній років на ім'я Сара. Вона сама створює ці сукні та багато чого іншого.

- Сара, у тебе є що-небудь нове для нас? - звертається Регіна до дизайнера.

- Так. Дві нові сукні ще в підсобці. Амелі, принеси мені їх, будь ласка! - просить жінка помічницю, яка тут же ховається за дверима підсобки.

Плаття виглядають дуже непогано, і подобаються мені набагато більше всіх тих, які мені доводилося вдягати раніше для фотосесій. Але Регіні не подобаються.

- Мені потрібно щось більш відкрите. Для реклами колекції купальників. Щоб розрізи були високими або щось таке ... взагалі, ти сама знаєш.

Сара киває і відходить в інший бік приміщення.

Я приміряю запропоновані варіанти, мама схвалює, і ми виходимо.

- Лукас вже чекає нас в кафе за рогом.

Я мовчки слідую за мамою.

Кафе пустує в такий час, і ми відразу помічаємо двох чоловіків, що сидять за столиком. Припускаю, що Лукас - це хлопець молодший, та й його одяг більш вільного стилю, на відміну від свого співрозмовника. У Лукаса більш відкрите усміхнене обличчя - це одразу викликає прихильність до себе.

- Привіт. Я Лукас - твій майбутній фотограф. - встає хлопець, простягаючи мені руку для привітання. Філ сидить, не рухаючись, тільки роздивляється мене з голови до ніг.

- Привіт. Мене звуть Емілі.

- Дуже приємно. Це містер Чейз.

- Філ Чейз. - повільно простягає мені руку похмурий чоловік, який не зволив навіть встати з місця.

Він виглядає так, як я і уявляла: довга, як на мене, борода, зачесане назад волосся і, бездумне обличчя. Поза його теж говорить про те, що він занадто високої про себе думки - нерухома, але

розслаблена. Не дуже люблю такий тип людей, але працювати з ними доводиться частенько.

Ми вітаємося і розсаджуємося по місцях. Поки Регіна обговорює всі питання з Лукасом, погляд Філа постійно мене вивчає. Я помічаю це навіть через його затемнені окуляри, яких він не зняв, сидючи за столом. Його погляд мені неприємний, але я намагаюся не показувати.

- Філ буде присутній на фотосесії, щоб оцінити твою роботу, Емілі.

Це було логічно, але мені все одно не подобається цей тип, як би мама його не розхвалювала. Ми випиваємо кави, після чого сідаємо в дві машини і їдемо до фотостудії. Сьогодні мене не планують гримувати або сильно фарбувати - це тільки пробна фотосесія для того, щоб оцінити моє вміння позувати і розслаблятися перед камерою.

Будучи на місці, переодягаюся в куплений раніше наряд, розчісуюся, і роблю макіяж трохи яскравішим, щоб не виглядати блякло на фотографіях. Декольте сукні доходять до пупка, сексуально відкриваючи верхню частину купальника. Спідниця довга - до щиколоток, але виконана з дуже тонкого прозорого матеріалу, який розлітається в сторони від найменшого руху. Нехай сьогодні ми не рекламуємо цей купальник, але цей вигляд мені дуже подобається. Люблю такі тканини, з якими можна пограти в кадрі.

Виходячи з гримерки, відразу вловлюю новий погляд Філа. У мене від нього мурашки біжать по тілу - настільки він відверто виричався на мої груди і голі ноги. Важко буде розслабитися в такій обстановці, але доведеться постаратися. Думка про те, що мама теж помічає ці розглядання, мене тільки пригнічує. Їй повинно бути неприємно, що якийсь мужик так виричався на її дочку. Але Регіні все одно. Вона рада приділеній мені увазі, якою б вона не була. Мені хочеться заплакати. На жаль, але вона така мати. Завжди була холодною і суворою, не проявляла належної уваги до своїх дочок (від однієї взагалі відреклася), і я ніколи не отримувала від неї необхідного тепла. До такого звикаєш, але не можеш до кінця змиритися.

- Емілі, сьогодні ти стоїш на палубі корабля. Ти повинна показати мені, наскільки тобі приємний сонячний літній день і морська прогулянка. - вводить мене в курс справи Лукас.

Я уважно слухаю і швидко вклинююсь в роботу, часто міняючи позиції. Уявляю себе на такому кораблі, хоча раніше ніколи не плавала. Вітер розвиває моє волосся, а я стою на кормі, насолоджуючись цими приємними відчуттями близькості до моря. Мені здається, що я майже відчуваю як пестить бриз моє обличчя, промені сонця, зігріваючі шкіру. Уявляю, як плаття обліплює тіло, збираючись складками на пишному подолі. Намагаюся не закривати очі, не забувати, що я зовсім не на морі, а в студії.

Філ продовжує дивитися на мене допитливо, але я і так знаю, що він погодитися з нами працювати - в цьому немає сумніву.

- Просто чудово! Регіна, ви мали рацію - ваша дочка справжня знахідка! - хвалить мене Лукас. Думаю, з ним мені буде приємно працювати. Він досить приємний та відкритий.

Сьогодні я отримала справжній кайф від роботи, повністю загубившись в часі. Ми дякуємо фотографу, а мама підходить до містера Чейза, щоб щось обговорити. Мене це мало хвилює, і я поспішаю піти переодягнутися. Я цілком встигну сьогодні подзвонити дівчатам, що мене шалено тішить. Вони скоро викреслять мене зі списку друзів, якщо я продовжу ухилятися від наших зустрічей. Ми і так бачимося тільки по вихідним, і то не завжди.

Коли повертаюся до зали, мама гукає мене.

- Емілі, почекай мене в машині! Я ще хочу обговорити з Філом наші подальші плани.
- Звісно. Приємно було познайомитись.
- До зустрічі, Емілі! - каже Філ.

Я махаю рукою Лукасу, і поспішаю сховатися від пронизливого погляду містера Чейза.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 3

- Нарешті ти вибралася з нами, Ем! Повірити не можу, що ми зможемо сьогодні відтягнутися, як годиться! - пританцьовуючи на місці говорить Шейла. Її темні, з рожевими пасмами кучері раз у раз підскакують в такт музиці, коли вона робить різкі танцювальні рухи.
 - Я сама думала не доживу до кінця тижня. - насправді, в мене досі так гули ноги, що я ледь ходила.
 - Регіна знову зробила тобі скажений графік?
 - Угу. Ще знайшла мені продюсера.
 - Серйозно? - встрає в розмову Теа.
 - Так. Такий мерзенний тип. Закапав слиною весь паркет в фотостудії поки ми працювали з Лукасом.
 - Поняття не маю хто такий Лукас, але вже саме слово «продюсер» мені не подобається. Часто чую від знайомих дівчат, що такі кадри люблять приставати до своїх підопічних. - дбайливо зауважує Шейла, перестаючи танцювати.
 - Ось і я цього боюся. Регіна ще перед нашою зустріччю сказала, щоб я була з ним милою. - кривлюся від однієї цієї думки.
 - Будь обережна, Ем! Щось я починаю за тебе хвилюватися.
 - Так, якось насторожує це все. - підсумовує Теа.
 - Дякую за підтримку, дівчата.
- Ми з подругами вирішили вибратися не в кіно, як хотіли раніше, адже останній сеанс давно закінчився, а в бар неподалік від мого будинку.
- Шкода, що Ольга сьогодні не змогла прийти. - зауважує Теа.
 - Так, вона з Джаредом влаштувала ніч задоволень. До сих пір в шоці від того, що вона вийшла заміж у вісімнадцять.

- Вони були закохані. - знизує плечима Шейла. - Давайте сьогодні вип'ємо чогось міцнішого за пиво?

- Мені до двадцяти одного ще півроку, так що нам не продадуть міцний алкоголь. - каже на це Теа. Вона виглядає набагато молодше свого віку, на відміну від нас із Шейл за рахунок іншого одягу.

Теа вважає за краще носити яскраві кричущі наряди в той час, як ми з Шейл воліємо носити ненав'язливу елегантність, що і надає нам більш дорослий вигляд. Не звертаючи увагу на окремі яскраві пасма у неї. Хоча ми наймолодші з компанії - нам по дев'ятнадцять.

- О! Ми можемо замовити якийсь коктейль! Деякі з них можна з вісімнадцяти! Ну правда, скільки можна пити пиво? - розчаровано стогне подруга.

Ми втрюх сміємося, і замовляємо коктейлі.

- Завтра ти теж працюєш, Емілі?

- Ні, на щастя. Але я обіцяла містеру Льюїсу прийти допомогти з бібліотечними картками, інакше в понеділок він не розбере все сам.

- О, містер Льюїс найдобріша людина з усіх, кого я знаю!

- Так, тому мені подобається йому допомагати. Часом мені здається, що він єдиний, хто мене розуміє, не рахуючи вас, звичайно. Вражаюче, що у мене стільки рідних по крові людей, але жодному з них я не довіряю, як друзям і нашому бібліотекарю.

- Скоріше, це сумно.

Ми якийсь час мовчимо, слухаючи музику і попиваючи коктейлі. Шейла влаштовується поруч зі мною на дивані, а Теа сидить в кріслі навпроти. Її світле волосся вільно спадає на плечі, і вона сьогодні виглядає особливо мило в жовтій сукні.

- Тобі не холодно в такому вигляді? Все-таки вже осінь!

- Ні-і. Я взагалі рідко замерзаю. - відповідає дівчина, попиваючи напій через соломинку.

- Дочекатися не можу понеділка. У нас з'явиться додатковий урок сучасних танців. - мрійливо говорить Шейла. Вона взагалі мріє про танцювальну кар'єру.

- Та де там! Ми всі троє знаємо, що ти чекаєш танців тільки, щоб обніматися з якимось гарячим красунчиком! - регоче Теа.

Мені приємно слухати безтурботну веселу балаканину подруг, і у мене виходить злегка розслабитися, забувши про те, що завтра кілька годин я повинна присвятити бібліотеці, а з понеділка знов почнеться гонитва.

- Дівчата, схоже у нас з'явилися прихильники. - каже Теа, заглядаючи нам за спину. - Вони йдуть в нас.

Шей нахабно розгортається до хлопців, щоб їх відшити (вже така вона прямолінійна), але передумує, коли один з них їй підморгує.

- Швидко ж ти танеш! - шепочу подрузі, а вона тільки ширше посміхається.

- Привіт, красуні. Не проти нашої компанії? - каже найвищий з них.

- А що, якщо проти? - зухвало відповідає Теа.

- Це було б сумно. Ми з самими благими намірами! - вклинюється другий хлопець нижчий на зріст і міцніший.

Виглядають вони пристойно і досить милі, тому ми запрошуємо їх за столик. З погляду Шейли розумію, що вона не проти поспілкуватися з високим хлопцем ближче. Подруга грає рожевим пасмом волосся, спілкуючись з новим знайомим.

- Відійду ненадовго. - тихенько кажу Теа, встаючи з місця.

- Стривай, янголе, я не кусаюся! - хапає мене симпатичний хлопець за руку, який до цього весь час мовчав.

- Вибач, мені треба відійти на хвилину.

- Ти ж повернешся, чарівне створіння? Я собі не пробачу, якщо втрачу тебе.

- Це дуже мило з твого боку так говорити, але відпусти мою руку, добре?

Не люблю, коли до мене торкаються без попиту - що за манери?

- А, добре. - на щастя, він мене відпускає.

Я прямую в бік вбиралень, залишаючи дівчат базікати на всю з новими знайомими. Мені чомусь стало сумно. Я не можу так легко знайомитися, як вони. Вважаю бар зовсім не є місцем для нормального знайомства з чоловіками. Поняття не маю яким повинен бути мій майбутній хлопець. Напевно, я відчую це, коли насправді його зустріну. Але це буде точно не в барі.

Частково заздрю тій легкості, з якою Шейла може завести інтрижку, а Теа піти танцювати на танцмайданчик з першим, що попався під руку. Я так не вмію. Можливо, причина криється в тому, що я все ще незаймана і ніколи ні з ким не зустрічалася, не відчула ту розкутість, про яку постійно розповідали дівчата. Та й який хлопець захотів би зустрічатися з такою як я? Затиснутою, постійно зайнятою, шукаючою будь-які можливості заробити грошей (що в моїй ситуації виглядає трохи дивно, адже я живу в двоповерховому будинку і пристойно заробляю, будучи певний час фотомоделлю).

Єдине, що мене заспокоює це те, що через якийсь рік старанної роботи, я зумію допомогти сестрі вилікуватися. Сума, яка потрібна для її операції просто космічна.

Тримаю руки під холодними струменями води, що летить з крана. Відчуваю себе зайвою за столом, до якого підсіли хлопці. Може я якась не така, як інші? Чому я не можу розслабитися? Ми випили по кілька алкогольних напоїв, що само по собі мало мене трохи розкріпачити, але я вся стиснулася від появи незнайомих людей. Посміхаюся сама собі в дзеркало. Нетипово - дівчина, що рекламує нижню білизну і постійно з'являється на постерах і білбордах по всьому місту у відвертому одязі, не в змозі заговорити з хлопцем. Напевно, мені потрібно просто піти додому, щоб не псувати веселощі подругам. Випадковий секс для Шейл - те ж саме, що для мене чергова фотосесія. Вона особливо не соромиться своєї, такої очевидної пристрасті до протилежної статі. Теа більш стримана, але вона скоріше тусовщиця, ніж німфоманка. А я в порівнянні з ними клубок нервів і поводжу себе так, немов мені пора не пенсію.

- Ей, ти чого застрягла тут? - проривається крізь тишу голос Теа.

Вона підходить ближче і обіймає мене за плечі.

- Ну ти чого?

- Все в порядку.

- Не брешти подрузі! У тебе такий вигляд, ніби ти з'їла тільки що недозрілий лимон!

- Так я просто ... Теа, ти ж знаєш яка я в спілкуванні з чужими людьми. Мене накрило, вже все в порядку.

- Послухай, Ем. Тобі потрібно знайти хлопця, без жартів. Ти зійдеш так з розуму, постійно працюючи без відпочинку. Я розумію, що справа в сестрі та інше, але пожалій себе! Ти всю свою молодість вирішила віддати роботі? Та з таким успіхом через пару років ти станеш схожою на мою сусідку, що залишилася старою дівою. І, повір, це не найпривабливіше видовище!

- Я знаю, що ти маєш рацію, але я не вмію так запросто сходитися з хлопцями. І не хочу спати з ким попало.

- Тобі ніхто і не радить цього робити. Просто насолодись нарешті життям! Поговори з нами, потанцюй, випий, чорт тебе візьми! Завтра подумаєш про свою роботу і про матір, про іншу дратуючу тебе нісенітницю!

- Легко сказати.

- Підемо.

- Я не дуже хочу знайомитися з тим хлопцем.

- Чому? По-моєму він досить симпатичний.

- Так. Але я не знаю про що з ним говорити.

- Давай я замовлю нам ще випити, а ти спробуєш, добре? Ми з Шейл будемо поруч, Ем!

- Спасибі.

- От і домовилися. Тільки не дозволяй першому зустрічному залазити до тебе в трусики! - регоче Теа, щоб розрядити обстановку.

Пирскаю зі сміху разом з нею.

- Дуже смішно, чорт забирай! Наче я можу таке зробити.

Ми продовжуємо сміятися.

- Насправді у мене страшенно болять ноги ще після вчорашнього, я ледь пересуваюся. Обіцяй, що не потягнеш мене танцювати!

- Ні, не обіцяю! Ми і так занадто рідко бачимося, щоб дозволяти тобі просиджувати дупу весь вечір на стільці!

У барі людей неабияк додалося, і нам доводиться пробиратися до потрібного столика, тримаючись ближче до стіни. Я втрачаю з уваги Теа, а потім бачу її світле волосся вже близько нашого столу. У барі панує приємна напівтемрява, освітлюючись тепер тільки невеликими ліхтариками і різнокольоровими гірляндами. Проходжу далі, і в мене влітає якийсь хлопець, ледь не збиваючи з ніг.

- Обережніше! - перекикуючи музику, обурююся нахабі. Він повинен дивитися куди йде!

- Власні ноги не тримають або що? - грубить засранець у відповідь.

- Взагалі-то, це ти в мене врізався! - я стою практично притиснутою до стіни через стовпотворіння біля барної стійки. Навіть цілком не можу поглянути на цього самовпевненого індика.

- А, як на мене, то ти просто п'яна і на ногах не стоїш!

- Придурок. - буркочу собі під ніс, намагаючись пройти далі крізь натовп. Напевно, він занадто п'яний, тому такий грубий. А це значить, що мені краще повернутися до подруг, як можна швидше.

Роблю крок до бару, і незнайомий нахаба різко притягує мене до себе за руку.

- Обережніше! - каже він прямо мені у вухо, і в цю мить якийсь дійсно п'яний хлопець, падає прямо на те місце, де секундою раніше стояла я.

Вириваю руку з хватки незнайомця. І розвертаюся, щоб сказати коротке спасибі, після чого швидше звідси прибратись. Але, коли повертаюся до нього, у мене відбирає мову на коротку мить.

- С-спасибі. - витискую з себе.

Він високий і спортивний, немов мій чоловічий варіант журнального прототипу. Каштанове волосся знаходиться в цілковитому безладді, надаючи йому вигляд хулігана, яким він, судячи з усього, і є, враховуючи ті фрази, які він видав. Чорні потерті джинси, сіра футболка ідеально підкреслюють мужню підкачану фігуру.

Від посмішки на його щоках з'являються невеликі ямочки, а медового відтінку очі мене ніби гіпнотизують. Я не знаю хто він, але впевнена в тому, що з такими хлопцями мені краще ніколи не стикатися в майбутньому.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 4

- Наступного разу дивись, куди йдеш! - виводить мене зі ступору його глибокий голос.

- Сам дивись!

Прослизаю через натовп, щоб сказати дівчатам, що на сьогодні з мене вистачить. Настрій і так

був не дуже, а через цього грубіяна, він став ще гіршим. Коли я досягаю своєї мети, а точніше нашого столика, то бачу, що Шейла цілується з новим знайомим, а Теа пританцьовує, сидячи на стільці, практично не слухаючи свого співрозмовника. Той хлопець, який нібито на мене чекав, часу не втрачає, обводячи поглядом кожну, проходячу повз дівчину.

- Я йду.

- Що? - схоплюється Теа. - Я думала, ми домовилися, що ще трохи посидимо тут !?

- Я передумала. Занадто втомилася і хочу спати.

- Ну ти і зануда, Ем! Серйозно, хто так робить? - знову намагається переконати подруга. Шейл же, не відривається від поцілунку.

Я могла б образитися на зауваження Теа про те, що зі мною нудно, але тільки я і сама знаю про це. А до всього іншого, навіть вона не уявляє, як болісно проходять мої будні дні з підйомом о п'ятій ранку, пробіжкою, навчанням, а після них бібліотекою і зйомками. А в коротких проміжках ще і знайомства з людьми типу Філа.

- Іншим разом відпочинемо, обіцяю!

- Гаразд. Ти дійдеш сама?

- Звісно. Додому йти кілька хвилин. - розвертаюся до Шейл. - Шейла, я пішла! Ти не з'їш бідолаху!

Вона махає мені рукою, не змінюючи свого положення.

Видихаю з полегшенням від того, що вдалося так просто піти, не пояснюючи. Вечір сьогодні приємний, але по дорозі я знову стикаюся з тим хамським брюнетом. На цей раз він грайливо посміхається якійсь блондинці, притискаючи її до стіни закладу. Нічого іншого й не очікувала від таких хлопців. Блондинка тупо хіхікає на кожну його репліку, а я проходжу повз, роблячи вигляд, що не помітила їх. Медові очі на мить зустрічаються з моїми, але я поспішно відвертаюсь і йду далі. Який гарний незвичайний відтінок райдужки. Зараз це не помітно через темряву, а в барі мені вдалося розглянути його дивовижні очі. Не думаю, що він носить лінзи - не схоже. Хоча я не спец, і в будь-якому випадку більше ніколи його не побачу.

Добираючись додому, я рада, що все-таки пішла з бару. Моєму організму необхідно відпочити як слід перед понеділком. Мама ще не сказала, коли наступні зйомки у Лукаса, але, оскільки до Шона мені у вівторок, то вона цілком може завантажити мене з понеділка, якщо буде готовий одяг та інше. Сподіваюся, що помиляюся.

Мама, ймовірно, вже спить, або пішла на свою чергову зустріч. Я після душу, відразу лягаю у ліжку і засинаю.

Неділя проходить відносно спокійно, хоч я і затримуюся в бібліотеці довше, ніж планувала. Але у всякому разі, це додатковий заробіток, котрому я радію, так що залишаюся стільки, скільки мене просить містер Льюїс.

Додому повертаюся до шостої вечора. Сьогодні не планую нікуди виходити тільки тому, що завтра рано вставати і на мене чекає довгий день в університеті. У моєму віці бажання вчитися має не багато студентів, але у нас досить творчий університет, де заняття проходять вільно і цікаво. Я тільки почала навчання, і сподіваюся, що далі мені буде подобатися точно так само, як і на початку року.

- Ти сьогодні щось планувала на вечір, Емілі? - запитує мама, коли ми зустрічаємося з нею в коридорі біля моєї спальні.

- Ні. Хочу набратися сил на наступний тиждень. - молюся щоб вона нікуди мене сьогодні не потягла. Мене вже нудить від цих знайомств.

- Добре. Завтра ти вільна, а з вівторка почнемо працювати.

З полегшенням видихаю і киваю.

- Не здумай занадто довго спати, інакше розлінишся, а очі опухнуть.

- Знаю, мам. Я не збираюся лягати спати, ми ще не вечеряли, а мені потрібно приготуватися до завтрашнього дня.

- Добре. Спускайся в їдальню, як тільки переодягнешся. Повечеряємо разом.

У Регіни сьогодні гарний настрій, хоча причин для цього я не знаходжу, і не питаю у неї в чому справа. Яким би дивним це не здавалося, але наші з мамою відносини не такі близькі. Ми ніколи не говоримо з нею на особисті теми. Регіна ніколи не цікавиться чому у мене немає хлопця і взагалі чи подобається мені хтось. Або тому, що знає про відсутність часу на всілякі дурниці, або їй зовсім не цікаво. Але я б, швидше за все, не розповіла їй про свої почуття до якогось чоловіка. Регіна ніколи не кохала по-справжньому, а я романтик - чекаю запаморочливих почуттів. Мама мене б засміяла, відкрився я їй. Не знаю в кого я пішла - батько теж досить байдужий. Живучи з Джанет, він не приділяє їй належної уваги, вважаючи за краще рідної дочки - свою нову дружину.

Залишок дня я дивлюся фільми і розмовляю по телефону з Ольгою і Шейл по відеозв'язку. А в понеділок о дев'ятій ранку вже стою під входом в потрібну аудиторію, чекаючи подругу.

Ми вчимося з Шейл разом, а з іншими дівчатами бачимося на обіді або ще з Теа на танцях (вони будуть проходити в загальному залі).

Незабаром подруга підходить до мене, і ми заходимо в аудиторію.

- Сьогодні познайомимося з новими хлопцями. Сподіваюся на танцях не опиниться цієї стерви Габріели.

- Ага, я теж. Корчить з себе королеву.

- Повірити не можу, що вона при всіх в їдальні назвала тебе повією тільки через те, що ти знімалася в рекламі нижньої білизни.

Мене боляче зачепила заява цієї хвойди, хоч в її словах не було ні краплі правди. За рекламу білизни платять більше, ніж за рекламу верхнього одягу, до приміру. А у мамі якраз були знайомі з розкрученої марки, які мені заплатили вдвічі більше, ніж я отримувала зазвичай за одну зйомку. Але найбільше мені було неприємно те, що, швидше за все, всі в університеті поставили на мені клеймо легкодоступної дівчини. Мені часто доводиться ловити відверті погляди на собі, як студентів, так і деяких маминих знайомих, і в цьому немає абсолютно нічого привабливого. Мене від них верне.

Після заяви Габріели, на мене тепер мало не пальцями тикають, немов я екзотична мавпочка. Хотілося б, щоб це скоріше забулося однокурсниками, і я змогла завести власні знайомства для дружби.

Далі ми слухаємо лекції, обідаємо під вивчаючими поглядами групи хлопців. Я сиджу до них спиною, але відчуваю, як вони пропалюють в мені дірки цим розгляданням. Теа з Шейл мало звертають на них уваги, а Ольга теж трохи напружується від такого явного інтересу.

- Розслабся. Ми просто новенькі, тому всі так дивляться. До того ж, ти виглядаєш як ... фотомодель. - знижує Шейла плечима, попиваючи сік зі склянки.

Я сьогодні залишила волосся розпущеним і прямим, а очі тільки трохи підвела чорним олівцем. Та сама Габріела фарбується на навчання, немов зібралась в нічний клуб - спеціально привертає до себе увагу чоловічої половини.

- Чим я себе видаю?

- Ну ти просто ... така доглянута, тримаєш спину рівно і всяке таке. - підказує Теа.

- Ой, дівчата, пропоную взагалі на них не дивитися, а просто пообідати. Краще розкажіть, як відпочили в суботу? - цікавиться Ольга.

- О, Шейл знайшла собі розвагу на ніч, як завжди, по вихідним. - сміється тихенько Теа. - А Емілі вирішила втекти додому раніше. А як твоя ніч спокуси?

- Як завжди, Джаред дуже романтичний. Уявляєте, він купив шампанське і букет квітів, а ще постарався вибрати ароматичні свічки, хоча прогадав злегка з запахом. Але це так мило, що я не можу натішитися нашими з ним відносинами. - зітхає Ольга.

- Ми радіємо за тебе. У вас все так злагоджено в шлюбі. - підключається Шейла.

Далі ми розмовляємо про різні дрібниці, після чого збираємося розійтися. У нас з Шейл і Теа урок сучасних танців, а Ольга йде на йогу.

Встаю з-за столу, прибираю за собою, і до свого нещастя бачу прямо перед нами Габріелу.

Поряд з нею стоїть така ж мерзенна характером Кріста. Вони обидві корчаться з себе королів, але Кріста все ж трохи поступається відьмі Габріелі.

- Треба ж, знову ти!

- Чого тобі, Габріела? Зайнятися нічим? - відразу ж переходить в атаку Шейла.

- А у твоєї подружки язика відняло? Або ви, як її особисті дворняги - гавкаєте на будь-якого, хто наважиться з нею заговорити?

Кріста стоїть позаду подружки і посміхається. Не можу не відзначити про себе, що вона красива. Але судять не по обкладинці. Усередині вона така ж порожня, як і її подружка.

- Краще пройди повз, набридла вже своїм порожнім базіканням! Якщо хочеш самоствердитися, то ти вибрала не тих жертв. Ходімо, дівчатка! - кличе нас Шейл, проходячи повз цих вискочок.

- Ах, постій! То не твою голу дупу, оповиту шкіряними ремнями, ми бачили минулого тижня в міському журналі? Я думаю, що це була ти. - награно сміється Габріела. - За скільки ти продалася, Емілі? Хоч десять баксів дали?

- Та йди ти! - осаджую нахабу, слідуючи за іншими.

Кріста і Габріела регочуть, залишаючись позаду нас, потім голос першої доноситься до мене, коли ми встигаємо вийти в коридор.

- Ось побачите вона за порцію морозива з половиною універу переспить! Головне реміні і батог завжди носіть з собою.

Підтискаю губи від роздратування. Ось же вчепилася в мене п'явка бісова! Мені потрібно осадити її якимось ще на самому початку. Такі, як Габріела, якщо почують, що мене зачіпають їхні витівки, ще більше насядуть.

- Ем, не звертай уваги!

- Все в порядку. Ми всі знаємо, що у цієї ідіотки немає мізків.

- Саме так. Просто ти виглядаєш засмученою.

- На уроці танців попустить.

- Сподіваюся. Місіс Браун попереджала, що танці будуть парними для того, щоб ми навчилися працювати в команді з партнерами. Це повинно бути круто!

- Особливо буде круто, якщо тобі в пару поставлять того низькорослого хлопця з курсу, який весь час шморгає носом! - регоче Теа.

- Фу! Будь ласка, я ж не переживу! - відповідає Шейла, і ми сміємося вже втрюх, заходячи в зал.

До заняття залишається кілька хвилин, але нам потрібно переодягнутися, що ми і робимо.

- Ого! Я думала, народу буде поменше. Доведеться слухати викладача уважніше. Як вони взагалі збираються нас вчити з такою кількістю студентів на одному занятті? - обурюється Теа, поправляючи застібку на взутті.

- Спокійно, це всього лише вступне заняття, де ми будемо знайомитися. Потім група розподілиться на частини, і ми почнемо відвідувати заняття в різні дні. - заспокоюю дівчат. - Чула, як місіс Браун розмовляла з ректоратом.

- Це добре. А хто вибирати буде? Нас же не розподілять окремо?

- Ні. Ми самі можемо вибрати в яку команду потрапимо. Це такий психологічний трюк. Всі повинні бути в рівних умовах і працювати з тими, з ким їм простіше.

- О! Тоді це чудово!

Я розглядаю студентів і помічаю, абсолютно несподівано для себе, Лукаса.

- Що? Лукас? - хлопець мене бачить і махає рукою, після чого підходить ближче.

- Привіт.

- Привіт. Я трохи в шоці. Не знала, що ти тут вчишся!

Він сміється, дивлячись на мене.

- Сам повірити не можу! Чому ми раніше не зустрічалися?

- Ну, напевно, через те, що тут кілька корпусів, а це заняття загальне для всіх.

- Вірно.

Місіс Браун вітається з усіма, і нам з Лукасом доводиться замовкнути. Так класно, що він тепер буде відвідувати танці. Якщо нас поставлять в пару разом, це можна буде вважати успіхом. Він мені сподобався ще на нашій фотосесії, але я і не підозрювала, що хлопець вчиться зі мною в одному навчальному закладі.

Коли розподіляють пари, мої надії руйнуються. Лукасу вибирають руду сокурсницю, і по його вигляду розумію, що йому теж шкода. Гаразд. Принаймні, ми зможемо бути в одній групі, а так і партнери можуть змінитися.

- Емілі ти з Джеймсом. - каже мені місіс Браун.

Поняття не маю хто з них Джеймс, але, коли до мене підходить високий хлопець з легкою усмішкою на обличчі, я ледь не непритомнію. Хлопець з бару з медовим відтінком очей - мій партнер по танцях на сьогодні!

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 5

Місіс Браун ще щось говорить нам, але я її не чую. У мене серце вискакує з грудей, коли поруч стоїть Джеймс, хоча я поняття не маю чому так хвилююся. Може через те, що наше знайомство в барі пройшло зовсім не гладко. Я не конфліктна людина, і мені неприємно думати про те, що сталося раніше, а тепер нам доведеться разом ще й танцювати.

Джеймс виглядає старшим, - напевно вчиться на останньому курсі.

- Що застигла? Повторювати будемо або просто постоїмо подивимось на інших? - вривається він в мої роздуми. Я від збентеження червонію - подумає ще, що у мене загальмована реакція.

- Будемо. - коротко відповідаю. Мені некомфортно поряд з ним.

Хлопець владно хапає мене за талію, підносячись наді мною на добрих сантиметрів двадцять, хоча у мене зріст середній.

- Ти така тендітна. - несподівано коментує Джеймс, утримуючи мою талію однією рукою, а другою ловить мою долоню. - Якщо ми будемо і далі мовчати, то так і не домовимось що станцюємо.

- А що ми повинні танцювати? Я, здається не слухала. - зізнаюся йому. Я і зараз насилу можу зосередитися на словах, коли його теплі, сильні руки мене так тримають.

- Гаразд. Довірся мені!

- П'ять хвилин тому я навіть імені твого не знала.

- Але зараз нам треба познайомитися, подобається нам це чи ні. Інакше ми не зуміємо виступити на осінньому святі.

Точно! Місіс Браун говорила про свято. Хлопець терпляче чекає моєї відповіді, я коротко киваю. Нам доведеться вивчати танець разом, після чого ми повинні виступити перед усім університетом, демонструючи свої навички. Оскільки, у нас дуже творчий курс, танець теж буде високо оцінюватися при випуску.

Ми робимо перший крок, і мені нічого іншого не залишається, як дійсно йому довіритися. Він чоловік, тому повинен вести. Джеймс плавно нагинає мене назад, і я з витонченістю вигинаю спину. Він рухається повільно, щоб промацати ґрунт, зрозуміти, що ми зможемо показати, перебуваючи в парі. І мушу визнати, танцює він добре.

- Вже краще. - коментує він. - Ти завжди така мовчазна?

- Ні. Просто наше зіткнення в суботу було не найприємнішим, а тепер я дізнаюся, що ти вчишся зі мною в одному університеті. - так само, як і Лукас. Два збіги на раз.

- Точно. Це ж ти на ногах не трималася! Я не міг пригадати, де тебе бачив. - в його очах з'являються іскорки веселощів.

- О, ну тоді це багато що пояснює. Тому, що тепер я розумію, що п'яним в той вечір був саме ти, а не я! - осаджую нахабу, прекрасно запам'ятавши, що він назвав мене п'яною. - І краще тобі мене не злити, починаючи нову суперечку про те, хто кого збив з ніг! - додаю.

- Ого! Тендітна на вигляд, але любиш кусатися. Як цікаво. - його пальці стискаються трохи міцніше.

Краєм ока помічаю, що брова Шейл підвелася в подиві, коли вона на нас дивилася. Кілька пар теж повернулися в нашу сторону.

- Давай тихіше, ми заважаємо іншим!

- Я мовчу, кішечка! - посміхається Джеймс.

- Ти що підкочувати до мене надумав? Що ще за "кішечка"? Цього мені тільки не вистачало!

Він схиляється непристойно низько до мого вуха і шепоче.

- А ти маєш щось проти?

Я здригаюся від його близькості, і коли його подих лоскоче мою шию, по шкірі пробігає ціле стадо мурашок. Що за дідько? Чому у мене на нього така реакція? Я ніколи не хвилювалася при спілкуванні з хлопцями, навіть з дуже симпатичними. Це все його проклята самовпевненість. Уявив собі, що він найчарівніший, і мене це пригнічує - тому я починаю тремтіти, як загнане мишеня.

- Дуже навіть маю.

- Хм. Габі думає інакше. - бурчить собі під ніс Джеймс, трохи відсторонюючись.

- Ах ось воно що! Повірів пліткам цієї стерви, і вирішив, що я стрибну до тебе в ліжко? Так чи що?

Відштовхую його від себе, розсердившись не на жарт.

- Ні тобі, ні будь-кому іншому подібному тобі, нічого від мене не світить! Ніколи! - люто викарбовую кожне слово.

Я б взагалі звідси пішла, але не хочу зривати своє заняття. Впевнена, якщо попрошу, то місіс Браун змінить мені партнера. Не хочу танцювати і вчити танець з ним. Мені неприємна сама думка про те, що тим ідіотським пліткам взагалі хтось вірить. В цьому залі, цілком ймовірно, взагалі немає хлопця, який подивився б на мене, як на звичайну дівчину, у якої є почуття, а не тільки привабливе тіло.

Я не знаю чому так різко реагую на наклеп, але ледве можу стримати сльози. На нас вирячилося добрих п'ятдесят чоловік, що знаходяться в залі, але мені все одно. Підходжу до викладача, прошу вибачення за зрив і кажу, що відлучуся на пару хвилин. Вона з розумінням киває, відпускаючи мене, а сама продовжує заняття. Бачу, що Теа переглядається з Шейл, але вони вирішують не йти за мною, щоб не породжувати нових пліток про мене.

Мені слід заспокоїтися, адже нічого страшного не сталося. Я втомилася, ось і все. Бувають ситуації набагато гірші.

Мені вдається взяти себе в руки досить швидко. Я навіть не буду просити про заміну пари, і спокійно повертаюся до зали, через п'ять хвилин.

Безтурботно підходжу до свого партнера, стаючи в колишню позицію, як ні в чому не бувало. Схоже він здивований зміною в моєму настрої. Так я сама шокована!

- Що застиг? Зроблю вигляд, що нічого не було, але тільки спробуй розпускати руки і я тобі їх виверну!

Джеймс починає реготати, чим знову привертає до нас увагу.

- Міс Хемілтон, у вас все в порядку?

- Так, прошу вибачення. Ми поки що ніяк не можемо домовитися про те, що будемо танцювати.

Місіс Браун переводить погляд на інші пари.

Знову бачу блиск веселощів в очах Джеймса. Коли він знову заговорює, не можу відірвати погляду від його губ.

- Так, давай домовимося. Адже, все вже в порядку?

- У мене, так точно.

- Тоді чому ти така стисла?

Він проводить кісточками пальців по моїй руці, яка лежить на його плечі. Чортове тремтіння пробігає слідом за його вправними пальцями.

- Я не стиснута.

- Гаразд. Подивимося на наступному занятті. Не хочу танцювати з поліном.

- Скоріше це ти з нас поліно! Що за манери? Ти в джунглях виховувався?

Його обличчя моментально похмурніє, і Джеймс перестає мене задирати. От і добре. Нічого спеціально мене провокувати, адже він навмисне мене дратував.

Я намагаюся зосередитися на кроках. Але це дається мені насилу. Від Джеймса смачно пахне. Не знаю, що за туалетну воду він використовує, але аромат неймовірний. Молюся, щоб урок скоріше закінчився, і коли місіс Браун говорить, що ми можемо йти, шумно видихаю з полегшенням.

- Це було не настільки погано. Правда?

- Ти добре танцюєш.

- Ти теж нічого. Мабуть, не найгірший варіант партнерки.

Що?

- Ти не можеш так, щоб не грубіянити?

- Я нічого поганого не сказав. Ти виглядаєш так, ніби зараз розвалишся на частини, як кришталева ваза, і не можеш розслабитися. Від танцю потрібно отримувати кайф! Тільки тоді все вийде. Але добре, що ти така пластична і легка - зуміємо щось вичавити в результаті.

- А ти, блін, хореографом у нас зробився?

Мене що, сьогодні всі вирішили виводити з себе? Відразу Габріела зі своєю подружкою, потім цей секс-символ з короною на голові.

- Ні, але знаю, про що говорю. Тобі треба розслабитися.

- Особливо після того, як ти вирішив, що можеш залізти мені під спідницю?

- Ти гранично ясно сказала, що це неможливо. - але потім на його обличчі знову з'являється та посмішка, від якої тремтять коліна - з ямочками на щоках. - Тільки на твоєму місці, я б ніколи не говорив «ніколи».

- На твоєму місці, я б зменшила оберти.

- Хм, що ж, вийшло цікаво, але мені вже час. Побачимося на наступних танцях, Емілі.

- До побачення, Джеймс.

Хлопець проходить повз мене до виходу і раптово шльопає мене по сідниці. Ошелешено дивлюся йому вслід. Ось це нахабство! Як мені з ним танцювати взагалі?

Зал поступово спорожнів, і до мене підійшли подруги. На їхніх обличчях читалося здивування.

- Що це було? - відразу почала розпитувати Теа.

- Сама не знаю. Просто мені не пощастило з партнером. - відчайдушно стогону, потираючи лоба рукою.

- Ти знущаєшся? - встряє Шейл. - Так це ж найсексуальніший хлопець в нашому універі!

Джеймс! Він танцює в парі з тобою - отетеріти просто!

- Не поділяю твоєї радості. Може він і симпатичний, але з характером у нього явні проблеми. Він той ще хам.

- Може? Симпатичний? Ти що тільки собі під ноги дивилася весь час? - дивується моїй холоднокривності Теа.

- Ну, напевно, він красивий. Але я в першу чергу звертаю увагу на внутрішній світ хлопця, а не на красу. Як і очікувалося - він черговий «поганий хлопчик», а я таких не особливо люблю.

- Ну ну. - скептично бурчить Шейла.

- До речі, Ем права. Він водиться з Крістою. Бачила їх минулого тижня разом.

Думаю про те, що бачила його біля бару з якоюсь білявкою, але для таких, як Джеймс, це, швидше за все, норма. Він навряд чи взагалі заводить стосунки. Типова картина - навіщо до когось прив'язуватися, якщо можна щотижня вибирати собі нову подружку на ніч.

- Підемо. Не хочу потім товпитися біля виходу з будівлі. Краще переодягнемось зараз.

- Так давайте. - кажу дівчатам, і ми повертаємося в роздягальню.

- Ем, а цей Лукас - твій новий фотограф? Такий милий! - вигукує Шейл. - Якщо він тобі не подобається, я була б не проти познайомитися з ним ближче!

- Ти в своєму репертуарі! - закочує очі Теа, виймаючи з шафи футболку.

- Так, він мені подобається.

- У-у ... шкода. Хоча ... може в тебе, нарешті, складеться з особистим життям.

- Це малоймовірно.

- Чому? Якщо Лукас теж вчиться і працює - значить у нього теж мало часу, як і у тебе. Ваші фотосесії будуть проходити разом, і на навчанні ви будете перетинатися. Графіки співпадуть і - БУМ! - плескає в долоні Шейл.

- Я навіть не знаю чи є у нього дівчина. Ми практично не спілкувалися. Просто він якось розташував мене до себе з самого початку. Та й працювати мені з ним сподобалося.

- Ось і я про те. Придивися до нього. По-моєму, він сьогодні засмутився, коли вас не поставили в пару. Це хороший знак! - вигукує натхненно Теа.

- З моєї удачею, він може виявитися звичайним бабієм.

- Не суди всіх по своєму колишньому! Якщо Стіва можна назвати колишнім. Ваша з ним так і не влаштована пара, не має ніякого відношення до твого майбутнього. Те, що він козел, не робить інших чоловіків козлами. - вигукує Шейла, дратуючись, як зазвичай це буває при згадці Стіва.

Ми з ним познайомилися в кафе, і через деякий час стали виходити на вечірні прогулянки. Стів кілька разів запрошував мене до себе, але я не була готова займатися з ним сексом. Причин було багато: по-перше, ми тільки познайомилися, а я не з тих, хто відразу стрибає до хлопця в ліжку. По-друге, він дуже наполегливо ліз до мене з провокаційними поцілунками в шию, коли

я просила цього не робити. По-третє, як виявилось, він приставав паралельно до Шейл. Ну, а пізніше з'ясувалося, що він спав з усіма, кого вдавалося звабити. Я виявилася винятком, і після того, як я відкрила йому правду про те, що знаю про його зв'язки на стороні, хлопець тільки розсміявся. Стів сказав, що ми один одному ніхто, і він має повне право жити, як йому заманеться. Ось і скатертиною дорога йому! Тільки осад залишився, і я тепер з обережністю сходжуся з чоловіками.

- Ти маєш рацію. Поживемо побачимо.

Ми з дівчатами переодяглися і вийшли з будівлі. Як добре, що залишок дня я зможу провести спокійно, не поспішаючи на роботу.

- Підемо прогуляємося, якщо вже випала така можливість?

- Давай. Ти як, Теа?

- Я з вами.

І ми пішли по стежці, минаючи будинок університету.

- Ось і ваш улюбленець! - кажу подругам, киваючи в бік Джеймса.

- Що він знайшов у цій пустоголовій гримзі?

- По-моєму, вони чудово виглядають разом! Ходімо! Тут нам нема на що дивитися. - кажу подругам, обходячи десятою дорогою цілуючихось Крісту і Джеймса.

Від цієї картини всередині все перевернулося. Мені було неприємно спостерігати за тим, як руки хлопця обіймають талію Крісти, як десять хвилин тому обіймали мою. Не знаю чим він так вплинув на мене, але мене чомусь ніяк не відпускає спогад про його долоні на своїй шкірі.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 6

Після того, як ми з подругами випили по чашці кави в кафе навпроти, я пішла в парк. Мені не хотілося відразу йти додому, інакше, якби мама була вдома, я не змогла б поговорити з сестрою. Я шалено сумувала за Джанет, а ми бачилися два роки тому на Різдво, і то випадково. Мама про це не знала. Вона категорично була проти нашого спілкування - для неї Джанет не існувало.

Я пройшла по дорозі, що вела до головного входу в парк, насолоджуючись останніми теплими днями в цьому році. Тепло і так протрималося досить довго, що нетипово для нашого краю. Листя на деревах залишалося поки що зеленим, але якщо дув вітер, то в ньому відчувалася перша осіння прохолода.

З завтрашнього дня, я не знаю, чи зможу в найближчі дні насолоджуватися подібними прогулянками, тому ловлю момент. Так триває досить давно. Але незважаючи на те, що я не відразу піддалася наполегливості Регіни на рахунок модельного бізнесу (адже мені зовсім

цього не хотілося), зараз мені доводилося вичавлювати з себе набагато більше, ніж іншим. Я пропустила роки тренувань, спостерігаючи лише нишком за роботою фотомоделей, але зуміла вивчити всі хитрощі напам'ять.

Мені нецікаво бути бездушним манекеном, який в мені всі бачать. Я хочу писати власні історії, грати різні ролі, насолоджуватися молодістю, як і всі інші. Теоретично, я можу це зробити. Але ні за що на світі не залишу свою сестру в біді. Їй потрібні гроші, щоб вилікувати серце, інакше вона довго не проживе. У мене стільки немає, хоча є у матері, яка залишалася байдужою до свого минулого. Регіна все життя була моделлю, тільки на подіумі. Вона мала купу зв'язків і мріяла про те, що я піду по її стопах. Багато грошей, залицяльників, пропозицій заміжжя, дорожчистостей ... і інша нісенітниця, яка мені нецікава. Я щиро ненавиджу це життя. Хочу спокою, і якщо починаю здаватися, то даю собі уявного прочухана, говорячи, що це все тільки заради здоров'я і благополуччя сестри - єдиної, по-справжньому близької для мене людини. Батько, наприклад, жодного разу за сім років не подзвонив мені. Дзвонив тільки Регіні, якщо йому щось було потрібно. Він не посоромився попросити грошей на лікування Джанет, хоча я впевнена, що він спустив би їх на свою нову дружину, а сестра мало що з них отримала. Девід - мій батько, теж той ще покидьок. Розумію, що говорити про своїх близьких в такому ключі занадто низько, але закрити очі на правду не можу. Не розумію того, що їх рідна дочка вмирає, а вони ніяк не реагують. Чому? Та не повинні батьки так ставитися до дітей. Так, Джанет вибрала батька при розлученні, але хіба вона заслуговує смерті? Хіба неможливо їй допомогти по доброті душевній?

Набираю номер Джанет, поки остаточно не розклеїлася. Вона відповідає відразу ж.

- Привіт, Емілі! Я так рада, що ти знайшла хвилинку зателефонувати!

- Привіт. Я інакше не можу. Пробач, що так рідко.

Сестра схлипує в трубку, розриваючи мені серце.

- Я так сумувала!

- Я теж.

Ми мовчимо кілька секунд, пригнічуючи ридання.

- Як ти? Як здоров'я? Більше не було приступів?

- Ні. Один раз, і то слабкий. Не переживай, Ем!

- Тобі слід кинути роботу, Джанет! Ти не повинна в такому стані працювати!

- Бути консультантом не так вже й складно. - вона нервово хіхікає з іншого кінця телефону.

- Батько зовсім не допомагає, так?

- Ем, все в порядку.

- Ні, Джен, не в порядку. Це не нормально.

- Ми це пережили. Я велика дівчинка і можу про себе подбати. Працюю спокійно, мені навіть виплачують лікарняні ... я впораюся.

- Мені залишилося якихось півроку ... я зможу тобі допомогти, обіцяю!

Мені хочеться нагадати Джанет про те, що завжди можна звернутися до волонтерів за допомогою на збір грошей для її лікування. Це прискорило б процес. Але сестра категорична. Вона сказала ще в минулий раз, що не стане жебрати, і витягла з мене обіцянку, що я теж не буду цього робити. Але фактично, я б і не змогла. Такій забезпеченій сім'ї як наша, ніхто б не повірив, тільки висміяв.

- Дякую за підтримку, Емілі! Я не знаю, як справлялася б без тебе, правда!

- Це найменше, що я можу зробити. Мені давно слід було знайти квартиру і жити там разом з тобою, подалі від минулого.

- Все буде. Досить про сумне. Краще розкажи, як у тебе справи? Ти ще не знайшла собі хлопця?

- Ні. - Джанет не знає наскільки я завантажена, тому я ніколи не скаржуся на брак часу для таких дрібниць, як пошуки хлопця. Встигну.

- Пора б. Мені, ось, Ерік не телефонував більше ...

Ерік був хлопцем Джанет, поки не дізнався про її хворобу. Ми завжди обходимо цю тему, щоб не завдавати їй болю новими нагадуваннями.

- Ти не сподівайся на цього кретина, Джен! Він тебе не гідний! У нас все ще буде з тобою в майбутньому.

- Знаю. Мені іноді так самотньо. Нова дружина Девіда рідкісна сволота. Тиждень тому сказала, щоб я не виходила з кімнати, коли у неї гості.

- Що ж. Від неї можна чекати чого завгодно.

- Ага.

Далі Джанет переводить тему в безпечне русло, де ми обговорюємо хлопців, моду, нові тренди. Я розповідаю їй про те, що мені сподобався Лукас, але я не уявляю чи можна нам взагалі зближуватися. Я про нього зовсім нічого не знаю. Сестра радіє за мене і просить описати хлопця, що я і роблю з великою охотою. Лукас красунчик: чарівний і милий, зі світлими очима і кольором волосся.

До кінця розмови ми вже регочемо. А коли роз'єднуємось, на мене накочує хвиля смутку. Як мені хочеться зустрітися з Джанет, без цих таїнств. Ще, щоб вона була здорова.

Плентаюся назад з парку після довгого дня. Вже починає холоднішати, а моя машина залишилася на парковці університету. Це зовсім не далеко, тому я спочатку забираю її, а потім їду додому. Мама вже у себе в спальні, а я швидко переодягаюся і обполіскуюсь в душі, після чого лягаю на ліжко. Спати мені не хочеться, хоча щоденний підйом о п'ятій ранку ніхто не відміняв. Та й день завтра, мабуть, буде не з легких. Спочатку я тренуюсь і снідаю, потім їду на навчання, після чого пару годин працюю в бібліотеці, а потім на мене чекає Шон в студії, де я буду зображати богиню любові в кадрі. Роль цікава, а костюми, які я бачила раніше, просто чудові.

Щоб викликати сон, переглядаю зовсім не смішні ролики в інтернеті, потім знаходжу нудну електронну книгу. Часу проходить досить перш, ніж я засинаю.

З ранку у вівторок, у мене все валиться з рук. Спочатку я розбила свою улюблену чашку, коли поспішала зробити каву на сніданок, тепер ціла купа конспектів, ворохом розсипається по підлозі біля моєї шафки. Декілька студентів, проходячи повз, сміються з моєї незручності, але мене це не зачіпає. Я взагалі не особливо звертаю увагу на глузування - тим людям ніколи не зрозуміти моїх бід, і не увійти в моє становище. Так, що гріх на таких сердитися або приймати близько до серця. Ну, не рахуючи самого отруйного зауваження про те, що я легкодоступна дівчина. Це мене зачіпає по-справжньому, нехай я і не подаю вигляду.

Запихаю випавші конспекти і книги назад в шафку, і з жалем спостерігаю, як сама верхня книга знову починає зісковзувати з гори паперів.

- Ну, ні, ні! - примовляю їй, але вона все одно валиться на підлогу, коли я не встигаю підхопити. Купа паперів летять слідом, і я стогону від відчаю.

Цього разу листки валяються всюди, і мені доводиться встати на коліна, щоб дотягнутися до останнього. Піднімаю його, видихаючи з полегшенням, і помічаю дві ноги прямо переді мною, обтягнуті чорними джинсами. Твою ж мати! Ну серйозно? Тільки зараз мені не вистачало зустрічі з цим грубіяном.

- Мені подобається, коли ти стоїш переді мною на колінах, Емілі! Але, може, все-таки, краще робити це не посеред коридору в універсі?

Скочивши на ноги, відчую, як червоніють мої щоки. Але я не з безхребетних, тому відповідаю.

- Замовкни, Джеймс! Вирішив поприколюватися? Я не школярка, щоб заводитися від таких тупих жартів.

- Це зовсім не жарт. - хлопець робить крок в мою сторону, нахабно посміхаючись. Його руки заправлені в кишені, а хода ставна, але тверда. - Мені дійсно подобається те, в якому становищі я тебе застав.

- Збоченець! - пирхаю, відвертаючись до шафки, куди знову заштовхую всю літературу і записи. Хоч би знову не випали! Пора прибрати звідси непотрібне.

- Хто б говорив. Я чув, як Габі згадувала якусь твою фотку з ремнями. Любиш жорсткіше, а?
- Джеймс, я серйозно, відвали від мене! - чому мені хочеться плакати, коли він таке говорить? Так, у мене дідько, сотні таких фоток, але це тільки заради грошей. Мені досі соромно, що я знімалася в подібній рекламі, і ніякі вмовляння про те, що мені потрібен заробіток, не допомагали заспокоїтися. Я не повія! Я пристойна дівчина ... але плакати мені все одно хочеться.

Ляскаю дверцятами трохи голосніше, ніж це необхідно, щоб закрити шафку. Вбиваю код, голосно вдихаючи.

- А що, якщо я не хочу?

- Чого не хочеш? - вже не пам'ятаю, що сказала йому хвилину назад. Повертаюсь обличчям до хлопця, пізно розуміючи, що зробила це даремно.

Коридор вже спорожнів - студенти розбрелися по домівках, так що ми стояли в ньому одні. Джеймс робить ще один крок до мене, і я відчуваю себе загнаним в кут мишеням. Другий раз, перебуваючи поруч з ним.

- Я не хочу залишати тебе в спокої.

- І чого ти хочеш? Що я повинна зробити, щоб ти відстав від мене? - я швидше кажу це, щоб скоріше піти, але ефект моя фраза набула зворотний.

У медового відтінку очах миготять завзяті іскри. Джеймс кладе руки на стіну з боків, трохи вище моєї голови, і тепер я стою притиснутою до ряду шаф за спиною. Мій внутрішній голос починає кричати на все горло сигнал «SOS», але тіло його не слухається. Повними легеньми вдихаю запаморочливий аромат туалетної води Джеймса, і починаю тремтіти. Не можу відвести від нього погляду. Не був би він таким ідіотом, бажаним сказати якусь гидоту, він міг би мені сподобатися. Чорт! Я б, напевно, закохалася в нього! Ні, не в нього, а в ці гіпнотизуючі очі!

- Страшно? - трохи тихіше запитує хлопець.

- Ні. - відповідаю йому твердим голосом, та не відразу.

Але мені страшно. Я боюся цієї реакції власного тіла на його присутність. Хочу знову вдихнути той запах на повні груди, і коли це роблю, то край моєї випуклої частини на блузці легенько дотикається до його торсу. Прикриваю очі, намагаючись втихомирити частий пульс.

- Мені пора йти, інакше спізнюся. Пусти!

- Заняття закінчилися. Куди поспішаєш?

- Не твоя справа!

- А я все одно знаю куди! Хочеш втекти, тому що я тебе заводжу!

- Чого? - вухам не вірю. - Ти просто кретин, Джеймс! Як можна бути настільки самозакоханим? Мені пора, ясно? І тебе не стосується те, куди я йду!

- Ти б давно пішла, якби захотіла - я ж не тримаю тебе! - знущається він.

Штовхаю його в груди - не сильно, але цього вистачає, щоб він прибрав руки і випустив мене.

Джеймс ехидно посміхається, а я вся палаю від обурення і сорому. Чому мені має бути соромно за його поведінку?

Міцніше обхоплюю лямку сумки, і прискореним кроком прямую в бібліотеку під заливистий сміх Джеймса. Нелегко мені буде з ним танцювати! Дуже нелегко!

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 7

Містер Льюїс був сьогодні особливо балакучий. Кілька останніх днів для нього пройшли в повній самоті, оскільки жив він сам, тому я підтримувала з ним бесіду, і він був просто щасливий. Добрий чоловік середніх років, який втратив дружини після року шлюбу від хвороби, відразу розташував мене до себе. Вперше, коли я прийшла в університетську бібліотеку, щоб знайти потрібний матеріал, я зрозуміла, що йому самотньо. Навідуватися в читальський зал доводилося досить часто через те, що вдома я не мала можливості повноцінно займатися навчанням. Я виривала перерви між лекціями або використовувала

щасливі випадки утворившихся вікна між заняттями, щоб робити домашні завдання. Коли допомога в бібліотеці на сьогодні закінчується, я виходжу з приміщення в піднесеному настрої. Містер Льюїс має почуття гумору, тому я часто буваю усміхненою в його суспільстві. У студію встигаю впритул. Шон кидає на мене роздратований погляд, хоча прийшла я як зазвичай вчасно, хіба що не завчасно.

- Тобі треба вирішити, що для тебе важливіше, Емілі! - нервово кидає мені він, ледь я переступаю поріг.

- Шон, не перебільшуй! Я не спізнилася, так що не розумію причину твого невдоволення.

- А те, що ти займаєшся невідомо чим в той час, коли могла б приходити раніше. Візажисту не довелося б поспішати, чаклуючи над твоїм образом. Теж мені королева!

Вирішую нічого йому не відповідати. Шон завжди чимось незадоволений, і зривається не тільки на мене, а й на інших моделях і навіть наших стилістах. Терплять його виключно через популярність. Я взагалі не маю права заїкатися про його ставлення до себе, тому що теоретично не є професійною моделлю, і мені взагалі пощастило, що він погодився мене знімати.

Мій стиліст відразу ж береться за справу, ледь я сідаю на стілець в гримерці. Дівчина небагатослівна, і працює в повній тиші під стукіт секундної стрілки годинника, що висить на стіні. Мене завжди дратував цей шумний годинник. Ніхто не любить слухати, як відраховується час.

Коли я надягаю наряд Афродіти, то ледь впізнаю себе в дзеркалі. Яскравий макіяж в золотисто-блакитних тонах підкреслює мої сірі очі так, що вони здаються блакитними. В моїй уяві губи повинні бути нафарбованими персиковим кольором, але дівчина чомусь вибрала темно-червоний. Напевно, як символ самої любові або родючості - як стиглий плід. Плаття було досить відвертим (що для мене не в новинку), зшите з розлітаючогося матеріалу. Воно повністю оголювало ноги, відкриваючи вид не тільки на мої босі ступні, але і на припудрені світлим відтінком бежевого, стегна. На одному плечі плаття притримувалося золотистою брошкою, а друга сторона відкривала такий же золотий з камінням бюстгальтер. Мені до чортків сподобався мій зовнішній вигляд. Довге волосся було укладене легкими хвилями, і в цей раз його не фарбували, так що в кадрі буде миготіти мій справжній блонд.

Я частенько милувалася використовуваним одягом, в якому знімалася - він не був схожий ні на одну річ з бачених мною в магазинах.

Виходжу в зал, де розмістився задекорований кут нашої робочої зони. Шон виглядає досить спокійним, навіть, я б сказала, задоволеним. А потім я розумію причину - Філ Чейз власною персоною стоїть прямо перед фотографом ... Мені це не подобається, але, швидше за все, від нього мені нікуди не дітися. Захотів подивитися на мою роботу з іншим професійним фотографом, а не тільки зі студентом. Натягую на обличчя усмішку і підходжу до них.

- Доброго дня, містер Чейз.

- Привіт, Емілі. Називай мене просто Філом, нам доведеться часто спілкуватися, тому так буде зручніше.

Мені цього не хочеться, але я киваю.

- Ти готова? - встриє Шон, з нетерпінням чекаючи, коли ми вже почнемо. А точніше закінчимо

...

- Так.

Фотограф жестом руки вказує в зону, куди я повинна пройти, що я і так знаю без нього. Спочатку Присаджуюся на самий край прикрашеної квітами і стрічками гойдалки. Позаду мене висить шифонове драпірування, створюючи картині легкість. Відриваю ноги від підлоги, щоб підтримати ефект польоту. Повертаюсь всім тілом на три чверті, ледь торкаючись пальцями найближчої, але самої яскравої квітки. У мене виходить включитися в роботу відразу. Я відчуваю себе по-справжньому невагомою і красивою, поки Шон клацає камерою. Злізаю з гойдалки і встаю збоку, піднімаючи ногу на звисаючі ліани уздовж ланцюгів, що утримують всю конструкцію. Прогинаюся назад, відводячи одну руку за голову, а другою утримую рівновагу, схопившись за ліану. При цьому моє стегно повністю оголюється, що на фотографії повинно виглядати просто чудово.

- Стоп!

Філ перериває нас з Шоном, і фотограф незадоволено хмуриться, кидаючи погляд на мене. Точно думає, що ядесь недотиснула і тому нас зупинили.

- Щось не так? - Несміливо питаю свого продюсера, пригнічуючи напад паніки і розчарування.

- Все просто чудово. Але ж ти демонструєш нам купальник, вірно?

- Так.

- Тоді пропоную відкрити його трохи більше. Зараз я бачу тільки складки білої сукні, а повинен бачити золотий блиск купальника.

Мені не подобається те, до чого він хилить, але прагну мовчки слухати, приймаючи побажання Філа як пораду.

- Але ж правда! - підлизується до нього Шон, і я дивлюся на нього спопеляючим поглядом, якого він, звичайно, не помітить. - Ми можемо зняти плаття і замінити його шматком матерії. Буде виглядати набагато легше і простіше.

Філ посміхається і підходить ближче до мене. Цього разу він без темних окулярів, і я бачу нотки похоті в блиску його жадібних очей. Регіна, звичайно, удружила мені таким продюсером, нічого не скажеш ... Пульс частішає, але зовсім не від хвилювання або передчуття, як це буває, а від страху. Я його боюся. Є в містера Чейзі щось таке, що насторожує.

- Піди зніми плаття. - каже він, опиняючись прямо переді мною.

Я ледь не здригаюся від його неприємної близькості, але мені вдається в останній момент взяти себе в руки. Не хочу зніматися без сукні. Я і так відчуваю себе голою, стоячи перед цією людиною. Вся магія зйомки випаровується, залишаючи мене один на один зі страхом і неприязню.

- Емілі, заради бога! Або ми так і будемо стояти і дивитися один на одного до кінця робочого часу? - кидає Шон.

Іду в гримерку, щоб зняти плаття і підправити купальник. Він не надмірно відкритий, що мене радує, але все одно я б не хотіла так зніматися. Я люблю незвичну атмосферу на майданчику, а Філ хоче зробити з мене типову оголену до неможливості позерку. Треба просто стандартно відпрацювати і все. Я швидко зроблю те, що від мене потрібно і піду.

Рішучим кроком повертаюся до чоловіків. Шон ледь звертає на мене увагу, а Філ криво посміхається.

- Так краще. Продовжуй в тому ж дусі! - командує він, займаючи колишнє місце біля Шона. Тепер будь-яка моя поза буде виглядати вульгарною, тому я більше не прогинаю спину і не піднімаю ноги на гойдалку. Що б цей хтивий придурок не думав, але я не порно-актриса. Очі Філа вивчають кожен мій рух, як і минулого разу.

- Думаю, ми впоралися. - каже фотограф, відходячи від світлової установки. Свою камеру він з рук не випускає, навіть ніколи не залишає її на штативі без догляду. Що не кажи, а свою справу цей грубіян любить до нестями.

Шон прощається і йде, поспішаючи у своїх справах. Я теж хочу якомога швидше піти і переодягнутися. Мені хочеться вимитися у ванній, змиваючи з себе брудний погляд містера Чейза. Але мене ще чекає одна робота - з Лукасом. Це буде вечірня міська зйомка, на щастя, не для реклами купальників, хоча впевнена, що провела б час під об'єктивом Лукаса вельми непогано.

- Стривай, Емілі!

- Так?

- Ми можемо скасувати зустріч з Лукасом на сьогодні. Як на рахунок того, щоб познайомитися ближче? Я хочу дізнатися, що ти собою являєш.

А ось цього мені б хотілося найменше, але вголос говорю інше.

- Не думаю, що це гарна ідея, містер Чейз.

- Філ. - підходить він ближче, знову порушуючи мої особисті кордони комфорту.

- Філ. Мені здається ідея з вечірнім містом прекрасна. Не хотілося б її скасовувати.

- Що ж, як хочеш. Ти могла б відпочити від роботи, випити зі мною чогось. Що ти любиш пити, Емілі?

- Ягідний сік. А ви? - питаю з ввічливості, не маючи ні найменшого бажання тріпатися з цим типом наодинці.

Містер Чейз сміється.

- Сік! Як мило! Ти взагалі дивовижна дівчина, Емілі. Мені такі потрібні ... ніжні і ... скромні, але такі розкуті перед фотоапаратом.

Мені стає ще більше не по собі.

- Я частково повинна бути актрисою в кадрі, чи Вам не знати, Філ! - намагаюся дотримуватися ділового тону, але його криві посмішки викликають у мені неприємні почуття.

- Звісно. Іди, Емілі! До зустрічі!

- Всього найкращого!

Я поспішаю в гримерку, поки він не передумав, і закриваю двері на шпінгалет. Притулившись спиною до дверей, хочу заспокоїти прискорившийся пульс. Може слідує поговорити з мамою про нього? Не думаю, що вона мене зрозуміє, але спробувати варто.

Далі я поспішаю одягнутися і домовляюся з Лукасом про зустріч. Він мене чекав ще пів години тому, але увійшов в моє становище, і навіть здивувався, що я тільки вийшла зі студії. Його голос звучить дружелюбно, а я в нетерпінні. Мені хочеться дізнатися його трохи краще, а раптом пощастить, і ми з ним опинимося в одній танцювальній групі? Було б круто!

Замовляю таксі, і опиняюся в призначеному місці через п'ятнадцять хвилин. Лукас виглядає приголомшливо в квітчастій футболці і синіх джинсах. Я здалеку можу сказати, що він творча особистість. Хлопець мені посміхається, коли помічає, і я посміхаюся йому у відповідь. Все-таки чудово, що ми будемо разом працювати і вчитися.

- Привіт, Емілі. Як пройшов день?

- Привіт. Спасибі не погано. А твій?

- Чекав нашої прогулянки.

- Я теж.

- Класно, коли це взаємно. - Лукас трохи ніяковіє, але мені подобається така реакція. Значить, він скромніший, ніж здався мені спочатку.

- Ти весь день була зайнята?

- Так, графік у мене ще той! Але я звикла, так що проблем на зйомці не буде.

- Ну, ми сьогодні в розслабленому режимі. Ми можемо зайти перекусити, якщо ти хочеш !?

- Я б з радістю! З обіду нічого не їла. Якщо це, звичайно, не створить нам проблем.

- Та які проблеми. Сьогодні єдиний випадок, коли у нас немає всієї групи помічників, візажистів і інших.

- Тоді не відмовлюся від порції легкого салату.

- Підемо. Тут за рогом є кафе, яке я придивився ще, коли тебе чекав.

- Із задоволенням, Лукас.

Ми знову один одному посміхаємося, і йдемо на перекус.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 8

Я з'їдаю скромну порцію салату, щоб не перевантажувати шлунок і не виглядати в кадрі погано.

- Мені подобається, що я буду оновлювати твої фотографії в соціальних мережах. Регіна подала відмінну ідею. Шкода тільки мені не довіряють ще повноцінну зйомку. - каже Лукас, коли ми чекаємо рахунок.

Ми говорили в основному про роботу і про мене. Але мені цікаво також довідатися про самого Лукаса.

- Мені теж подобається ідея з вечірнім містом. Розкажи про себе.

- Та я завжди жив звичайним життям - нічого примітного. Навчався, хотів пов'язати життя з творчістю, і ось тепер, виявилось, що ми вчимося разом. Ти дуже красиво танцювала на занятті.

- Спасибі. Тільки з партнером не дуже пощастило.

- Я помітив. Проблеми з Джеймсом? Він багатьох дістає.

- Правда? Ви знайомі?

- Ага. Ми в одній групі практично на всіх заняттях. Будь з ним обережна, добре?

- А що з ним не так?

- Ну, Джеймс ... любить підкочувати до дівчат. Збирає колекцію перемог, так би мовити. Він ні до кого не прив'язується.

- Я думала Кріста його дівчина. - схоже домисли моїх подруг були невірними.

- Кріста просто з ним тусується, щоб випендритися. Ти напевно знаєш, що вона з Габрієлою дружить? Або не стикалася ще з нею?

- По-моєму, з нею всі вже стикалися.

Лукас посміхнувся.

- Так, вона така ... любить привертати до себе багато уваги. Але я це веду до того, що Кріста така ж, тільки їй не вистачає жорсткості, яка є у Габрієли. Саме тому вона і висне на Джеймсі. Ну знаєш ... - знижує Лукас плечима. - типова картина в будь-якому навчальному закладі.

- Ясно.

Офіціант якраз приніс нам рахунок, і я витягнула картку, щоб розплатитися, але хлопець мене зупинив.

- Я сам. Все-таки це була моя ідея на рахунок вечері. Хоч ти нічого і не з'їла.

- Спасибі.

Він розплачується, і ми виходимо на вулицю, щоб повернутися до справ. Зараз мені нікого не потрібно вдавати з себе, тому наша фотосесія більше нагадує прогулянку, де ми постійно сміємося і балакаємо. Лукас викликається провести мене до будинку, і я погоджуюся. Машину я не брала з собою, залишивши її біля студії, адже в такий пізній час навряд чи вдалося б знайти вільне місце на парковці. Вранці мама мене підвезе до університету, а за автомобілем я поїду на таксі.

Вечір пройшов неймовірно круто. Лукас справив на мене гарне враження, і я впізнала його трохи краще.

- Послухай, Емілі ... ти не проти коли-небудь зустрітися поза робочим часом? Я б хотів тебе кудись запросити, якщо ти не проти.

- Я з радістю.

- Правда? - він так здивувався, немов не очікував від мене позитивної відповіді.

- Звісно!

- Чудово! У мене є твій номер, я можу тобі подзвонити на нього або це робочий?

- Ні, це мій особистий номер. У мене немає робочого телефону. Всіма питаннями по справі займається Регіна.

- Регіна?

- Моя мама.

- Я знаю, що вона твоя мама, просто ... Ти її називаєш по імені? Вибач, якщо це нетактовне ...

- Ні, все в порядку. Вона просто не хоче, щоб поза стінами будинку я називала її мамою - цей псує нашу репутацію, і нас відразу ж починають сприймати як родичів, а вже потім як модель і агента.

Я сама розумію, як дивно це звучить. Добре ще, що образа не прорвалася в голосі - я б виглядала зараз жалюгідно.

- Зрозуміло. Можу я тебе підвезти?

- Ти на машині?

- Так.

- Я не проти. Спасибі тобі за приємну прогулянку і роботу!

- І тобі! Я чудово провів час. Таких веселих зйомок у мене ще не було.

- У мене теж.

Ми ніяково посміхаємося один одному і прямуємо до автомобіля Лукаса. Його машина нагадує самого господаря (хоча я можу тільки припускати який він) - надійна і охайна.

- Чим завтра займешся? - поки їдемо, запитує хлопець.

- Ну, з ранку у мене примірка сукні, при якій буде присутній Філ. Хоче подивитися з яким модельєром ми працюємо.

Лукас недовго мовчить, після чого розпитує про дизайнера.

- Це давня мамина знайома. Тримає свій салон. І ми частенько замовляємо у неї вбрання.

- Які у тебе ще є заняття? Може, ми будемо стикатися не тільки на уроці танців?

Я перераховую, але більше у нас предмети не збігаються. Мене це трохи засмучує.

- Уже вибрала, що хочеш танцювати?

- Насправді ні. Я б хотіла поєднати сучасний танець з елементами класичного. Було б оригінально. Тільки не знаю на що здатний Джеймс в плані хореографії.

- Він непоганий. Ми одного разу танцювали в команді.

- Може він взагалі придумав що-небудь своє. Навіть чинити опір не буду, адже мені здається те, що спаде на його голову, від того його не переконати.

- Ну тут, думаю, ти права.

Ми доїжджаємо до будинку, коли на годиннику вже десята вечора. Незважаючи на приємне закінчення дня, втома відчувається в усьому тілі також, як завжди. Фактично, я встигла сьогодні побувати на трьох роботах і навчанні! Сама дивуюся своїй продуктивності. Тільки я знаю, що завтра мене чекає день ще гірший, а м'язи тіла будуть нити від того, що я повноцінно не відпочиваю.

Виходжу з машини, і Лукас слідує за мною до дверей. Він галантно цілує мені руку - такий собі старомодний, але приємний жест, а я йому посміхаюся у відповідь. Мені здається, що виглядаю я втомленою, хоча намагаюся цього не показувати. Ми прощаємося.

У будинку горить слабке світло, що говорить про відсутність мами. Коли вона йде спати, то вимикає все, а сьогодні, швидше за все, повернеться пізно з чергового благодійного вечора або пізньої вечері. До сих пір не можу зрозуміти, як їй може подобатися таке життя. Я б зробила все, щоб втекти звідси. Саме так і зроблю, коли зберу необхідну суму.

Сил набрати ванну знову немає, хоча вона б непогано мене розслабила, тому обполіскуюся в душі. На телефон не дивлюся, не читаю отримані повідомлення, просто кидаю його на тумбочку поруч з ліжком, завалюючись спати.

Наступний ранок проходить як в тумані. Моя пробіжка почалася невдало - пішов невеликий дощ і мені довелося повернутися додому раніше. Марта приготувала сніданок, за що я була їй вдячна, але доїсти його не встигла. Мама влетіла в кухню, кажучи, що я повинна поспішити в

салон.

- Швидше збирайся!

- Але я думала, ще є час до навчання! Зараз тільки сьома година!

- Яке навчання, Емілі? Ти йдеш відразу в салон на примірку! - обурено каже Регіна.

- Мам, я пам'ятаю. Я мала на увазі, що в університет мені тільки на одинадцяту годину, а ми домовлялися зустрітися з містером Чейзом о пів на дев'яту. Я все встигну.

- Він передзвонив і попросив раніше! Мені довелося розбудити Сару, щоб вона їхала в салон. Тепер і ти повинна поспішити!

- Не розумію навіщо було змінювати плани. Може він і велика птиця, але не має права все перекроювати за своїм бажанням!

- Емілі! Ця людина просуне тебе по кар'єрних сходах. Від тебе вимагається лише поважати його і мене в тому числі! Іди одягатися - я тебе відвезу.

- Я навіть не доїла! - мене порядком починає нервувати цей Філ і ставлення мами до нього.

- Тобі б тільки живіт набити! Ти останнім часом зовсім не стежиш за фігурою!

- Що? Так я взагалі не відхиляються від дієти, а вчора пропустила вечерю!

- Воно й помітно! Ти повинна виглядати свіжою і бадьорою. А схожа на розледачілу середньостатистичну дівчину.

Слова матері боляче вкололи. Я ривком встала зі стільця, залишаючи порцію не доїдженою.

- А ти не думала, що це все від перевтоми? Що ти занадто сильно мене навантажувеш? Мало того, що у мене немає нормального життя, так я ще й вчуся, крім того, що працюю!

- Заспокойся, Емілі! Що за тон при спілкуванні зі мною? Ти сама винна, що не хочеш перевестися на заочну форму навчання, хоча я говорила про це сто разів! І твій підробіток в бібліотеці - марна трата часу. Ти страждаєш дурницями в той час, як могла б вже вирости!

У мене відібрало мову. Я ледь не викрикнула, що, якби вона допомогла грошима на лікування Джанет, у мене б найголовніша проблема відпала сама собою. Я б змогла нормально вчитися і жити - часу було б більш ніж достатньо. Закинула б безглуздий бізнес, про який мріє Регіна, і спокійно працювала б там, де мені комфортніше.

Я не відповідаю, а мама складає руки на грудях. У неї сьогодні новий манікюр і, як завжди, ідеально укладене в зачіску волосся. Макіяж незмінний атрибут для повноти картини. Навіть я не пам'ятаю чи бачила її колись без косметики на обличчі. Я не хочу бути такою, як вона. Це не правильно. Мені не подобається таке життя.

Піднімаюся до себе в кімнату, збираючись на зустріч. Терпіти не можу цього пихатого Філа з його заскоками. Мама йому підіграє, лабузниться перед ним - стає гидко.

Фарбуюся зовсім швидко - тільки, щоб Регіна не почала читати мені нову лекцію. Мені ще слід їхати з нею в машині. Не люблю, коли моя залишається поза нашого двору, і коли мені так

потрібна.

Їдемо ми, як і очікувалося, в мовчанні. Мама мене висаджує, кидаючи наостанок:

- Будь з ним доброзичливою, Емілі!

- Ага, вже чула.

Мені так і хочеться хлюпнути отрутою, висловивши про цього продюсера все, що я про нього думаю, але мені легше від цього не стане, а мама розсердиться ще сильніше. Та, до біса все! Ще недовго танцювати під їхню дудку.

Входжу в порожній торговий центр. Відкриті тільки вхідні двері, кафе швидкого харчування і салон Сари. Ще б пак, ніякому придурку більше не прийде в голову відкриватися так рано. Мій настрій постраждав з самого ранку, тому я з величезною силою повертаю на обличчя маску незворушності і ввічливості, хоча ще навіть не дійшла до салону.

При вході відразу помічаю Сару, яка виглядає не менш втомленою, ніж я. Я навіть трохи співчуваю, що їй доводиться працювати з моєю мамою, адже за додаткові години і ранній підйом їй ніхто не доплачує - ми платимо тільки за її одяг.

- Доброго ранку, Емілі! Ти якраз вчасно.

- Добрий ранок. Я тільки нещодавно дізналася, що зустріч перенесли. Пробач за незручності!

- Дурниця, я звикла багато працювати. Твого знайомого ще немає так, що пропоную випити зі мною чашечку кави. Що скажеш?

- Було б відмінно.

Ми проходимо углиб приміщення, де панує напівтемрява з боку магазину, а підсвічується тільки частина з дизайнерськими сукнями і примірочні. Сара відкриває двері в свій кабінет і відразу включає кавоварку. Придушую позіхання від мірного жужжання апарату.

- Як ся маєш? Вся в роботі або вчишся?

- І те і інше. Знімаюся після занять, а так все, як раніше. А у тебе? - при мамі я ніколи не звертаюся так вільно до Сари. Регіна вважає, що в її присутності я не можу базікати з модельєром, як з подругою.

Я ще не відійшла від ранкової перепалки, але до списку мого невдоволення додався ще й цей дратівливий факт. Коли кава готова, я роблю перший ковток, закриваючи очі. Гарячий напій мене трохи бадьорить, а гіркуватий смак нагадує про затишок омріяної осені, а не цієї, яку я повинна пережити. У моїх мріях - це теплий плед у домашнього каміна, затишне крісло, чашечка смачної кави і коханий поруч. Нічого з такого списку у мене немає.

- Ось і твій друг.

Повертаю голову в бік дверей, де вже стоїть Філ. На ньому знову темні окуляри. Бракує тільки слинявчика для сьогоднішньої зустрічі, куди він міг би збирати слину від мого скромного дефіле в новому вбранні. Впевнена, це виключно його примха, щоб подивитися на мене, інакше якого біса йому заманулося пертися в центр міста заради якоїсь посередньої моделішки?

- Привіт. У мене не так багато часу, як хотілося б, але думаю ми впораємося. Сара, я хотів би

відразу поглянути на нові моделі. Для наступної зйомки хочу вибрати щось свіже і легке.

- Звісно. Іду підберу що-небудь.

Сара виходить, а я встаю з крісла, в якому сиділа до цього. Не можу розслабитися, коли Філ височить наді мною. Відчуваю себе беззахисною і маленькою.

- Ти готова до примірки?

- Звісно. У Сари завжди є, що вибрати.

- Не сумніваюся. Але, якщо одяг виглядає виграшно, то скоріше це заслуга моделі, а не модельєра. Ти так не вважаєш?

- Думаю, що це не так. Плаття створюються для того, щоб приховати невідгідні ділянки тіла або навпаки підкреслити гідності фігури.

- Упевнений, сьогодні ми будемо тільки підкреслювати ... всі твої гідності.

Філ посміхається. Крізь ці окуляри я не бачу його очей, але мені все одно не по собі. Занадто багато недвозначних натяків кидає цей баран в мою сторону. Теж думає, якщо вже я позую перед камерою, то є легкодоступною? Та й йому щось скільки років? Від думки, що він до мене пристає до горла піднімається нудота. Старий придурок! Мабуть ми вийдемо звідси без сукні, щоб краще продемонструвати наступний купальник. Так і хочеться фиркнути від цієї думки.

- Підемо.

Він безцеремонно хапає мене за руку і веде в зал. Обережно відстороняюся, коли ми зупиняємося перед примірочними. Тут стоїть диван для очікування, і мені стає нудно від того, що мене з ним буде розділяти тільки тонка тканина шторки в той момент, коли я буду переодягатися.

- Ось, три мої останні моделі. - каже Сара, розвішуючи сукні в одній з кабінок.

- Дуже добре. Дякую.

- Зробити каву, містер Чейз?

- Так будь ласка. Без цукру і з молоком.

- Цю ж хвилину.

Сара йде, а я ховаюся за фіранкою. Я постійно боюся, що Філ зараз увірветься всередину кабінки, але тут же заспокоюю себе думками про те, що модельєр неподалік. Одягаю першу сукню, розправляю складку на спідниці і піднімаю погляд на дзеркало ... в якому відображаюсь не тільки я, але і Філ. У мене починають тремтіти коліна, а серце мало не вискочило.

- Що ви ...

- Тихіше, солодка!

- Я зараз крикну. Вийдіть звідси, по-доброму! - стискаюся в кутку кабінки. Я вже одягнена, але не знаю чи бачив мене без сукні Філ. Мені неймовірно страшно в цю мить. Мені здається я б не змогла кричати, і більш того навіть не знаю, як вимовила ці фрази.

- Я і намагаюся з тобою по-хорошому, хіба не бачиш? Нам необхідно зблизитися, крихітка, для того, щоб робота йшла легко. Але ти постійно вислизаєш від мене. Скажи, Емілі, ти спеціально зі мною заграєш?

- Щ-що?

- Мені подобаються такі ігри в недотрогу. Йди до мене!

- Пішов звідси! - викрикую з такою люттю, яку сама від себе не очікувала, стискаючи і утримуючи свій знятий одяг, як щит.

- Не будь зі мною такою грубою, Емілі, і я піднесу тебе до таких висот в шоу бізнесі, що тобі й не снилися!

Філ простягає руку, щоб погладити мене по обличчю, але я кусаю його за зап'ястя і вибігаю з примірочної. Сара ще не вийшла з кабінету, і я мчу через весь салон до виходу. Та пішло воно все! Я на таке не підписувалася. Вибігаю в осінній холод в одному тонкому платті. Мені страшенно холодно, але зараз мене веде адреналін, а перед очима стоїть пелена сліз. Я не можу думати нормально. Мій телефон і гроші, а також одяг залишилися в кабінці. Я не знаю куди податися, адже ще дуже рано, але сподіваюся, що найближчі магазини відкриваються з самого ранку, і я зможу викликати таксі до будинку в одному з них.

Прискорюю крок, щоб не оклякнути остаточно, і пізно усвідомлюю, що біля мене зупиняється машина. У паніці думаю, що це Філ, але того, хто сидить за кермом, я очікувала побачити найменше.

Глава 9

- Лізь в машину, Емілі!

Джеймс відкрив вікно з мого боку, щоб покликати. Мене розривало двоєке бажання: прошмигнути в теплий салон автомобіля або вперто ігнорувати цього хлопця.

- Хочеш захворіти?

Вирішую все-таки сісти в машину, хоча не можу представити, що буде далі. Може він відвезе мене до самого дому? І мама відразу ж мене приб'є. Не думаю, що містер Чейз промовчить про нашу сутичку. Він упустисть найважливіше в своїй розповіді про те, як приставав до мене, і поскаржиться на те, що я незговірлива і не вмю працювати з людьми. Боюся уявити, чим мені загрожує сьогоднішня витівка. Та й Сара буде задаватися питанням куди я поділася, причому в її сукні. З іншого боку, що мені було робити? Я так злякалася, що Філ затиснув мене в кут примірочної, що нічого кращого крім втечі мені в голову не прийшло.

Влаштовуюся на передньому сидінні, здригаючись від холоду. Приємне тепле повітря від пічки дме на мої ноги і обличчя, викликаючи тремтіння. Джеймс дивиться на мене в упор, не глушить машину, але і не рушає з місця.

- Що з тобою? Захотілося прогулятися в літньому платті по місту? Ти, напевно, не помітила, але вже осінь.

- Не знаю, навіщо я взагалі сіла до тебе в машину.

- Припускаю через те, що замерзла. - ехіднічає він. Карамельні очі побіжно оглядають моє тіло.

- Що з тобою сталося?

- Та так ... нічого страшного.

Джеймс знизує плечима.

- Дійсно. Ти ж просто загартовуєшся, так? Ніде ж не написано, що загартовуватися треба в якомусь конкретному одязі, так чому б не зробити цього в напівпрозорому ошатному платті? Опускаю погляд на свої руки. Онімилі пальці починають потроху відігріватись. Я не збираюся

відкривати душу хлопцеві, якого практично не знаю. Ми бачилися всього пару разів, а ця випадкова зустріч в таку рань лише удача ... або навпаки ...

- Що ти тут робиш так рано?

- Хороша спроба змінити тему. Ну добре, якщо тобі це допоможе розслабитися, будучи в моєму суспільстві, то скажу. Я шукав для себе камеру.

- Камеру? Навіщо? - повертаюся до нього, здивована. Може він збоченець і любить знімати свій секс? І взагалі, що за думки лізуть мені в голову? Навіть, якщо це так, мене не повинно таке хвилювати.

- Для роботи. Моя стара не підходить. А ти - скажеш, що трапилося?

- У мене невдалий день.

- Це і так помітно.

Він дивиться на мене ще кілька секунд своїм пронизливим поглядом. Тепер мене кидає в жар, але я не зовсім розумію - від пічки або від його розглядання.

- Що ж, скажи куди тебе відвезти?

Тут я сама ще не вирішила. Я не хочу їхати додому, але мені треба переодягнутися і якось повернути свій телефон. І тут мені прийшла зовсім безглузда ідея.

- Ти не міг би надати мені послугу? - з надією питаю Джеймса, хоча особливо не розраховую на його допомогу.

Він піднімає брову в подиві, і спирається ліктем лівої руки на кермо, повертаючись до мене корпусом.

- Так-так, а розплачуватися чим будеш?

Так і знала, що це погана ідея.

- Забудь про те, що я сказала.

Джеймс заливається сміхом - щирим і дзвінким.

- Я пожартував. Говори, що потрібно!

- Загалом ... мій телефон і речі залишилися в тому торговому центрі в одному магазині. Але я не можу сама їх забрати. Ти не міг би піти туди і попросити власницю Сару віддати все?

- Хм. Добре. Скажи куди йти?

- Ем ... і ще ... ти можеш представитися моїм ... хлопцем?

Мої щоки червоніють від того, що я прошу про таке, ледь знайому людину, яка не дуже-то мені сподобалась ще з першої нашої зустрічі.

- Мм ... Зроблю.

Я пояснюю куди потрібно піти, і Джеймс виходить з машини. Він спеціально не глушить мотор, щоб я не замерзла, чекаючи його повернення. Якщо йому вдасться повернути мій одяг і телефон з грошиками - я врятована! Так зможу викроїти час, коли мама піде з дому, захопити підручники і провести день з користю. Що буде з моєю роботою? Як мама поставиться до сьогоднішнього інциденту? Добре ще, що сьогодні немає зйомок, а тільки бібліотека. Саме Провідіння було на моєму боці, хоч день і почався паршиво.

Постукую пальцем по дверній ручці. Ситуація для мене болюча, і безглузда. Як я взагалі могла опинитися напівголою на вулиці без особистих речей?

Джеймс повертається швидко, і я видихаю з полегшенням, коли бачу, що він приніс все, що я залишила в салоні Сари.

- Спасибі. Я твій боржник.

Хлопець виглядає похмурим, і від колишньої веселості не залишилося і сліду.

- В чому справа? Я тебе затримую? Тоді я тільки переодягнуся і піду, добре?

- Ти тут ні до чого. Зустрів старого знайомого. Тобі сьогодні на навчання?

- Так, але тільки до одинадцятої. Буду вдячна, якщо відвезеш мене до фотостудії - я там заберу свою машину.

- Ти досі виглядаєш наляканою.

- Наляканою? - мені здавалося, що я швидше розгублена.

- Так. Одягнися і поїхали.

- Добре. Ти вийдеш?

- Ні.

- Ну, тоді відвернися, будь ласка!

- Яка скромність.

- Будь ласка, не псуй мій день ще більше! - благала я, міцніше притискаючи до себе одяг.

- Я подумав, що є твоїм рятівником. - з удаваною образою говорить Джеймс, в його очах знову з'являються іскорки веселощів.

Схиляю голову на бік, очікуючи, що він хоча б відвернеться, і Джеймс, розуміючи мій натяк, відвертає голову в сторону вікна. Я поспішно стягую вузькі бретельки сукні і вдягаю свій щільний кремовий бантик, після чого влажу в джинси, і тільки тоді знімаю через ноги все плаття. Воно таке легке, що я можу помістити його в косметичку. Але було б шкода дорогого матеріалу, тому я дбайливо його складаю і кладу на коліна.

- Можеш повернутися!

Джеймс повертається до мене з посмішкою на обличчі.

- Чого такий задоволений? - мабуть буде всім тепер розповідати, як я пошилася в дурні перед ним.

- У тебе гарні груди.

Ляскаю віями, але він починає хрипливато тихенько реготати, після чого говорить:

- Ну ти просила відвернутися, але я дивився на відображення у вікні.

Підтискаю губи від обурення.

- Ти гівнюк, Джеймс!

- Ні, я чоловік. Тут неможливо не дивитися.

- Справжній джентльмен не дивився б, а відвернувся по-справжньому!

- Ну ми живемо в сучасному світі, де поняття «джентльмен» абстрактне. А ти навіть, сидячи у мене в машині затиснута, як тоді на танцях, де на нас дивилося ще двадцять пар. Це трохи дивно для дівчини, яка позує в одній білизні. Ти не знаходиш?

- Та, що ти знаєш про мене Джеймс? І взагалі мені більше нема чого залишатися в твоїй машині. Дякую за допомогу, і мені час йти!

Збираю до купи всі речі. Треба ще віддати сукню Сарі, тільки не сьогодні. Купити її я не можу, оскільки вона коштує величезних грошей, а у мене кожна копійка на рахунок.

- Е, ні. Ти віддаси мені боржок за послугу.

На секунду я лякаюся, що він теж почне розпускати руки, але Джеймс сидить нерухомо, склавши їх на кермі, як і до цього. Тільки іскорки в очах все також блищать.

Приречено зітхаю, перестаючи метушитися.

- Гаразд. Чого хочеш? І, врахуй, без всяких гидот! - погрожую йому, розмахуючи пальцем, що веселить хлопця ще більше.

- Прокотися зі мною в одне місце.

- Що ще за місце?

- Побачиш, коли приїдемо.

- Так не піде. По-перше, мені потрібно на навчання. А по-друге, ми ледве знайомі.

- Ти завжди така зануда? - закочує очі хлопець.

- Я краще піду.

Джеймс блокує двері, щоб я не вийшла, і складає руки на грудях.

- Гей, відкрий!

- Ні. Відразу борг!

Невдоволено підтискаю губи. Знову.

- Об одинадцятій відвезеш мене в університет.

Він не відповідає, але зухвала посмішка розпливається по обличчю. Впевнена, що пошкодную про рішення поїхати з ним. Я навіть не знаю на що погодилася. А що, якщо він мене образить, і домагання Філа здадуться мені квіточками в порівнянні з тим, що задумав Джеймс?

- Не дивися так, немов я збираюся тебе з'їсти!

- Я просто намагаюся зрозуміти, куди ти мене везеш.

- Розслабся! Тобі сподобається!

- Ага. Уже розслабилася. - відповідаю з сарказмом.

Закидаю сукню і сумку на заднє сидіння, щоб не лежали у мене на колінах, і дивлюся у вікно.

Ми виїхали з міста, прямуючи в бік полів.

Проїжджаємо пристойну відстань від міста, і я поступово починаю закипати. З таким успіхом, ми точно не встигнемо до одинадцятої години. Я не хочу пропускати навчання через дивацтва незнайомого хлопця, нехай він мене і врятував сьогодні.

Нарешті, автомобіль зупиняється на узбіччі.

- Виходимо. Накинь куртку!

Я слухняно надягаю свою вітровку і виходжу. Навколо немає нічого крім порожньої траси, що йде прямо вдаль, і дерев, що ростуть біля узбіччя.

- І що далі?

Джеймс йде в бік посадки і жестом руки просить слідувати за ним. Іду. Може я зійшла з розуму, раз поїхала з незнайомим хлопцем за місто, не цікавлячись куди ми рухаємося? Якого біса я тут роблю?

Він відсуває гілку дерева, на якому почало жовтіти листя, пропускаючи мене вперед. Піднімаю погляд і застигаю на місці.

- Ого!

Перед нами розкинулося величезне поле строкатих осінніх квітів.

- Звідки тут стільки квітів? - роблю ще крок вперед по вузькій стежині.

- Один фермер ними займається. Я питав у нього дозволу, щоб приїжджати сюди.

- Навіщо? - в моїй уяві не складається картинка, де Джеймс милується квітами.

- Мені подобається малювати природу і фотографувати. Думав тобі буде цікаво поглянути на це місце. А ще я хочу пару твоїх фоток в цих кольорах.

- Щоб потім махати ними перед своїми друзями? З якою метою? - бачу, що він мнеться, не бажаючи відповідати. - Якщо не скажеш, то я навідріз відмовляюся! - більш наполегливо вимовляю.

- Гаразд. Мені подобається фотографувати не тільки природу. Я люблю знімати дівчат ... фотографувати ... на камеру знімати ...

У Джеймса такий вираз обличчя, коли він катовно намагається підібрати правильне слово, що я пирскаю від сміху.

- Пробач, я з першого разу зрозуміла.

- Ну мало чого подумаєш. Скажеш ще, що я привіз тебе сюди гвалтувати.

- Ні. Все в порядку. Тут дійсно неймовірно красиво! Чому я не знала про це місце?

- Напевно, тому що ти бачиш тільки нудні фотостудії, Емілі. Світ клином на них не зійшовся.

Природа і архітектура дають нам набагато більше можливостей виглядати живими на фотографіях або малюнках.

Придивляюся до нього уважніше після цих слів. Не очікувала, що Джеймс видасть таку глибоку думку, і мені стає соромно від того, що я зробила висновок про нього упереджено. Швидше за все, упереджено, але не стовідсотково. На танцях ми просто притиралися, в барі обидва були напідпитку, а плітки про нього я і зовсім не повинна була слухати. Він мене врятував сьогодні, відвіз на це поле і каже розумні речі. Поки що він мене приємно здивував.

- Давай потанцюємо?

Джеймс знову мене приголомшив!

- Потанцюємо? Тут?

- Так. Нам належить танцювати разом і вивчити свій танець, який потім доведеться демонструвати на святі осені. У мене з'явилися ідеї поєднати танго і кізомбу. Має вийти дуже

емоційно. Ніхто не очікує від студентів такої серйозної підготовки.

Бачачи, що я не відповідаю, Джеймс знову заговорює.

- Ти ж знаєш, що це за танці?

- Звісно.

- Тоді в чому проблема?

- А музика?

- Якщо без неї не можеш, включимо на телефоні.

- Добре.

Хлопець гортає список пісень в своєму телефоні, а я розглядаю поле. Враження таке, ніби тут висадили всілякі квіти в одному місці. Кольори грали від жовтих, червоних і рожевих до фіолетових, білих і блакитних.

- Знайшов.

Джеймс бере мене за руку, а другою охоплює талію.

- Стань трохи ближче, я не вкушу.

Притискаюся до нього трохи міцніше. У мені починає вирувати суміш дивних почуттів - такого не було, коли ми танцювали в залі з іншими студентами. Чоловіче тіло зараз здавалося мені більш міцним, а руки, тримали мене впевнено, розмістилися в правильній позиції.

- Я веду, як в минулий раз, а ти просто довіряй і намагайся відчувати кроки. Не варто думати - Іди за мною і все.

- Домовилися.

Джеймс робить перший крок, і я опиняюся ще ближче до нього. Наші губи ледь не стикаються, а вершини моїх грудей знову зачіпають його футболку. Він навмисне це робить? Прикриваю очі, щоб влитися в сам танець, відкинувши збентеження і здивування від поведінки хлопця.

Твердою рукою він направляє мене, кружляє, примушує вигинати спину назад. Мені здається, ми непогано справляємося, з урахуванням того, що по-справжньому, танцюємо вперше. Коли Джеймс розгортає мене до себе спиною в фіналі пісні, моя спина повністю притискається до його торсу. Наші руки, підняті вгору, майже сплітаються пальцями, але Джеймс опускає їх, проводячи кінчиками пальців по моїх плечах під ритм. На мені товстий батник і куртка, але по тілу пробігає тремтіння від цього дотику. Обраний танець такий чуттєвий і відвертий, що я починаю частіше дихати не тільки від того, що захекалася, але і від, ледь не еротичних, рухів. Музика закінчується, але Джеймс не поспішає мене відпускати. Він теж важко дихає, а мені чомусь соромно дивитися йому в очі. Відчуття таке, ніби цей танець був попередньої ласкою перед сексом, хоча з мало що про це знаю, а в танцювальних рухах немає вульгарності. Що сказати, танго - танець пристрасті. Мені не доводилося відчувати пристрасть. Але зараз, думаю, мені вдалося її показати ідеально.

- Відпусти мою руку, будь ласка.

Хлопець відразу слухається, ніби просто забув це зробити раніше. Наше дихання трохи заспокоїлося, але мої щокі продовжували горіти рум'янцем.

- Ти зможеш виконати зараз якийсь танець? Можна повільний або будь-який, який тобі подобається.

- Думаю так. Що від мене потребується?

- Нічого конкретного - просто рухайся, а я тебе пофотографую. Не дивися на мене - так, ніби ти сама в цьому місці.

- Гаразд.

- І пройди по стежці вглиб.

Слухняно йду, куди він показав і зупиняюся.

- Дуже добре. Я не буду тебе довго мучити, обіцяю!

Для мене досі не ясний мотив Джеймса і вся його витівка в цілому, але, якщо я більше не буду в боргу перед ним, то добре. Позувати в куртці і джинсах, та ще й перед телефоном, а не фотоапаратом, мені ще не доводилося. Зазвичай потрібно гарне плаття або вишукане вбрання. Мені здається, я буду виглядати швидше смішно, ніж красиво.

Щоб налаштуватися, Джеймс включає мені спокійну мелодію, а я поступово ловлю ритм і танцюю. Насправді я так увійшла у смак, що не почула, як закінчилася пісня, продовжуючи танцювати, торкаючись волосся, талії, зчіплюючи руки разом.

- Не втомилась?

- Ні. Можна подивитися, що ти назімав?

- Звичайно! Йди сюди.

Заглядаю на екран його телефону. Фотографії вийшли яскравими і живими. У них відчувався настрій, був свій шарм і ніжність тих па, які я виконувала. Джеймс мав рацію, а мої побоювання на рахунок комічності не виправдалися. Я сама собі подобалася в цьому трохи божевільному образі дівчини серед квітів.

- Ти тут така справжня. Щира. Мені подобається.

- Так. Мені теж. Спасибі. І за те, що допоміг мені вранці, і за цю поїзтку.

- Немає за що. Тепер ми квити. Давай відвезу тебе, куди ти там хотіла.

- На навчання. А ти, до речі, чому не в університеті? Старші курси, прогулюють завжди, еге ж? Хлопець посміхається, в цей раз показуючи ямочки на щоках.

- Так, але з благими цілями.

- Це викрасти дівчину на годину називається благою метою? - мої губи самі відповідають на усмішку хлопця. Не можу відірвати погляду від його медових очей. Чому він такий гарний, засранець?

- Скажімо, не на годину, а на дві години. І - так, не без цього.

- Дві години? - скрикую, викликаючи нову хвилю сміху Джеймса.

- Так. Зі мною так добре, що ти не помітила?

- Не смішно! Я ж запізнилася!

- Ну і що? Ти можеш взагалі не йти. Весь матеріал для іспитів ти все одно шукаєш сама.

- Може тобі і не подобається вчитися, але я люблю ходити на лекції! - сердито кидаю йому через плече, виходячи до траси, де залишили машину.

- Хто сказав, що я не люблю вчитися?

- Твої вчинки сказали!

- Неправда. Зовсім скоро ти помітиш, що помиляєшся в черговий раз на рахунок мене!

- Заперечуєш те, що ти типовий університетський хуліган? Та на кожному розі тільки і тріщать, що ти то вікно розбив, то прогуляв, то підчепив нову подружку і притягнув її з собою на чергову вечірку. У мене вже вуха болять чути постійні плітки.

Джеймс в мить робиться серйозним, дивлячись прямо на мене. Я вже стою біля дверей, чекаючи, що він відкриє машину.

- Так може не варто слухати плітки?

- До тебе це теж стосується! Хіба це не ти під час першого танцю припустив, що я люблю відверту білизну і мотузки? - з боєм згадую той випадок.

- Я теж помилився. Поїхали!

Всю дорогу ми мовчимо. Я прошу висадити мене біля університету - все одно доведеться ще працювати в бібліотеці. Попрошу Теа або Шейл допомогти з пропущеними заняттями, перепишу у них конспекти. Якраз частину часу витрачу на навчання, яких мені так не вистачало.

Весь ранок я навіть не думала про домагання Філа, розмову з мамою ... І, коли ми з Джеймсом прощаємося, я розумію, що сьогоднішню прогулянку з ним не зможу так просто забути.

Глава 10

Залишок тижня проходив на диво тихо і відносно спокійно. Мама не знала про те, що сталося, тому я зробила висновок, що Філ про все промовчав. Тільки цікаво чому промовчала Сара?

Сукню я їй повернула на наступний день, але вона й виду не подала, що щось було не так.

Модельєр, як зазвичай, посміхалася і була привітною, але не більше того. На зйомки Філ не

приходив, і я працювала в колишньому режимі то з Шоном, то з Лукасом.

Увечері п'ятниці, я спустилася на кухню, щоб допомогти Марті з вечерею. Ноги мене ледь тримали, але я раділа, що два дні вихідних у мене є. Раніше такого блаженства не було - завжди заважала робота. Я відразу подумала взяти зміну в барі, де одного разу підробляла офіціанткою, але потім передумала. Я дуже втомилася, а на мене крім роботи тепер звалилися танці. У понеділок почнеться нове заняття, якого я і боюся, і чекаю з трепетом. Цікаво як Джеймс поводитиме себе серед інших студентів? Мені здавалося, що там в полі він був собою справжнім - таким ввічливим і добрим ... Але я прекрасно знаю, як він поводить себе в університеті. Думка про те, що знову побачу як він цілується з Крістою, змусила мене скривитися. Навіщо йому така пустушка? Хіба він теж ведеться на всі ці плітки, уявну репутацію і інші дрібниці? Це вкрай неприємно усвідомлювати.

Витираю рушником стіл, на який випадково розлила воду, коли наповнювала склянку. Я стала дуже розсіяною, а мені навпаки потрібно зібратися докупити і працювати так, щоб ніякий Філ Чейз не зміг більше загрожувати моєму успіху. Якщо я зумію добре виконувати умови контрактів, то він не зможе на мене впливати. Звичайно, кінець тижня без нього був чудовим, але рано чи пізно, він все одно прийде на зйомки або якийсь званий вечір, щоб мене рекламувати агентствам та інше.

- Емілі, ти в порядку? - цікавиться Марта, коли я продовжую машинально терти суху стільницю.

- Так. Задумалася.

- Ну добре. Спасибі велике за допомогу! Але не варто було, звичайно, адже місіс Хільтон мене на частини розірве, якщо дізнається. - нервово сміючись додає Марта.

- Не варто так боятися мою матір. Вона сувора, але намагається робити все на благо. - кажу це, замислюючись - чи так це? Регіна зазвичай думала тільки про себе і своє благополуччя, її нічого не хвилювало крім моди і зустрічей з багатими чоловіками.

Далі я повертаюся до їдальні, де вже стоїть наша вечеря, і займаю своє місце. Мама приєднується до мене, через п'ять хвилин.

- Ух, який сьогодні насичений день. Я рада, що ми з тобою зможемо відпочити в ці вихідні, інакше я просто не впораюся з усіма планами. В неділю ми йдемо на благодійну вечерю.

- А завтра я вільна або щось змінилося?

- Вільна. Відпочинь гарненько, і будь готова до вечора неділі. Вибери довге розкішне плаття, і в чотири прийде наш стиліст.

- Добре. А що за благодійність?

Мама відпиває зі склянки води, потім відповідає.

- Виставка фотографій, на яких будеш і ти в тому числі. Філ чудово постарався, щоб втиснути тебе в цей вечір. Ти не уявляєш, що за контингент там збереться! Оскільки ми учасники, то купувати фотографії нам не доведеться, але кожен, який увійшов без запрошення, зобов'язаний що-небудь купити! Уявляєш, Емілі? Впевнена, твої фото теж хтось купить.

- Ясно. - тепер я розумію радість Регіни: якщо хтось купить хоча б одну фотку, до моєї персони звернеться ще більше уваги, що нам і потрібно для залучення замовлень. - Це, дійсно, хороші

новини. А куди підуть виручені гроші?

- Всі виручені гроші підуть на лікування хворих серцем в нашу міську лікарню.

Я ледь не вдавилася ковтком води. На цій вечері будуть крутитися шалені гроші і ціла юрба людей, які можуть допомогти моїй сестрі, але мама навіть пальцем не поворухне, щоб направити хоч малу частину на її лікування! Власної дочки!

Уважніше дивлюся на жінку, яка сидить навпроти мене. Вона взагалі вміє співчувати? Кохати? Може вона мене не любить точно так само, як і сестру, просто я залишилася при ній і йду по її стопах моделі, хоча і не хочу цього? Регіна спокійно доїдає свою порцію, але я більше не можу їсти. Мене починає нудити від того крижаного тону, яким вона сказала про благодійність. Багато задалися б питанням, а чому, власне кажучи, я не попрошу у неї грошей на дизайнерську сукню або поїздку, щоб оплатити операцію Джанет або ще що-небудь не придумаю - та вкрати в кінці кінців можу ... Але не все так просто. Вкрати у власної матері я не можу навіть заради настільки благої мети, а всі мої розтрата вона відстежує. Та не з скнарості. Мама дала мені власну картку з рахунком, який належить їй. Просто вона стежить за тим, щоб я витрачала ці гроші тільки на одяг і все, що до нього прилягає. Знімати їх я не можу - Регіні потрібен повний звіт про те, куди я витратила конкретну суму. Матері так чинять на благо дітей? Я не знаю відповіді на це питання. Може, мама хоче як краще для мене, а може переслідує здебільшого, власні цілі.

- Тобі варто поїсти. Я вже говорила, що ти виглядаєш неважливо. Ось випала нагода гарненько відпочити і розслабитися. Можу записати тебе в спа-салон. Хочеш?

- Ні, дякую, мам. Я трохи втомилася. Та й подруги скоро приїдуть.

- Роби, що хочеш, але не забудь про вечір неділі! - байдуже кидає вона, розрізаючи ножом свій стейк.

- Звісно.

Встаю з-за столу, бажаючи прибрати недоїдену порцію, але під питальним поглядом Регіни - передумую. Вона ненавидить, коли я роблю роботу прислуги, адже у нас є Марта. Іду до себе в кімнату, щоб переодягнутися і взяти з собою кілька речей. Ми плануємо переночувати в замиському будинку Ольги, і завтрашній день теж провести там. Вихідні повинні пройти чудово: нічне багаття, купання в басейні, суспільство друзів. Сьогодні, правда, збереться досить велика компанія людей, де я не всіх знаю, але я все одно радію, що проведу вихідні, як нормальна студентка.

Через годину я повністю готова, і як раз до будинку під'їжджають Теа з Шейл. Вибігаю їм назустріч, і застрибую в автомобіль.

- Ну нарешті відривні вихідні! Повірити не можу, що ти сьогодні з нами, Ем!

- Сама не до кінця вірю. Але давайте швидше поїдемо звідси, або здається, мене знову щось зможе зупинити.

- Ну ні! Тепер ти тільки наша, крихітко! - зухвало вимовляє Теа, яка сьогодні за кермом, і зривається з місця.

- Круто, що Ольга з Джаредом вирішили нас запросити. Кажуть, там збереться чоловік

тридцять. - пританцьовуючи на сидінні в ритм пісні по радіо, каже Шейл.

- Скільки? Ольга, що, вечірку вирішила влаштувати?

- Ну, типу того, але ти ж знаєш, що ми не настільки відірвані як більшість студентів? Алкоголь, звичайно, буде, та й секс теж! - додає наполегливіше Шейл. - Але в іншому, всі запрошені пристойні.

Ми втрюх починаємо реготати. Я не була на вечірках, але приблизно уявляю який хаос там твориться. Хоча, думаю, Ольга з чоловіком не допустять чогось незвичайного, тому не сильно переживаю з такого приводу.

- Стривай! Де твої рожеві пасма? - чіпаю Шейл за локони так, ніби ніколи раніше волосся не бачила. Але я здивована, адже подруга завжди ходила з фарбованими пасмами, а тепер їх немає. - Точно пам'ятаю, що сьогодні на лекціях вони були!

- Спокійно! Я все та ж Шейла. - жартівливо каже вона, легенько плескаючи мене по руці. - Не встигла пофарбувати, батьки попросили відвідати тітку - вона захворіла, а у неї більше нікого немає. Після універу довелося зганяти до неї. Все гаразд.

- А, ну добре. А то я вже злякалася ... - підтримую веселий тон подруги, і ми всі посміхаємося.

Коли Теа зупиняє машину біля довгого будинку, там вже стоїть дві незнайомі машини.

- Швидше за все, двоюрідний брат Джареда приїхав сьогодні. Він тепер часто буде з нами тусити в компанії. Раніше жив десь в передмісті і відвідував інший університет. Перевівся тільки в цьому році. - каже Теа.

- Встигла вже познайомитися?

- Ні. Ольга всі вуха мені прожужжала по телефону про нього. Каже, хоч він і красень, але бунтар. Відвідує якісь вуличні бої, і вона його боїться.

- Ніколи не чула про нього. Він тепер вчиться з нами?

- Ага. Правда, я його сама не бачила. А ти, Шейл?

- Ні. Але, взагалі-то, я люблю поганців. Якщо він приїхав без подружки, то він мій! - зловісно регоче подруга, і ми їй підігруємо.

- А що, якщо він проти? - цікавлюся, прикладаючи вказівний палець до губ, ніби роздумуючи.

- О, у нього не буде вибору! Мій шарм і привабливість вб'ють його наповал! - хіхікає Шейла, і ми разом з Теа не стримуємося - регочемо.

Нам назустріч виходить Ольга, широко посміхаючись.

- Привіт дівчата! Я так рада, що ми сьогодні всі разом! Прямо не віриться! - обіймає подруга нас всіх відразу.

Ми трохи балакаємо, після чого заходимо в приміщення.

- У нас все досить скромно, але захотілося трохи яскравості, тому ми з Джаредом розвісили гірлянди по всьому будинку, а на задньому дворі вже горить велике багаття. Підемо до хлопців?

- Чому ти не сказала, ми б приїхали допомогли! - каже Ользі Теа. Гірлянди дійсно надали приміщенню святкового вигляду. Це так красиво і романтично.

- О, дурниця. Джаред мені допомагав. Була справа, ми трохи відволіклися ... але у дворику теж встигли розвісити. - сміється Ольга. З усіх подруг я одна залишаюся до абсурдності скромною і цнотливою. Мої напівголі фото повна протилежність справжньому моєму характеру.

Ми з подружками виходимо на задній двір. Мені вже подобається цей будинок - він такий затишний і в окрузі немає сусідів, які могли б перешкодити слухати голосно музику або ще щось типу того. Найближчий будинок знаходився на початку вулиці, по якій ми сюди їхали. Кругом стояла тільки тиша і красивий вид на річку неподалік, яка при вечірніх сутінках блищала від світла місяця і ліхтарів.

Двір теж був облаштований так, що знайшлося місце для багаття близько вуличних канапок, і з іншого боку розташувався квітковий куточок з гойдалками. Впевнена, що гойдалки в квітах - мрія Ольги. Сама б таке хотіла у себе вдома.

Біля вогнища сидить кілька хлопців, серед яких першим я помічаю Джареда тому, що у нього найширші плечі з усіх присутніх. Напроти нього розмістився хлопець приблизно такої ж статури, який нагадав мені Джеймса. Але я не можу розгледіти ще чиїсь обличчя через багаття, що світить мені прямо в очі. Дивно, що я про нього подумала, хоча, якщо чесно зізнатися самій собі, після тієї поїздки, думала про нього я занадто часто. Навіть уві сні. Він мені приснився в ту ж ніч.

- Яка ти красива, Емілі! І які солодкі у тебе губи! Не можу від них відірватися! - шепоче мені Джеймс на вухо, пестячи губами шию.

- Ох, не хочу, щоб ти відривався від моїх губ, Джеймс! - я не впізнала власний голос, який тепер був наповнений бажанням і нетерпінням. Чого я хотіла? Тіло здригалося на шовкових простирадлах, ніби не належало мені.

- Ти мене хочеш?

- Та-ак ... - простогнала, коли його губи накрили мій сосок. Я була оголена, а Джеймс вивчав моє тіло язиком і губами.

- Тоді я весь твій!

Прокинулася я вся в поту, важко дихаючи. Мені знадобилося хвилин двадцять, щоб повністю заспокоїтися, і рясно хлюпнути собі в обличчя холодною водою, щоб прогнати хвилюючий сон. Я розуміла, що його дотики мені тільки наснилися, але та буря емоцій, викликана його близькістю, не відпускала до сих пір, коли я згадувала цю ману.

- Привітаємося, чи як? - впізнаю зухвалий тон і приємний голос, миттєво виринаючи зі спогадів. - Хоча, я вже звик до твоєї реакції на мене. Привіт, кішечко.

Джеймс встає з софи, і робить крок до мене. На його обличчі, як завжди, крива спокуслива посмішка. І добре вже, що я не знаю як він тут опинився, так цей нахаба обіймає мене за плечі, ніби ми з ним нерозлучні друзі. Я, як і раніше витріщаюся на нього в усі очі і тут він робить те, чого не очікує ніхто з присутніх - а я вже як не очікую! - він цілує мене в губи!

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 11

- Ти в своєму розумі? - крізь зуби цежу, коли Джеймс відсторонюється. Хоч його поцілунок більше був схожий на подих вітру - так легко він торкнувся моїх губ, але цього вистачило, щоб моє серце зробило кульбіт.

Я не хочу привертати до нас занадто багато уваги, але сам поцілунок вже змусив моїх подруг відкрити роти від подиву. Решта, здається, не особливо звернули на нас увагу. Тільки зараз я помітила незнайому дівчину, що стояла віддалік. Вона говорила по телефону, але не відводила погляду від Джеймса, а тепер свердлила в мені дірки. Тепер я розумію чим викликаний раптовий порив хлопця мене поцілувати, але це не пояснює того, що він зробив це проти моєї волі. Не те, щоб я зовсім не хотіла відчувати як це ... але я б ніколи не подумала, що мене поцілує Джеймс!

- Тобі хіба не сподобалося? - має зухвалість запитати цей хам.

- Взагалі-то, я цього не хотіла!

- А я думаю, що дуже навіть хотіла. - муркоче він мені на вухо. Лець не прикриваю повіки, коли його подих лоскоче мені ший. Як приємно...

- Гей! Тут взагалі-то люди! Могли б хоч заради пристойності стримуватися і не лизатися перед усіма! - підходячи ближче до багаття бурчить брюнетка, яка стояла віддалік.

- Мабуть, ми так і зробимо! - ехидно відповідає хлопець, відводячи мене трохи в бік.

Мені неозброєним оком видно, що вона дуже ревнує Джеймса. Цікаво, він просто хоче її відшити після спільної бурхливої ночі? Або не хоче, щоб до нього приставали дівчата? Що він взагалі тут робить? Питання саме вилітає з губ.

- Що ти тут робиш?

- Мене запросив Джаред. Тобі доведеться звикати до мого суспільства - тепер ми будемо бачитися набагато частіше.

- І що це значить?

- Те, що я тусуюсь з Джаредом, а ви з його дружиною.

- Але я тебе раніше не бачила. Стривай! Це ж не ти його двоюрідний брат? Ти переїхав сюди тільки в цьому році?

- Треба ж, як проникливо. Так.

- А про вуличні бої - це вигадки?

- Хто сказав, що це вигадки?

- Ти любиш битися? Але що в цьому хорошого?

- Ти ставиш занадто багато питань, Емілі. Звідки стільки цікавості? Зізнайся - я тобі подобаюся!

- раптово припускає він, чарівно усміхаючись.

- У тебе є хоч крапля скромності? Ну не смішно ж! - закрочую очі до неба, складаючи руки на грудях.

- А що тут такого? Я подобаюся багатьом дівчатам.

- Та вже, помітила. Тільки я на них не схожа, і ціную в хлопцях внутрішню красу, а тільки потім оцінюю зовнішність, яка, власне кажучи, не така вже й важлива!

- Стандартна відмазка тієї, котрій я подобаюся! - знову дразниться Джеймс.

- Перестань!

- А то що?

- Нічого, просто ці розмови ні про що недоречні.

Посмішка Джеймса раптово сповзає з лиця.

- Мені подобається, коли ти соромишся.

- Джемс! Я не куплюся на твоє спокушання!

Його-то я попереджаю, а сама залипаю в медові очі, які дивляться на мене з цікавістю і явним інтересом.

- Емілі, підеш з нами? - підходить до нас Шейла з двома склянками з випивкою. Одну з них вона простягає мені, а другу Джеймсу. - А ти, Джеймс?

- Так, йдемо, а то, чого ми тут застрягли? Не дай бог інші подумают, що ми тут непристойностями займаємося! - саркастично кидає хлопець.

Шейла посміхається і йде, і я збираюся піти за нею, але Джеймс хапає мене за зап'ястя.

- Що знову таке? Джемс, я не буду грати в твої ігри!

- Не звертай уваги на поцілунок! Я просто пустував. - каже він, залишаючи мене одну, а сам йде до інших хлопців.

Звичайно, він просто пустував. А я? Це був мій другий поцілунок (якщо легке торкання губ можна так назвати). У мене всередині все перевернулося, а для нього це всього лише розвага ... Що ж, буду сприймати це таким чином, а що мені ще залишається? Я не повинна сприймати прості витівки так серйозно, але пересилити себе практично неможливо ...

Підходжу до решти друзів. Зараз за багаттям сидить пристойна кількість людей. Звичайно, всі не поміщаються за двома диванами, але Ольга з Джаредом, мабуть, продумали відпочинок до дрібниць тому, що заготовили заздалегідь крісла. У загальну картину ландшафту вони мало вписувалися, з чого я зробила висновок, що принесли крісла сюди спеціально. Групка хлопців стояла біля будинку і спілкувалася, а інша компанія розсілася по місцях біля вогню.

Я приєдналася до подруг, все ще утримуючи наповнений стакан в руках. Регіна буде незадоволена, якщо я нап'юся. Але цього робити я не планую. Вип'ю за компанію один коктейль і все. Крім випадку в барі, я вже й не пам'ятаю, коли пила щось алкогольне в останній раз. Напевно, справа в мені - я зовсім не така, як інші студенти. Навіть не знаю добре це чи погано.

- Ти зустрічалася вже з Лукасом поза роботою? - тихенько питає Теа, поки інші базикають між собою. Після короткого привітання, незнайомі мені гості втратили до нас інтерес, як і я до них.

- Ще ні, хоча ми домовлялися кудись сходити.

Теа присувається ближче до мене. Вона випила один стакан алкоголю, тепер взялася за другий.

- Чому?

- Як зазвичай, було мало часу, а ці вихідні я вирішила провести разом з вами.

- Хм ... Впевнена, Ольга з Джаредом були б не проти, якби ти привела з собою хлопця.

- Можливо. Тільки ми ледве знайомі, і я збиралася залишитися тут з вами. Було б зовсім не гарно, якщо б довелося відправляти Лукаса назад.

- Він міг залишитися з тобою, Ем. Тобі пора подорослішати і зрозуміти, що існує не тільки робота. Коли ти навчишся все поєднувати, то побачиш, наскільки цікавіше жити. На тобі лиця немає! До речі, виявляється наш поганий хлопчик - це Джеймс! Повірити не можу в такий збіг! Він же навчався раніше в цьому університеті, не розумію як так сталося? Він що їздив сюди на навчання?

- Не знаю, і мені це не цікаво. - роблю кілька щедрих ковтків, і моє горло починає палити від випитого. Ну і ядрена ця суміш!

- По-моєму, ви нерівно один до одного дихайте. А цей поцілунок при зустрічі? - тихенько хіхікає Теа.

- Не шуми, будь ласка, інакше він почує, що ми його обговорюємо!

- Навряд чи. Він хоч і розмовляє з якимось хлопцем (не пам'ятаю, як його звуть), але очей не зводить.

Дивлюся в напрямку Джеймса, розуміючи, що здійснюю помилку. В його погляді видніється дивне відчуження. Таке враження, що співрозмовника він зовсім не слухає.

- Привіт. Можна розміститися близько тебе? - питає хлопець, який підійшов до мене. Здається, я з ним вже знайомилася, але не пам'ятаю імені.

- Е, так, звичайно.

Теа мені підморгує і йде. Вона що вирішила навмисне залишити мене одну з незнайомим хлопцем? Хоча, подруги, звичайно, мають рацію. Я не можу постійно ховатися за своєю бронєю, боячись вийти в світ і поспілкуватися з людьми. Чого я взагалі боюся?

- Пробач, я не запам'ятала твого імені!

- Я Девід. А ти - Емілі?

- Так. Дуже приємно, Девід.

- Взаємно! Хочеш випити?

- Ні, у мене стакан ще повний.

- Джаред здорово придумав змішати горілку з соком і льодом. Смачно, правда?

- Це горілка? - кривлюсь від усвідомлення того, що випила тільки що цю суміш.

Девід сміється.

- Так. Не переживай, там невелика пропорція алкоголю. А ти не любителька випити, значить?

- Ні. А що, схожа?

Він знову посміхається.

- А ти не тільки красива, але і кумедна.

Не знаю як реагувати на цей комплімент. Ледь-но «кумедна» сприймається, як спроба сказати щось приємне. Тому мовчу.

Далі він розповідає трохи про своє навчання, трохи про сім'ю, і ми досить довго сидимо тільки вдвох, спілкуючись. Нас ніхто не турбує, тільки, через якийсь час повз проходить похмурий Джеймс. Я бачу, що він п'яний, тому що хода хлопця зараз непевна. Його хитає, і здається, він взагалі не помічає нічого навколо.

Девід вибачається, кудись відлучаючись, а я вирішую пройтися розім'яти ноги. Схоже, сиділи ми довго на одному місці. Тільки роблю крок в бік критого басейну, прихованого за рогом будинку, як позаду мене лунають крики.

- Джеймс, перестань! Що з тобою? - кричить жіночий голос, і я, не зволікаючи, вискакую до натовпу хлопців. Зараз у дворі горланить музика (не звернула уваги, коли її включили), тому метушня не притягнула інших людей, які були біля вогнища.

Та й всі вже були напідпитку, розслабленими. Одна я залишалася самою собою - так і не допила склянку. Легенько відштовхую хлопця, що стоїть переді мною - він теж ледь тримається на ногах, але пропускає мене вперед. Картина постає не з приємних: Джеймс розлючений і п'яний, його за руки утримує Джаред, а навпроти сидить Девід, у якого розбита губа. Джеймс побив Девіда? За що? Хоча, причина зрозуміла - він любитель кулачних вуличних боїв і п'яний.

- Він заслужив!

- Ні, Джеймс! Ти просто заспокойся, добре? - умовляє хлопця Джаред.

- Та пішли ви всі. Я їду!

Джеймс виривається з хватки двоюрідного брата, і йде до виходу. Тепер бачу, що у нього розбиті кісточки пальців, а на вилиці виднівся синець.

- Куди ти пойдеш в такому стані? Ти ж п'яний! - кричить навздогін Джаред, але його кузен не

реагує, і ховається за воротами.

Не знаю, що мене смикнуло, але я побігла слідом. Адже він не збирається насправді їхати п'яним? Обгинаю пару чоловік, які стояли на шляху, і опиняюся за воротами. Джеймс сидить на бордюрі, тримаючи почату пляшку горілки в руках. Де він її взяв?

- Джеймс?

- Чого тобі, Емілі? Хочеш, щоб я вибачився перед твоїм новим дружком? - ятрить він, відпиваючи прямо з горла.

- Ні. Я взагалі не знаю, що сталося, тому не стану втручатися, якщо не хочеш.

- Не знаєш, звичайно ... Ти вже втрутилася! Забирайся геть!

- Не говори так зі мною, будь ласка! Я просто хотіла перевірити чи не наробиш ти дурниць. Якщо хочеш, я піду, але віддай мені ключі від автомобіля. Тобі не можна за кермо!

- Ти мені не мати, Емілі. Я сам знаю, що мені потрібно.

- Гаразд. І що ж тобі потрібно?

- Щоб ти звалила звідси.

Мені не подобається те, як грубо він зі мною говорить, але біль, який застиг в його очах, змушує мене залишатися на місці. Він виглядає зараз нещасним. Незважаючи на те, що в його крові гуляє алкоголь, я бачу, що щось не так.

- Може поговоримо?

- Ти твереза?

- Так, я практично нічого не пила.

- Відвези мене звідси!

- Гаразд. Куди?

- Просто подалі.

Не хочу їхати, і злюся на себе за те, що пішла слідом. Але і кинути Джеймса зараз не можу. Єдині нормальні вихідні були змарновані.

Простягаю руку, чекаючи поки Джеймс дасть мені ключі. Йому насилу вдається витягнути їх з кишені, забруднюючи при цьому кров'ю свої джинси. При світлі місяця і слабкого світла ліхтаря - хлопець виглядає ще гарніше. Чому він так запав мені в душу? Його поведінка вкрай нелогічна, він то виводить мене з себе, то дивує. Як наприклад поїздкою в поле ...

- Тобі потрібно обробити рану.

- Так може обробиш? - його губи чіпає чарівна посмішка. Повернувся грайливий Джеймс.

- Подивимося. Давай я повернуся спочатку за антисептиком, потім відвезу тебе куди треба, добре?

- Ні. У мене в машині є. Сідай !? - не те питаючи, не те пропонуючи, каже хлопець.

Влаштовуюся на водійському сидінні, а він сідає поруч на пасажирське. Незвично знаходиться в чужій машині. Вона у нього звичайна, середньої вартості, але комфортна. Коли заводжу мотор, щоб швидше включити піч і зігрітися, Джеймс простягає мені антибактеріальний засіб, вату і бинт.

- Думаю, тут можна обійтися без бинта. У тебе просто здерті кісточки.

Джеймс знизує плечима, простягаючи мені пошкоджену руку.

- Судячи з того, що ти возиш все це в машині, заліковувати рани доводиться часто?

- Бувало й таке.

Поки обробляю порізи, хлопець навіть не морщиться. Він пильно спостерігає за моїми маневрами, періодично піднімаючи погляд від рук до мого обличчя. Я на нього не дивлюся, але відчуваю легке хвилювання, коли він стежить за кожним рухом. Утримую його широку долоню в своїй, розглядаючи чи не пропустила подряпин, і Джеймс міцніше стискає пальці.

Тепер я не можу на нього не дивитися.

- Поцілуй мене, кішечка!

З легенів, немов вибило повітря від його прохання. Його вираз обличчя заманював зробити це цієї ж секунди, але внутрішній голос підказував, щоб я не піддавалася на його провокації. Він бабій, Емілі! У нього багато дівчат! І він хоче, щоб ти була однією з них.

Струшую секундну ману.

- Ти п'яний.

- Ні.

- Так. А тепер скажи, куди нам їхати?

Поки Джеймс пояснює, я пишу повідомлення Ользі про те, що довелося доглянути за Джеймсом, адже він багато випив, а сама думаю, що зовсім не проти того, що мої плани на вечір так сильно змінилися.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 12

- Розповіси, чому побився? Або це, дійсно, лише любов до боїв? - як би там не було, але няньчитися з Джеймсом, якщо він не розповість хоч краплю правди, мені не хочеться.

Я зосереджена на дорозі, але їду досить повільно, а хлопець свердлить мене поглядом. Може

ображений, що я його не поцілувала? Як я взагалі повинна себе поводити в такій ситуації? Поцілувати його або відмовити, як я і зробила?

- Не спілкуйся з Девідом.

Голосно пирхаю у відповідь - не дуже жіночний жест.

- Я серйозно. Для нього все це заради забави. Він чіпляє дівчат, трахає, потім кидає.

Я кривлюсь від грубого слова, яке вжив Джеймс, і відповідаю.

- Хіба це не ти мені сказав на початку вечора, що поцілував мене заради розваги?

- Це зовсім інше.

- Та ну! Мені так не здається. І я не така наївна дурепа, щоб ... зближуватися з першим зустрічним.

Хлопець посміхається на мій коментар.

- Зближуватися? Ти маєш на увазі трахатись?

- Джеймсе! Не смішно! Ти так напився, що не можеш себе нормально вести. Я, між іншим, дівчина, і не хочу слухати грубі слова!

- Пробач, ніжне створіння. Я не п'яний! - додає він.

- Звісно. А відкрита пляшка, яку ти досі тримаєш в руках говорить про зворотне.

- Я з неї майже не пив.

- Гаразд, що з тобою сперечатися.

- Саме так. Краще цілуватися.

Міцніше стискаю рульове колесо, але стримую сміх. Джеймс більше кумедний, коли п'яний, ніж дратівливий.

- Розслабся! - перериває він тишу.

- Не сама розумна думка, коли я за кермом. Куди ми взагалі їдемо?

- Я говорю про твій загальний стан, як завжди. Куди відвезеш - туди і їдемо. - знизує він плечима.

Додому я не можу його відвезти, хоча згадую, що зараз досить пізно і в п'ятницю матері точно немає вдома. Вона зазвичай на всі вихідні їде, залишаючи мене одну.

- Може, відвезти тебе додому?

- Ні. Я говорив мамі, що залишуся у Джареда. Не можу зараз завалитися додому в такому стані.

- Ти мав на увазі в п'яному? - посміхаючись, уточнюю.

- Ти іноді така заноза, Емілі.

- Не раджу так зі мною розмовляти, коли я везу тебе кудись.

- Поїхали до тебе?

Його раптова пропозиція викликає у мене сміх.

- Ти так підкочуєш до дівчат?

- Зазвичай вони до мене підкочують.

- Ясно. Значить в плані перших кроків - ти новачок?

Джеймс теж сміється. Мене в ньому заворожує навіть цей сміх - чистий і щирий, глибокий.

- Так, можна і так сказати.

- Знаєш, якщо моя мама буде вдома - вона тебе вб'є, а мене вижене з дому.

- Все так складно?

- Ага.

- Я буду поводити себе тихо. Обіцяю бути слухняним! - хлопець додає до свого запевнення чарівну посмішку, від якої я кожен раз тану, як тільки бачу ці ямочки. Вони анітрохи не псують його мужності. Я раніше взагалі думала, що ямочки личать тільки дівчатам, але, коли вони з'являються на такому досконалому чоловічому обличчі, можна просто втратити голову.

Намагаюся не дивитися на нього, щоб не випускати з уваги дорогу. Здається, я ненавмисно повернула в бік власного будинку. Чи не роблю я помилку, впускаючи Джеймса до себе додому? Що, якщо він буде до мене приставати? Цю думку відкидаю одразу. Ми вже не раз залишалися з ним наодинці, і він ні разу не розпускав руки. Я взагалі могла б його повернути назад до будинку Джареда і Ольги, але чомусь ця думка не прийшла мені в голову відразу. Тепер я б не хотіла повертатися туди. Так, до того ж, якщо він в такому стані знову когось ударить?

- Чого ти так притихла?

- Ми приїхали.

Джеймс не здивований тому, що будинок виглядає дорого і розкішно. Він не дуже великий в розмірах, але доглянутий і новий. Ймовірно, він припускав, що ми не бідні, знаючи про те, чим я займаюся, і моя мама теж. Мало не в кожному журналі миготить обличчя Регіни. До сих пір.

Машину заганяю в гараж, щоб не так впадала в очі матері, якщо раптом вона приїде вранці. Радію, що в цей раз мене підвозили подруги, і моя машина залишалася вдома - не доведеться знову звідкись її забирати.

Виходимо з автомобіля в світлий, просторий гараж. Джеймс виглядає скоріше втомленим, ніж п'яним. Веду його до себе в кімнату, з полегшенням розуміючи, що мами все-таки немає вдома.

- Заходь! - відкриваю двері в свою спальню, пропускаючи його вперед.

Заради всього святого, про що я думала? Де він буде спати? А я де? Але не можу ж я тепер йому сказати «йди», раз сама покликала!

Джеймс плюхається на край ліжка, відводить руки назад, спираючись на них.

- Де в тебе ванна?

- За тими дверима. - машинально вказую йому на двері.

- Спасибі. Я піду скупаюся або ти хочеш першою?

- Що? У-у мене в ванній?

- Якщо у тебе є душ, то в душі.

- Але ... - моя уява одразу намалювала мільйон різноманітних картинок про те, як чужий хлопець миється в моїй ванній кімнаті ...

Джеймс піднімає запитально брови, чекаючи моєї відповіді.

- Д-добре. Так, звичайно. Іди купатися.

Хлопець встає з ліжка, лукаво посміхаючись (ну чесне слово, спеціально дражнить мене цією своєю посмішкою), і проходить повз мене.

- Така чарівна, кішечка!

- Боже, перестань мене так називати!

- Ні.

- На сушарці є чистий рушник, можеш скористатися ним.

- Дякую, Ем.

Не перериваючи зорового контакту, хлопець ховається за дверима, а я видихаю. Є кілька хвилин, щоб перевести подих і вибрати одяг для сну ... ще підшукати місце на ніч для Джеймса. Кімната у мене простора, і він цілком може розміститися на підлозі біля ліжка. Кидаю на те місце купу різних ковдр і подушок - згодиться. На ліжко я його точно не пущу! Для себе вибираю просту футболку і довгі штани для сну, хоча звичайно віддаю перевагу шортам і майкам. Але так я точно буду відчувати себе роздягненою, та ще й в такій близькості з Джеймсом. Близьку теж одягну, мабуть ... не буду ж я спати без неї сьогодні ...

Моє імітована ліжко виглядає досить непогано. На крайній випадок, сама там ляжу спати. Не думаю, що він вчинить по-свинськи, і вижене мене з власного ліжка на підлогу, але мало що ...

Сідаю на край власної постілі, чекаючи. Шум води більше не доноситься з ванної так, що з хвилини на хвилину, вийде Джеймс. Сподіваюся, йому вистачить такту не вийти з ванної голим ... Цікаво, у нього такий твердий прес, як я і уявляю? Він виглядає спортивним хлопцем, а ще ці бої ... напевно, він багато тренується і тому такий підтягнутий.

Бачу, як крапельки води так заспокійливо стікають по міцному тілу, ховаючись за поясом штанів.

- Ой! - закриваю долонями очі під веселий сміх Джеймса.

- Сподобалося?

- Я просто замислилась, ясно?

- Можеш ще подумати, а я постою. Тобі краще якийсь ракурс вибрати: так, як було або, може, підійти трохи ближче?

Забираю долоні від обличчя, збентежена, і заливаюся фарбою сорому. Я не помітила, що він вже вийшов і підійшов до мене так близько, що погляд сам уткнувся на його живіт. Очі вперто не хотіли підніматися вище, розглядаючи гладку шкіру. Кубики є!

- Якщо що у мене очі вище.

- Я знаю! - ричу на нього, скочивши з місця, інакше точно не змушу себе дивитися на його обличчя. - Я постелила тобі на підлозі. Влаштовуйся там, і не думай, що поступлюся тобі ліжком!

- Я й не сподівався, що поступишся. Швидше навпаки - хотів, приєднатися до тебе.

- Тільки в твоїх мріях, Джеймс.

Поспішаю у ванну кімнату, але на півдорозі розумію, що забула одяг. Повертаюся, все також під пильним поглядом медових очей, підхоплюю речі, і йду назад. Хочеться по-дитячому показати йому язика, але стримуюся. Я і так зганьбилася вже перед ним не раз.

Роблю воду погарячіше, як люблю, і поступово заспокоююсь під ласкавими струменями води. Приміщення заповнює приємний запах ванілі і манго, коли я відкриваю улюблений шампунь. Піна, змиваючись, лоскоче шкіру, і я прикриваю очі від задоволення. Обожаю приймати душ! Він так розслабляє, забирає всі погані думки геть, очищає тіло і розум.

Виходжу і гарненько витираю розпарену шкіру. Цього разу теж не наношу крем на тіло, як і в попередні рази. Мама наполягає, щоб я зберігала її шовковистою завжди, але мені і так всього дев'ятнадцять, так що не бачу причин постійно мазатися цими рідинами.

Перевдягаюся і виходжу з ванної кімнати, відразу ж помічаючи, що нахаба влаштувався на ліжку, а не на підлозі. Почувши, як відчиняються двері, він відразу спрямував погляд на мене. Я думала, що хлопець вже спить.

- Іди на підлогу, інакше перестану бути такою лояльною, і ти підеш спати на вулицю або в гараж!

- Навіщо ти так зі мною, Емілі? Я думав, ми друзі!

- Ось тому і шуруй на підлогу спати!

- Га-аразд. - бурчить він, але сповзає на підлогу. - Тут твердо.

- Переживеш. Там кілька ковдр під твоєю царською ніжною дупою, тому нічого не твердо! А тепер спи!

Лягаю на ліжку. З цього ракурсу мені не видно хлопця, але чую, як він тихенько посміюється.

- Царська ніжна дупа?

- Так.

- Не знав, що в тебе така багата фантазія.

- Все, спи! Уже друга ночі, і я хочу спати. І тільки спробуй до мене приставати!

- Ой, ні, мабуть! В думках не було! Я тебе починаю побоюватися.

Мене забавляє ця маленька перепалка так, як і його. Я теж починаю сміятися.

- Правильно, краще бійся.

- Але, може, ти зглянешся іпустиш мене на м'яке ліжко?

- Ні!

- Ну будь ла-аска!

- Ось, тепер ти зануда.

- У мене так до ранку все буде боліти.

- Ти скиглиш гірше дівчини, Джеймс!

- Так пусти мене на своє ліжко, і я перестану! Ми обидва заснемо, і я буду тримати дистанцію, обіцяю! Хочеш, поклади між нами згорнуту ковдру! Ось - хороша ж ідея!

- Який же ти нестерпний. Іди і лягай на самий край. І тільки спробуй зрушити далі!

Повторювати двічі не доводиться. І Джеймс блискавично (занадто жвава реакція, як для людини, що випила) застрибує на ліжко, лягаючи поруч зі мною. Добре, що ліжко широке, але мені здається, що точно тепер не засну. Відчувати, як поруч лежить хлопець в одних штанах, і я в піжамному одязі, надто для мене незвично. Я б навіть сказала, інтимно, адже мені ніколи не доводилося ділити з кимось постіль. Навіть з подругами.

Я вимкнула світло, і влаштувалася зручніше. Джеймс простягнув до мене руку, і прибрав пасмо волосся, яке впало на обличчя, мені за вухо. Я лежала нерухомо на боці, вдивляючись в напівтемряву спальні. Видно було лише чоловічий силует. Він не поспішав прибирати руку. Пальці Джеймса обережно погладили мою вилицю.

- Не бійся мене, кішечка. Я тебе ніколи не ображу.

Я чомусь йому вірила. Мені не було страшно від того, що я привела його додому, хоча ледь знаю, чи пустила на власне ліжко. Забулися всі погані плітки про те, що він місцевий університетський ловелас, який використовує жінок тільки на одну ніч. Деся в глибині душі, я навіть розумію чому вони так кидаються на нього, бажаючи цієї недовгої ласки. Джеймс виглядає впевненим в собі, але не себелюбом, красивим, але без пафосної маски, ввічливим, але не старомодним. У ньому зібралися ті якості ідеального хлопця, які кожна дівчина хотіла б бачити у власному чоловікові.

Зараз, лежачи навпроти нього, вдивляючись в ці теплі очі, відчуваючи його приємний дотик до обличчя, я не можу знайти в собі сили, щоб відвернутися. Я хочу лежати так нескінченно, а не тільки одну ніч.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 13

Прокидаюся від того, що мені нестерпно спекотно. Важка рука, обійнявши мою талію, прибила до місця так, що я не могла поворухнутися. Відкриваю очі, міркуючи де перебуваю. Схоже, Джеймс уві сні притягнув мене до себе. Ну, або навмисне присунувся ближче. Як не дивно, я заснула досить швидко після його слів і спала добре.

На вулиці вже посвітлішало, але можна було не поспішати вставати ліжка. Адже весь день у мене вільний. Я можу поїхати сьогодні до подруг в заміський будинок, тільки вони закидають мене питаннями про те куди я пропала на всю ніч. Мені не дуже хочеться говорити, що я була з Джеймсом. Лежати з ним в одному ліжку теж досить дивно, тому думаю чи не прийняти мені душ поки він спить.

- Ти думаєш про щось уже з самого ранку? - стогне поруч хлопець, втім, руки з моєї талії не прибирає. - Поспи ще трохи. Мені здається зараз така рань.

- Може прибереш з мене свою руку?

- Але ж так зручніше !? - напівсонно-напівжартома каже він. Втім, Джеймс трохи відсторонюється, даючи мені вільніше зітхнути. - Як спалося?

- Добре. А тобі?

- Краще, ніж будь-коли. Спасибі, що відвезла мене вчора до себе.

- Немає за що. Тільки давай ти більше не будеш ставити мене в незручне становище, добре? Я не можу привозити додому кого мені хочеться. - більш того, я навіть не уявляю, як би повелася Регіна, дізнайся вона про те, що я притягла додому хлопця. Ні, їй абсолютно наплювати сплю я з кимось чи ні, але вона ніколи не дозволить робити це в стінах нашого будинку. Хіба що, якщо б я привела сюди мільярдера. Ну, або типа на зразок Філа Чейза.

- Я не хотів, правда.

Джеймс виглядає вранці таким безтурботним і милим, що мені доводиться відвести від нього погляд, щоб не розглядати так пильно. Він красивий чоловік. Дуже.

Не можу продовжувати лежати біля нього, тому сідаю на ліжку.

- Я піду переодягнуся. Тобі щось потрібно?

- Ні. Ти і так багато для мене зробила. Вибач, що відірвав тебе від відпочинку.

- Проїхали. Будемо вважати це дружнім жестом.

- Дружнім? - весело перепитує Джеймс, сідаючи на ліжку. Тепер ми обоє сидимо, але все одно дивимося один на одного. Чорт! Здається, я дійсно, не можу відірватися від розглядання. А він до того ж, всю ніч проспав без сорочки.

- Ну так. Ми ж друзі? - невпевнено перепитую.

Хлопець посміхається ще ширше, проводячи долонею по волоссю і скуйовджуючи його ще сильніше.

- Не думаю, що ми друзі, Емілі. - цілком серйозно говорить він.

Я ображено відвертаюсь, намагаючись приховати те, що мене це зачепило занадто сильно. Опускаю ноги на підлогу, але не встигаю встати, коли рука Джеймса охоплює моє зап'ястя і відтягує назад. Я завалююся на ліжко, і опиняюся в лежачому положенні, потилицею розмістившись на колінах хлопця.

- Я мав на увазі не це. - його голос звучить трохи тихіше і маняще. - Я не можу дружити з дівчиною, яку так хочу.

Я дивлюся на нього широко розкритими очима.

- Не мовчи, Емілі!

- Я не знаю що сказати.

Джеймс легенько проводить рукою по моєму волоссю, пестячи його пальцями. Гладить мене, немов кошеня - дбайливо і акуратно.

- Скажи, що ти теж це відчуваєш!

- Якщо це твоя спроба ... - Не договорю фразу тому, що палець хлопця торкається моїх губ, просячи замовкнути.

- Ні, запевняю тебе, це зовсім інше. Ти мені подобаєшся по-справжньому.

Я не знаю наскільки можу йому вірити. Можливо, він всім дівчатам говорить ці фрази, але в даний момент мені неймовірно приємно чути про те, що я йому подобаюся. Він же сказав, що хоче мене, як жінку! Мені ніколи ніхто не говорив таких приємних слів! На знімальному майданчику я тільки чула в свою сторону сороміцькі слівця і вульгарні жарти, але ніколи ніхто не робив мені справжніх щирих компліментів крім «агов, Ем, красива дупа», «вау, ти бачив які ноги у цієї лялечки?». Може для когось такі компліменти приємні, але я швидше вважаю їх непристойними.

І ось, лежачи у Джеймса на колінах - найбільшого разгільдя в університеті, я вірю в щирість його слів.

- Ти знаєш, що ти дуже красива, Емілі? Ніколи не бачив такого чистого відтінку срібла в очах ...

Моє серце починає битися швидше. Його слова ллються музикою, пестячи слух, а очі загіпнотизували своєю теплотою і щирістю.

- Я хочу тебе поцілувати. Вже занадто давно цього хочу.

І Джеймс, не чекаючи моєї відповіді схиляється наді мною. Він не поспішає, щоб я могла відсторонитися, чого я не роблю. Теж хочу його поцілувати, дізнатися які на смак ці спокусливі губи. Того легкого дотику на природі мені було мало. Через мить, я вже піднімаюсь йому на зустріч і наші губи зустрічаються в ніжному поцілунку. Мене пронизує електричний розряд, як тільки язик Джеймса проникає в мій рот. Його пальці тепер погладжують моє плече, прикрите

бавовняною тканиною футболки, але я так гостро відчуваю його дотик, немов перебуваю без одягу. Я не можу відірватися від нього, вбираючи кожною своєю клітинкою цю захоплюючу мить.

Мені стає важко дихати, стає мало цього солодкого повільного поцілунку. Я сідаю рівно, не перериваючи нашу ласку, щоб мати можливість обхопити Джеймса за плечі. Він тут же обіймає мене - одна його рука опиняється на моїй щоці, а друга притримує за талію. Внизу живота прокидається лоскоче почуття, наростає, змушуючи мене соватися по ліжку.

- Емілі ... - шепоче хлопець в короткому перепочинку.

- Ще.

- Краще нам перестати. - трохи жорсткіше вимовляє він.

Наш танець пристрасті на кінчиках губ переривається. Я відсуваюсь від нього, знову не розуміючи його дивної поведінки. Він сам хотів мене поцілувати, а тепер просить зупинитися ...

Джеймс присувається до мене і обіймає. Його дихання до сих пір не вирівнялося, як і моє.

- Я не хочу тебе образити.

- Так не ображай.

- Ти просто ... ти виявилася зовсім не такою, як я думав про тебе раніше.

- Не такою легкодоступною, ти хотів сказати?

Хлопець потирає обличчя долонею, підбираючи слова.

- Гаразд, я прекрасно пам'ятаю, що ти сказав про мене тоді.

- То було в минулому. Просто я не вмію поводитися інакше, розумієш?

- Що ти хочеш цим сказати?

- Я звик бути в центрі уваги, і не знаю як би себе повів в університеті при друзях. У мене ніколи не було подружки ...

- Подружки? Тобто дівчини? Я буду розшифровувати твої слова. - починаю злитися на ту нісенітницю, яку він несе. Схоже на відмазку - так, немов я приставала до нього, а він тепер думає, як від мене позбавитись. - Знаєш що? Мабуть, тобі вже час йти.

- Емілі, почекай, не сердься!

- Я все ясно зрозуміла, Джеймс. Навіть, якщо б між нами зав'язалися якісь відносини, ти б не афішував їх в університеті, щоб не втратити свій уявний авторитет? Ах, ні! Про які стосунки я говорю ... так ...

Не можу вимовити слово, яке крутиться на язичі.

Хлопець не витримує мого емоційного сплеску і знову цілує. На цей раз я відповідаю мляво, але зовсім не відповісти на поцілунок не можу. Ніколи не відчувала таких почуттів, і тому стає

тільки образливіше.

- Перестань. - шепоче мені на вухо Джеймс.

- Для мене твої загравання значать набагато більше, ніж для тебе, Джеймс. Тому попрошу більше не говорити мені того, що не походить від тебе щиро.

- Я завжди був з тобою чесним. Ну чого ти? - він піднімає моє підборіддя великим пальцем, щоб я не ховала погляд. - Я ж нічого не хотів сказати поганого ...

- Добре. Але тобі дійсно час. Я не знаю, коли повернеться мама.

Він просто киває і встає з постілі. Тепер ліжко здається мені величезною, коли звільнилася друга половина, хоча я сплю на ній вже кілька років і не надавала цьому значення. Поки Джеймс йде за залишеною у ванній футболкою, я продовжую сидіти. Переодягнуся після того, як він піде. Страх перед тим, що Регіна може повернутися і застати мене в такому неохайному вигляді, та ще й з хлопцем, змушує мене нервувати.

- Я проведу тебе до виходу. - кажу і зриваюся з місця, поспішаючи до дверей.

На щастя, в будинку дуже тихо, як і вчора. Мені б не хотілося наштотхнутися і на Марту, яка, найімовірніше, вже прийшла готувати сніданок, тому веду хлопця прямо до парадного виходу - подалі від кухні і заднього двору.

Я жестом прошу поводити себе тихо, і він йде за мною слідом, не зронивши ні слова. Біля виходу, коли я вже відкриваю двері, він тільки дивиться на мене сумним поглядом. Не можу розібрати, що це означає, але йому краще поквапитися, поки його ніхто не помітив.

- Йдемо. Потрібно ще вигнати твою машину з гаража.

- Ти підеш по вулиці в піжамах?

- Наче в мене є вибір. Немає часу на перевдягання - я вже сказала.

Швидко веду його до воріт, де ми залишили автомобіль. Добре, що вони відкриваються безшумно, та і взагалі тут не буде чути, як ми заведемо машину. Навіть, якщо Марта перебуває в кухні, вона не зрозуміє, що шум мотора доноситься прямо з нашого гаража. Звукоізоляція у нас відмінна, чому я радію.

- Далі розберешся сам.

- Звісно. Ще раз дякую.

Киваю йому, і Джеймс сідає в машину, заводить мотор, а потім виїжджає на вулицю, кинувши ще один погляд в мою сторону.

Притуляюся чолом до прохолодного одвірка на кілька секунд, потім замикаю ворота і двері, що ведуть до гаражу. Ну і вечір у мене видався, а ранок ... Поки піднімаюся до себе, постійно думаю про те, що сталося вранці. Я цілувалася! З Джеймсом! По справжньому! В житті мене цілував тільки один хлопець і його дотик губ був аж ніяк не таким сміливим, як сьогоднішній. Я трохи шокована визнанням Джеймса, його поведінкою в цілому, тому моя голова зараз немов у тумані.

Вся субота проходить в такій ейфорії. З голови не виходить образ сонного, розслабленого

хлопця, який спав сьогодні в моєму ліжку. Мама так і не повернулася зі свого чергового побачення (я поняття не маю з ким вона зараз зустрічається, у неї часто змінюються чоловіки), що, власне кажучи, мене влаштовує. Я зможу залишок вечора провести без моралей про те скільки масок для обличчя я повинна робити за день і як часто оновлювати макіяж. Хочеться теплих розмов, а не повчань. Мені важко уявити які відносини у моїх подруг з батьками, хоча приходила до них у гості багато разів. Мені не дано бувовипробувати взаєморозуміння в родині. Тільки холодний розрахунок. Ну, може, я злегка драматизую, тільки важко перефразувати наше з мамою життя - воно далеке від ідеальних відносин матері і дочки.

Ближче до вечора приходить кілька стурбованих повідомлень від дівчат, але я їх запевняю, що все в порядку, не відкриваючи подробиць. Мені не хочеться, щоб потім вони завалили мене питаннями про те, як так вийшло, що я поїхала і не повернулася до них. Просто хочеться побути в спокої і тиші останні вільні години.

Коли я засинаю, мені знову сниться той сон, де я абсолютно голою звиваюся під Джеймсом ...

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 14

Вранці я виявила, записаний на листку номер телефону, залишений Джеймсом. Не знаю як я не помітила його відразу, але листок випав з-під подушки, коли я її поправляла. Він хоче, щоб я йому дзвонила? Вирішую поки що нічого не писати йому, але вбиваю номер в свій список контактів. Ще один «сюрприз» від Джеймса. Так дивно впізнавати його з цієї романтичної сторони, де він не університетський бабій і хуліган, а ласкавий і приємний хлопець.

Трохи згодом повернулася мама. Вона була більш роздратованою, ніж зазвичай. Я це помітила, сидючи на дивані у вітальні. Регіна різко скинула з себе туфлі на високих підборах і відставила їх в сторону. Зазвичай вона ніколи не знімала елегантне взуття, вважаючи, що каблуки роблять нашу поставу більш рівною, а ноги стрункішими.

- Привіт мамо. Щось трапилося?

Вона підняла на мене розсіяний погляд.

- Не помітила тебе.

- Хочеш поснідати?

- Ні. - тон мами був холодним, тому я вирішила більше її не діставати, і мовчки допивала сік.

- Ти вже була на пробіжці? А тренування? Чому ти взагалі в такий час сидиш тут, Емілі?

- Мам, якщо у тебе був невдалий день, то це не моя провина. Так, я вже позаймалася. Як завжди.

- Звичайно ... не твоя провина. Ти ніколи ні в чому не винна, вірно? Тебе ніколи нічого так не

хвилює, як мене. - Регіна підходить до серванта, дістає звідти келих і пляшку вина. Штопор у нас був ексклюзивним у вигляді бронзового птаха з розпростертими крилами, тому зберігався тут же, і мама ним скористалася.

Тишу порушив хлопок пробки витягнутої з пляшки. Після цього Регіна плавною ходою попрямувала до мене, і присіла в крісло навпроти.

- Знаєш, маючи дорослу дочку набагато складніше облаштувати власне життя.

- І, що, ти шкодуєш, що я в тебе є? Ти на це натякаєш, мама?

- Ти подаєш надії, Емілі. - ігноруючи моє запитання, продовжує вона. - Я вірю в те, що одного разу ти станеш на мене схожа. Я бачу успіх в твоїх починаннях фотомоделі. Мені подобається те, що ти так включилася в роботу, на відміну від Джанет. Твоя сестра завжди була жалюгідною розмазною і хотіла, щоб її всі жаліли ще до того, як вона захворіла.

Мені хочеться закрити вуха руками від її мерзенних слів.

- Як ти можеш таке говорити про рідну доньку? - знову задаю їй все те ж питання.

- Я зневажаю слабких людей, Емілі. І вважаю Джанет своїм невдалим минулим.

- Чи означає це, що ти просто викреслила її з нашого життя через те, що вона не виправдала твоїх надій?

На очі навернулися сльози. Регіна фиркнула, побачивши їх, і надпила з келиха.

- Не смій плакати! Інакше не напасемося косметики, щоб приховати твої мішки під очима!

Встаю з дивану, відставляючи сік на журнальний столик. Грудну клітку в черговий раз боляче стиснуло від жорстоких материнських слів.

- Не розчаруй мене, як це зробила Джанет!

Регіна прихопила цілу відкорковану пляшку, встаючи з місця, спустошила келих, і попрямувала до себе в кімнату.

Я повинна триматися заради сестри. Я не можу здатися! Мені потрібні гроші, і я їх обов'язково зароблю! Але в одному Регіна права - мені не можна розклеюватися і плакати. Якщо сьогодні у мене буде шанс познайомитися з новими людьми: рекламщиками, фотографами, модельєрами, власниками агентств, то я не втрачу його!

Ображає тільки ставлення матері. Це не моя провина в тому, що її вихідний пройшов невдало. Напевно відшив якийсь черговий залицяльник або не дав їй того, що вона хотіла (в нашому випадку зв'язків або грошей). Я до сих пір не розумію чому мене зачіпає її байдужість до близьких людей. Я повинна вже звикнути до цього, але не можу змиритися.

Піднімаюся до себе в кімнату, і до чотирьох годин вважаю за краще зовсім не виходити з неї, щоб не посваритися з Регіною. Правда все ж виходжу один раз, щоб перекусити, але тільки в той час, коли чую, що мама йде до себе. Дожили, звичайно, ховаюся від власної матері.

Мені нічим не хочеться займатися. Читати я поки не можу, тому що зараз розсіяна, і навряд чи зумію запам'ятати те, про що читала. По телефону говорити не особливо хочу - грандіозних новин, щоб ними ділитися у мене немає. Залишається тільки вибрати одяг і подивитися фільм.

Попутно вирішую трохи прибратися в кімнаті, розкладаючи речі по місцях. В принципі тут і так прибрано, але мені потрібно чимось зайнятися. У мене вже виробився такий режим без відпочинку. Тому я як заведена повинна щось робити.

Коли доходить черга вибирати сукню, я зупиняюся на комплекті. Це буде короткий мереживний білий топ з довгою повітряною спідницею бузкового кольору. Дуже ніжно, елегантно і свіжо. Я не буду виглядати старшою за свій вік, напнувши на себе щось більш виразне. Ця лагідність в кольорі і фасон відображає мій справжній характер, і мені це подобається. Ноги будуть прикрашати вишукані туфлі зі стразами, а до них - сумочка в тон. Сподіваюся, стиліст не забракує мій вибір і не розмалює моє обличчя як у клоуна. Терпіти не можу тонну макіяжу. Це виглядає красиво, коли ти приміряєш на себе якийсь яскравий образ перед фотокамерою, але ніяк не для демонстрації в житті. До того ж, у мене гладка шкіра, яка не вимагає особливого догляду, тим більше кілограму пудри.

Ці кілька годин швидко пролітають, і ще години півтори я сиджу на стільці, терпляче чекаючи поки стиліст закінчить наді мною чаклувати. На щастя, мій вибір наряду їй сподобався, а коли я подивилася на себе в дзеркало після нанесення макіяжу і укладання волосся, то залишилася цілком задоволена сьогоднішнім зовнішнім виглядом. Всю картинку доповнило моє «плаття» і вже в відображенні стояла мила ніжна дівчина, як я і хотіла. Якою я була насправді.

Головне, щоб ворони мене сьогодні не розірвали. Я так звикла називати своїх заздрісних конкуренток і людей з вищого суспільства в цілому. Там рідко коли зустрінеш приємних особистостей.

Іду в вітальню, щоб показатися мамі і запитати, коли ми виїжджаємо. Але вже тут на мене чекає неприємний сюрприз, хоча я і так розуміла, що зустрічі з ним не уникнути. На дивані сидів, розвалившись, Філ Чейз. Він попивав коричневого кольору рідину зі склянки, а мама щось йому розповідала.

- А ось і ти, любя! - награно посміхнулася мама.

- Я готова. Добрий вечір, Філ.

- Добрий вечір, Емілі. Ти виглядаєш чудово, як завжди.

Від його компліменту мене верне. Включаю свою не найкращу сторону Емілі, натягуючи привітну маску.

- Дякую.

Філ встає з дивана, відставляючи склянку. Підходить до мене дуже близько, знаючи, що я не стану влаштовувати сцен перед мамою, а і в цілому буду поводитися спокійно. Наша сутичка в примірювальній залишилася між нами.

- Мій водій відвезе нас всіх на цей прекрасний вечір. Ти готова проявити себе, Емілі? Адже прийом дуже важливий для твоєї кар'єри. - він робить особливий натиск на останній фразі.

Я його поступово починаю ненавидіти. На що він знову натякає? Що я повинна бути слухняною тупоголовою іграшкою, і слухатися його, щоб просунутися по кар'єрних сходах? Тільки він не передбачає, що у мене є особисті рамки, за які я ніколи не переступлю. Джанет доведеться мене вибачити в такому випадку, а мені шукати іншу роботу, де мене не стануть сприймати як повію. Одна справа плітки в університеті, які зачіпали тільки моє самолюбство. Інше -

впевненість такої огидної людини, як Філ в тому, що я готова буквально на все заради грошей і слави.

- Я постараюся вести себе гідно. - відповідаю йому. Нехай трактує, як його душа забажає.

- Ти не спробуєш, сонечко, а зробиш все, щоб сподобатися важливим людям. - і трохи тихіше додає. - Буквально все.

Відповідати йому нічого не стану. Подивимося як пройде цей злощасний вечір і чим він в результаті обернеться. Якщо він знову посміє розпускати руки, я розповім для початку матері. Не думаю, що вона дозволить зробити з мене одноразову подружку для продюсера. Повинна ж бути якась мораль !?

На цій ноті ми виходимо з вітальні, розсідаючись по місцях в лімузині містера Чейза. Захотів виставити напоказ свої гроші, спеціально вибравши на сьогодні таку машину?

Я не особливо беру участь в розмові між мамою і Філом, але, коли він просить вибачення і відповідає на дзвінок свого мобільного, мама легенько штовхає мене в бік, привертаючи увагу.

- Ти з глузду з'їхала? - ричить вона крізь зуби мені на вухо так, щоб Філ не почув.

- Що не так?

- Тобі нагадати, що в першу чергу ти повинна сподобатися Філу? Як ти себе поводиш? Він неодноразово намагався з тобою заговорити! Ще подумає, що ти затиснута і перестане з нами працювати.

О, це було б чудово! Але я тільки мрію про це, а вголос говорю інше.

- Все в порядку. Не переживай, я впораюся.

- Тільки спробуй зганьбити мене сьогодні!

- Я не зганьблю.

Мама хоче ще щось додати, але тут Філ перестає говорити і знову включається в розмову з Регіною.

- Регіна, тобі доведеться трохи поспілкуватися з журналістами сьогодні. Я домовився, щоб статтю, про яку ми говорили раніше, роздрукували на наступному тижні.

- О, як я тобі вдячна, Філ! Ти для нас дорогоцінна знахідка!

Містер Чейз посміхається одними вустами, дивлячись на нас по черзі. Його очі залишаються холодними і без емоційними.

Ми приїжджаємо до потрібного місця, де я ледь переношу першу годину привітань один з одним. Нові обличчя мелькають переді мною зі швидкістю світла, я практично нікого не можу запам'ятати. Відмічаю про себе тільки найважливіших людей, присутніх тут.

Але мені подобаються зали. Вони не прикрашені, хіба що різноманітними видами мистецтва - картинами, фотографіями, скульптурами. Всі продаються. На виставці присутнє одне моє фото в великому форматі, де я виглядаю як русалка, що впливля до берега погрітися. Я вся мокра (пам'ятаю, як мене постійно поливав зі шланга асистент), а біле парео, що стало від води

прозорим, щільно обліпило тіло, демонструючи відвертий купальник. Ще одне фото, яке мені досить соромно виставляти на показ перед такою кількістю людей. Мала б звикнути і до цього, але не можу. Моделі не бувають скромними і сором'язливими. Але перед камерою я можу розслабитися і продемонструвати будь-якій предмет одягу, та бачити свої знімки серед людей - ні. Усвідомлювати, що мої напівголі роботи розглядає півкраїни дуже важко.

Відходжу від свого зображення подалі. Я відносно вільна якийсь час, адже мама пішла до журналістів, а мене вже представили всім, кому тільки можна. Думаю чи не пройтися мені ще раз по виставці, розглянути картини, але тут мене знаходить Філ, який до цього відійшов поспілкуватися зі своїм знайомим.

- Як тобі виставка?

- Хороша.

- Твою роботу купили.

Це змушує мене перевести погляд на Філа.

- Правда?

- А ти сумнівалася? Та знаєш, тут конкуренція велика, і мені коштувало чималих зусиль просунути тебе сюди.

- Велике спасибі тобі за це, Філ.

Хто б сумнівався, що він не пропустить нагоди згадати про це. Чоловік підступає ближче до мене і кісточками пальців приймається гладити моє плече.

- Я міг би цього не робити. Я всього лише твій продюсер, Емілі. Було не настільки важливим особисто для мене, потрапиш ти на цю виставку або на якусь повсякденну, де в'ються тільки новачки.

- Ще раз спасибі тобі за це.

- Ти тепер переді мною в боргу.

- Не розумію про що ти. У тебе з Регіною контракт, тому ... - Філ різко стискає долонею моє плече, яке гладив. Мені стає боляче.

- Ти все чудово розумієш, сонечко, і тепер повинна зі мною розрахуватися.

Прикладаю останню спробу виплутатися, прикинувшись дурною невинною дурепою. Я прекрасно знаю, які брудні думки його відвідали, але намагаюся не піддаватися паніці завчасно. Тут йому не примірочна, де нікого крім нас двох немає.

- Якщо мова йде про гроші, то я поговорю з Регіною.

- Перестань вдавати з себе недотрогу. Мені починає це набридати. Погралися і вистачить. Сьогодні після виставки чекаю на тебе біля машини.

- Думаю, сьогодні не вийде, адже ...

- Замовкни, крихітко. - у мене мурашки по тілу від його тону. У ньому стільки роздратування і

злості, а пальці все міцніше стискають плече, що стає нестерпно. - Регіна в курсі, що сьогодні ти не будеш ночувати вдома. І врахуй, більше я чекати не маю наміру.

Філ мене відпускає і йде. Я прискореним кроком йду до туалету, щоб перевести подих і збагнути що робити. Що значить, моя мама в курсі? Він бреше? Чи може бути так, що мама насправді погодилася відпустити мене з Філом на всю ніч?

Зачиняюся в кабінці, сідаючи на кришку унітазу. Я не можу заспокоїти власне дихання. Мої руки тремтять, а шкіра, де стискалися пальці Філа, ниє. Потрібно цілих десять хвилин, щоб заспокоїтися, після чого я повертаюся до зали. Хочу знайти маму і напряду запитати у неї, що, чорт забирай, означають слова Чейза !? На щастя, я відразу ж бачу її. Регіна якраз відходить від незнайомого чоловіка, і помічає мене.

- Ось ти де, Емілі!

- Я хочу з тобою поговорити.

- Звісно! Ти вже чула, що твою роботу купили? Це ж чудові новини!

Я спочатку теж так подумала, коли дізналася, але тепер все залежить від відповіді мами. Якщо це буде коштувати мені втрати невинності з тридцятип'ятирічним збоченцем, то до диявола я слала такі новини!

- Давай відійдемо.

Регіна не надто задоволена тим, що я відриваю її від вечора, ведучи в тихий бік зали.

- Скажи, ти ... - починаю нервово заламувати руки. Я знаю, що це некрасиво, але зараз мені плювати. Таке і вимовити неможливо! Може я даремно переживаю?

- Заради бога, Емілі! Та кажи вже! Нам потрібно повертатися!

- Загалом ... Філ тобі що-небудь говорив про те, що хоче після виставки мене кудись відвезти?

Проговорила, і затримала подих. Будь ласка, мама, хай буде так, що ти нічого не знала про це! Але брови Регіни повзуть вгору в подиві, а рот кривиться в невдоволенні.

- Ти заради цього відірвала мене від справ? Звичайно знала. Тобі час звикнути до світу моди. Тут все не так просто, як здається. По-твоєму, я з примхи міняю чоловіків?

- Що ти говориш? Ти ж розумієш, що він до мене чіпляється, так?

Мама розреготалася, дивлячись на мене.

- Яке ти ще наївне дитя, Емілі! Те, що сам Філ Чейз звернув на тебе увагу дорогого коштує! Та ти хоч уявляєш скільки дівчат хоче з ним працювати? А ти йому сподобалася по-справжньому! Він сказав, що в майбутньому ми зуміємо підписати договір з його знайомим модельєром, і тоді замовлення нам самі будуть сипатися!

Я дивлюся на неї, як на божевільну.

- Ти так говориш, ніби я якась легкодоступна байдужа мисливиця за грошима. Я не така, мама! Я що, по-твоєму, повинна тепер повією ставати? - це виривається з мене саме собою. Я не хотіла говорити так грубо, але була настільки приголомшена заявою матері, що перестала

контролювати свою промову.

Регіна моментально перестає посміхатися і хапає мене за зап'ястя.

- А, по-твоєму, я така?

- Але так не можна. - шепочу їй.

- Ти обіцяла мене не ганьбити. Тобі дев'ятнадцять років, Емілі! Пора мислити, як доросла, та у тебе в голові ще вітер, а не думки про світле майбутнє! Та Філ тобі таке життя в розкоші влаштує, що тобі й не снилося!

- І ким же я йому буду? - тепер я починаю сміятися, тільки зовсім невесело. Це чисто істеричний сміх, викликаний подіями і новими відкриттями сторін власної матері.

- Коханкою, звичайно! Не дружиною ж! Це нормальна справа. Всі займаються сексом, хіба ні? Тільки тобі пощастило більше багатьох інших, раз зуміла зачепити Філа. І взагалі викинь свій підлітковий романтизм з голови! Ніяких почуттів, Емілі - їх не існує!

Регіна відкидає мою руку, повертаючись до зали. Залишатися тут я точно не можу. Що, до дідька лисого, відбувається з ними всіма? Що це за чортів світ малює їх хвора уява, де немає людських почуттів, а тільки гроші, визнання?

- Пробач мені, Джанет. - шепочу в порожнечу.

Підхоплюю спідницю в руки, щоб не спіткнутися і тікаю з залу. Плювати на те, що ці роботи подумують про мене. Я більше так не можу. Ніякі багатства не варті таких мук, і навіть заради здоров'я сестри я не можу опуститися так низько. Перевівши на зрозумілу мову, на думку Регіни я повинна перетворитися на шльондру, якій будуть добре платити, так чи що?

Перша сльозинка скочується по щоці, коли я вибігаю на свіже повітря. Знову опиняюся в одній сукні посеред морозної вулиці. Біжу геть, наскільки це дозволяють високі підбори туфель. Тільки, коли опиняюся за першим поворотом, трохи зменшую крок, замислюючись про те, що мені робити далі. В цей раз у мене є телефон і гроші з собою. Тільки я абсолютно не знаю куди мені податися ...

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Глава 15

Заходжу в найближче кафе і дзвоню Шейл. Вона повинна ще відпочивати у Ольги з Джаредом, адже дівчата збиралися там залишитися на всі вихідні. Сподіваюся, не сильно її відволіку, з урахуванням того, що ще не дуже пізній вечір. Подруга довго не відповідає на дзвінок, і я майже втрачаю надію, коли вона приймає виклик.

- Привіт, Ем. Як ти? - запитує Шейл, але я чую на тлі якийсь шум.

- Привіт. У вас там музика?

- Так. Шкода, що ти поїхала в п'ятницю. Ми так чудово провели ці вихідні. Навіть їхати не хочеться. А ще я була ці два дні з Романом!

- А це хто?

- Один із запрошених хлопців. Він такий класний, Ем! я його не відпущу, клянусь тобі! - регоче подруга в трубку. Я б піддалася цьому заразливому сміху при інших обставинах, але зараз мені не дуже весело.

- Круто.

- У тебе все гаразд?

- Е-е ... так. Хотіла спитати як у вас справи. А як Теа і Ольга?

- Начебто все відмінно. Теа на своїй хвилі, з басейну не вилазить, а Ольга, як завжди, не відходить від Джареда. Гівнюки закохані. - знову сміється Шейла.

- Це чудово. Гаразд, я просто подзвонила дізнатися, як проходить відпочинок. Завтра зустрінемося вже в університеті.

- Так. До завтра! Ми вже скоро будемо повертатися додому.

- Добре. Бувай.

Скидаю дзвінок і оглядаюся. Кафе, в яке я зайшла, є досить дорогим закладом, що не дивно для такого району, де проходила виставка. На мене починає поглядати персонал, тому що я стояла на вході в деякій подібі тамбура і не наважувалася пройти всередину. Щоби у мене були мокрі від сліз, але я примудрилася абияк заспокоїтися, і більше не плакала. Одяг мій якраз підходив під місцевий контингент, але ніхто з них не запідозрив би, що грошей на їх делікатеси у мене немає.

Я вирішую замовити таксі додому, щоб зібрати речі. Тільки поки не знаю куди мені йти. Я хотіла б зняти житло, але не можу собі дозволити витратити гроші Джанет на всілякі дурниці. Може мені варто залишитися вдома? Тільки хочеться втекти звідти подалі. Я не хочу бачити власну безсердечну мати і продаватися цьому жорстокому світові, де нічого не має значення крім грошей.

Зовсім спантеличена, я на автоматі замовляю машину і виходжу на вулицю. Після приємного тепла кафе, повітря тут здається особливо морозним. Чекати доводиться недовго, але я поспішаю пірнути в тепло прогрітого автомобіля.

Терпіти не можу невідомість. Зрозуміло, що робота з Шоном і Філом тепер в прольоті, але залишається ще Лукас, який продовжить мене знімати при будь-якому розкладі. Я навіть можу піти від матері і не залежати від неї, а сама вибирати замовлення. Звичайно їх стане набагато менше, а оплата не буде більше такою високою, але це дозволить мені відокремитися від Регіни.

Будинок здається порожнім і неживим. Марти сьогодні немає, оскільки вона приходила вранці, а я, стукаючи каблучками, проходжу в свою спальню. Мені стає гидко від цієї солодко-ванільної обстановки, яка оточила мене. Тепер оздоблення і весь одяг здаються мені брудними,

заробленими мерзенним шляхом. Велика частина одягу, яку купила мати, мені абсолютно не потрібна. Вона виряджала мене так і тягала з собою у свята для того, щоб знайомити з іншими, такими ж людьми, але тільки сьогодні у мене відкрилися очі на те, що цей світ мені абсолютно не підходить. Я раніше не хотіла так жити, а тепер і поготів. Хочу бути справжньою живою людиною: з усією гамою почуттів і емоцій, можливістю жити так, як хочеться, а не продаючи себе дорожче. У деякому роді ми всі себе продаємо в різних сферах, але в цьому бере участь наш розум або фізична сила ... та не власне тіло, яким будуть користуватися як іграшкою.

Мені огидно. Я знову починаю плакати, думаючи про те, що не хочу залишатися в цьому будинку. Якби не моя мета, то давно б уже пішла жити окремо. Мені навіть вистачило б заробітку з бібліотеки, щоб покривати всі витрати на місяць. Але я не можу так легко здатися. Мені потрібно економити хоча б на житлі, щоб зібрати потрібну суму.

Телефон починає дзвонити. Приймаю дзвінок, оскільки екран показує ім'я Лукаса.

- Привіт. Вибач, якщо невчасно.

- Привіт. Все добре. Я нічим не зайнята.

- Вирішив зателефонувати, щоб дізнатися як справи? У нас не вийшло зустрітися, але я сподіваюся, наступного тижня ти знайдеш для мене час?

- Я постараюся. Вибач, що не вийшло, просто дуже завантажений тиждень. Завтра ще зустрінемося на танцях. Як у тебе справи?

- Добре. Чекаю не дочекаюся нашої зйомки в четвер. Ти готова? Вибрала вже який з нарядів будеш демонструвати?

Я думати забула про вбрання, але як тільки Лукас сказав про це - згадала.

- Ні, ще не вибирала. До речі, не хочеш мені з цим допомогти? Якраз вся колекція буде в день зйомки перебувати в салоні при студії. Ми можемо зазирнути туди разом.

- Було б чудово. Я тоді зможу придумати що-небудь оригінальне поки ти будеш переодягатися. Мені ще не доводилося вибирати одяг з моделлю. - сміється Лукас, і мій настрій теж трохи піднімається. Правда тільки до тих пір, поки я не згадую, що модельєр, яка замовила рекламу своєї колекції домовлялася з мамою.

Чую, як ляскають входні двері, і вирішую швидше закінчити розмову з хлопцем. Регіна прийшла додому дуже рано, значить варто чекати догану.

- Пробач, мені потрібно бігти. Я тільки повернулася з виставки і ще навіть не встигла переодягнутися.

- А, добре. Тоді до завтра! Радий був з тобою поспілкуватися.

- І я рада, що ти подзвонив. Зустрінемося на танцях. Бувай.

Кроки Регіни лунають все ближче. Вона зупиняється біля моїх дверей і стукає.

- Емілі, ти вдома?

- Так. Заходь!

У мене частішає пульс. Я не можу припустити, чим закінчиться моя сьогоднішня втеча, але точно знаю, що мама мені цього не пробачить.

Вона входить в кімнату і сідає на стілець біля мого туалетного столика.

- Думаю ти вже зрозуміла, що Філ більше не буде з нами працювати? - холодно каже мама.

- Здогадалася.

Вона дивиться на мене вивчаючим поглядом так, ніби бачить вперше.

- Шон відмовився з тобою працювати. Це теж логічно, правда? Йому не потрібні психічно нестійкі моделі.

- Я впораюся без них.

- Всі мої зусилля пішли нанівець, Емілі! - підвищуючи тон говорить мати. - Ти зіпсувала абсолютно все, до чого ми прагнули і чого досягли! Хто тепер захоче тебе знімати?

- Ми вже говорили про це на виставці, мама. До того ж, є ще Лукас.

- Схоже, тобі там і місце - серед недосвідчених студентів. Я для тебе протоптала таку дорогу ... - цідить вона роздратовано, встаючи зі стільця, ніби не в змозі зараз сидіти спокійно.

- Я не хочу це обговорювати. Мабуть, це не моє ... Я не хотіла все псувати, але і жити так, як ти запланувала, не можу.

- Нісенітниця собача! - кричить Регіна. - Ти просто виявилася такою ж бездарністю, як і твоя сестра!

- Джанет не бездарність. - я говорю швидше втомлено, ніж зі злістю чи образою. Я абсолютно спустошена і розбита. Мені нічого не хочеться.

- Мені це набридло. Що тепер робити? Пропонуєш починати спочатку? Шукати нових спонсорів, замовників, продюсера?

- Ні. Не турбуйся більше про це. Я впораюсь сама.

Регіна починає реготати.

- Сама? Так на що ти спроможна з таким характером, Емілі? Без мене ти - ніщо!

- Це не правда! Я досягла багато чого сама! Мене знімали тому, що я добре передавала настрої перед камерою, вмю подати себе і річ, яку рекламу. Будь я бездарністю, ніхто б мене не замовляв! - трохи заводячись, протистою її образливим коментарям.

Але Регіна, здається, навпаки заспокоїлася.

- Що ж. Якщо тобі моя допомога не потрібна, то можеш почати працювати сама.

- Спасибі. Я впораюсь.

- Це вже твої турботи. Але ти мене не дослухала. Я хочу, щоб ти поїхала звідси і спробувала, що

таке жити самотійно, без підтримки. Будеш сама знаходити собі замовлення і власне житло.

- Житло? - перепитую, сидячи в виразному шоці. Десять хвилин тому я сама хотіла втекти, але здоровий глузд переміг, і я вирішила довести справу до кінця. А тепер власна мати мене виганяє?

- Звісно. Ти не цінуєш того, що я тобі дала, - значить настав час крутитися самій. Я не потерплю такої відвертої невдячності. Ти й гадки не маєш, чого мені коштувало підняти тебе на ноги! Так що дам тобі тиждень на збори. Можеш забрати все, що хочеш - я ж не нелюд, щоб залишати тебе ні з чим.

- Чудово. Значить, ти мене просто вирішила вигнати?

- Замовкни, Емілі! Ти поводи́ла сьогодні себе, як дитина, довівши цим те, що не готова працювати серйозно. Ти піддаєшся емоціям, ганьбиш мене перед усіма! Я не буду такого терпіти. Даю тобі час перебратися до наступного понеділка. На цьому все. У мене голова розболілася!

Мама виходить за двері, а я залишаюся сидіти і думати. Куди я повинна перебратися? Потрібно завтра поговорити з Ольгою і попросити пожити в її заміському будинку. Все одно там ніхто не живе, і вони рідко його відвідують. Буду платити за комунальні послуги, що вже не так накладно, як зняти житло цілком. Це на даний момент був би ідеальний варіант. Мені не дуже хочеться напрошуватися, але вибору особливо немає. Дівчата знають мою ситуацію, і завжди хотіли допомогти, чим могли, а я завжди відмовлялася. Тепер доведеться попросити ...

Весь вечір я мучуся роздумами, а ніч проходить практично без сну. Вранці пропускаю своє тренування з пробіжкою, вирішую довше полежати на ліжку. Мама нічого не говорить за сніданком, і ми в повному мовчанні беремося за їжу. Навіть Марта поводить сьогодні тихо, намагаючись не показуватися з кухні.

Далі я за сценарієм збираюся і виходжу. Добре, що у мене є машина. Її Регіна у мене не зможе забрати, тому що гроші на неї заробила я сама.

Близько університету мені відразу щастить, і я зустрічаю Ольгу. Зазвичай у неї лекції проходять в іншому крилі, і ми бачимось трохи рідше, ніж з Теа і Шейл, тому вважаю справжньою удачею відразу ж запитати у неї про житло. Вона помічає мене і привітно махає рукою.

- Привіт. Ти сьогодні раніше звичайного.

- Привіт. Вирішила поїхати відразу з Джаредом. Ми вчора захотіли залишитися ще на ніч за містом.

- Я хотіла з тобою поговорити про дещо.

- Звісно. Все добре? А то ти сьогодні виглядаєш втомленою.

- Погано спала. Мені не дуже зручно просити про таке, але ...

- Ем, ти можеш просити мене про що завгодно, ми ж подруги! - турботливо каже Ольга, і я знову радію з тому, що у мене такі чудові друзі.

- Загалом, я вчора дуже посварилася з Регіною через те, що втратила свого продюсера, і вона

мене вигнала. Я подумала про те, чи не могла б на час оселитися у вашому з Джаредом замиському будинку? Звичайно, я буду платити і ...

- Так, стоп! - вона піднімає долоню, зупиняючи мене. - Тебе мати вигнала з дому?

- Так.

- Ось же, стерво! - не стримуючись, обурюється подруга. - Вибач. Просто я не розумію ваших відносин. Мені дуже шкода, Ем.

- Все в порядку. Просто я не можу витратити всі свої заощадження на знімання житла, а у тебе могла б просто покривати витрати за комунальні послуги і необхідні дрібниці.

- Це взагалі не обговорюється! Звичайно ж, живи, скільки завгодно! Так навіть краще. Буде хтось доглядати за будинком! Тільки ...

- Що?

- Мені здається там на місяць зупинився Джеймс. Джаред йому дозволив ... Якщо тебе це не буде напружувати, то можеш зайняти будь-яку іншу кімнату. Будинок же великий. І там є басейн! - Ольга каже так, ніби намагається мене переконати.

- Мені страшенно пощастило, що ти у мене є! Спасибі! Не знаю, як тобі дякувати, правда.

- Перестань. Ти ж знаєш, що ми там не живемо.

- Все одно це трохи ніяково.

- Без проблем, Ем.

Ми обіймаємось, і я передати не можу, наскільки вдячна їй. Правда те, що там живе Джеймс стає для мене легким шоком. Поняття не маю, як ми з ним зживемося. Не дуже хочеться спостерігати за тим, як він приводить подружок на ніч в сусідню кімнату ... А що, якщо туди приїде Кріста?

Коли я йду на лекції, то картинки в голові малюються все огидніше і болючіше. Як взагалі сам Джеймс відреагує на те, що я теж буду там жити? І взагалі чи погодиться тепер Джаред, адже Джеймс його двоюрідний брат? Хоча, заради Ольги він погодиться. Стільки всього навалилося, і начебто я бачу якесь рішення своїх проблем на перший час, але чомусь мені страшно. Раптом я насправді така бездарність, якою мене вважає Регіна? Що, якщо мої замовлення впадуть настільки, що я не зможу жити окремо, і, що найсумніше, допомогти сестрі?

Так проходять всі лекції, поки не настає черга танців. Я заходжу разом з подругами в роздягальню, попутно скаржачись їм на своє життя, і переодягаюся до танців. Шейл і Теа мені співчують, але я швидко беру себе в руки, перестаючи скиглити. Намагаюся налаштуватися оптимістично. Все буде в нормі.

Коли ми виходимо в зал, де зібралися майже всі студенти для заняття, займаю своє місце близько Джеймса. Ох як непросто мені буде жити поруч з ним ...

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Глава 16

Джеймс дивиться на мене сьогодні з якоюсь тугою. Ми розійшлися на не дуже приємній ноті, але сьогодні я була занадто втомленою, щоб розбиратися, що означав цей його погляд.

- Привіт.

- Привіт.

- Ти виглядаєш втомленою. Не задався день?

- Типу того. Давай просто вчити танець, добре?

Джеймс киває у відповідь, але його брови тільки сильніше супляться.

Мені не хочеться бути такою холодною, але відчуваю себе так, немов я здута кулька - всі сили мене в мить покинули. Це на емоційному рівні, але в душі таке спустошення після сварки з матір'ю і докучаннями Філа, що не можу слова з себе видавити. Безтурботно базікати я поки не в змозі, а замислюватися про щось більш серйозне - тим більше.

Краєм вуха слухаю викладача, після чого ми стаємо в позицію і попутно обговорюємо рухи. Оскільки ми поєднуємо два танці, доводиться відкинути зайві думки, і вникати в пропозиції Джеймса старанніше, хоча це досить важко дається.

Лукас зі своєю партнеркою знаходиться сьогодні в іншому кінці залу, і ми тільки кивнули один одному в знак вітання, а поговорити не вдалося. Але він іноді кидав погляд в мій бік. Я ж, не дуже звертала увагу на інших, сконцентрувавшись на власних кроках.

Коли перші па досконально вивчені, настає черга більш хвилюючих рухів, за якими послідує підтримка. Я не дуже боюся того, що хлопець мене упустисть. Тільки той трепіт, який народжується в мені від його дотиків починає турбувати. Я не можу в нього закохатися і стати черговою жертвою Джеймса. Тільки розбитого серця мені не вистачало ... хоча тут, скоріш, замішано більше бажання, що ще гірше.

Стаю в танці до нього спиною, і міцно притискаюся до його тіла. Так треба по стилю, але мої думки збиваються, і вся увага зосереджується виключно на твердій руці хлопця, яка утримує мене за талію. Спиною відчуваю його пружний прес, і коли Джеймс говорить - його дихання лоскоче мою маківку і шию.

- Довірся мені і розслабся, інакше підтримка не вийде. Я тебе не впущу, обіцяю!

- Добре.

Він не може знати, що моє тремтіння викликане не нервозністю, а бажанням. Хочу, щоб він мене не випускав з цих обіймів. Чому він такий гарний і сильний? Невже жінки, віддаючись йому, відчували таке ж саме приємне тепло, пробігаючи по всьому тілу? Тоді я можу їх зрозуміти. Те, що вони не думали про наслідки, проведеної ночі з Джеймсом. А може просто його слова так подіяли на мене, змушуючи хотіти того ж? Хотіти його ...

- Емілі? - привертає мою увагу хлопець, нахиливши голову трохи ближче до мого вуха. - Все в порядку?

- Звісно.

- Ти трохи розсіяна.

- Вибач. Я не виспалася сьогодні.

- Тоді давай відкладемо підтримку і повчимося крокам.

- Не треба, ми можемо продовжити.

- Краще буде так. У нас повно часу. До того ж, нам доведеться потренуватися поза занять.

- Чому?

- Ти не чула, що сказала місіс Браун?

Машу негативно головою.

- Ми не встигнемо вивчити танець за такий короткий проміжок часу, тому що у нас забрали кілька занять через свята. Вона попросила позайматися в парі поза університетом, щоб не зганьбитися на іспиті.

- О. - видаю нервовий смішок. - Думаю, ми зуміємо знайти час на це.

Джеймс дивиться на мене запитально, і я додаю.

- Ну, якщо, звичайно, ти і Джаред не будете проти ... Я попросила Ольгу пожити в їхньому замиському будинку, але виявилось, що там вже живеш ти.

- Я не знав.

- Напевно це була паршива ідея, але я теж не знала, що ти там заселився ... Я, мабуть, відмовлюся. - чомусь в цю секунду мені саме так і хотілося зробити.

- Не потрібно. Будинок величезний. Підтягнемо танець заодно. - невпевнено посміхається хлопець.

Відповідаю йому тим же, але я майже впевнена, що моя посмішка виглядає жалюгідно.

- У тебе точно все добре?

- Звісно.

- Ну гаразд. Як скажеш. Тоді до зустрічі?

- Так. Побачимося вже вдома. - розумію як тупо звучить ця фраза, але Джеймс знову дарує мені посмішку і йде, оскільки заняття закінчилося.

До мене підходять дівчата.

- Я сьогодні поспішаю, не буду на вас чекати, нічого !? - каже Теа, поки ми всі заходимо в роздягальню і беремося переодягатися.

- Звісно. Ти додому?

- Так. Батьки просили не затримуватися. Тато вже чекає мене біля входу. Їдемо в гості до бабусі - у неї сьогодні день народження.

- Круто. А я збираюся з Романом на побачення. - мрійливо додає Шейла.

- Ем, ти в нормі?

- Так. Не хвилюйтесь. Поїду додому збирати речі. Добре, що Ольга з Джаредом не проти потерпіти мене у них вдома.

- Вони чуйні. А ось декого, тобі доведеться потерпіти.

- Думаю, ми порозуміємося. - покінчивши з перевдяганням, кажу Шейл.

- Сподіваюся. Інакше ми йому задамо хорошого прочухана. Так, Теа?

- А то! Гаразд, я помчала! До зустрічі! - махає Теа на прощання, і вибігає з роздягальні.

Я сідаю на лавку перепочити.

- Не кисни, Ем. Ми з тобою!

Шейла кладе долоню мені на плече і стискає його.

- Спасибі. Іди на побачення, інакше запізнишся через мене.

- Почекає, якщо потрібно. Хочеш, ми разом десь прогуляємося, розвіємося? Я не проти. Відміню нашу зустріч з хлопцем.

- Ні. Що ти! Йди вже! Я дійсно в нормі. Просто мені поспішати сьогодні нікуди. Зйомка з Шоном накрилася, а в бібліотеку не треба. Хіба що загляну до містера Льюїса і домовлюся про те, щоб працювати більше.

- Знай, що ми тебе підтримаємо в будь-якій ситуації, чуєш?

Киваю подрузі.

- Тоді я втекла. Якщо тебе накриє і захочеш виплакати в жилетку - я на зв'язку! - вже на виході кидає мені Шейл.

Машу їй у відповідь рукою, дістаючи телефон з кишені джинсів. Не знаю, що мені хочеться побачити на екрані. Може напишу Лукасу? Ми могли б провести кілька годин разом, якщо він не зайнятий. З кислим обличчям не особливо хочеться йти гуляти, та й настрій не той, але я все одно пишу йому повідомлення. У відповідь телефон починає дзвонити.

- Привіт, Емілі. - голос хлопця бадьорий і веселий.

- Привіт.

- Звичайно, я вільний. Я ще не вийшов з університету. Хочеш, почекаю тебе і кудись сходимо?

- Було б чудово. Давай. Тільки мені потрібно ще заглянути в бібліотеку на кілька хвилин.

- Нічого. Я почекаю в машині.

- Тоді постараюся швидше.

- Не поспішай. Зроби все, що хотіла.

Схоплююся з лавки і біжу в бібліотеку. Містер Льюїс, як завжди, копошиться в заповнених старих виданнях (своїх улюблених, адже сучасну літературу не сприймає).

- Доброго дня.

Чоловік піднімає голову, щоб подивитися, хто увійшов в такий пізній для навчання час.

- А, Емілі. Приємно тебе бачити! Здрастуй! Ти хіба сьогодні працюєш?

- Ні. Але прийшла поговорити про свої зміни. Ну і, звичайно ж, дізнатися як Ви поживаєте.

- Тримаюся, як завжди. Ось прислали трохи книг. Сподівався завтра розібрати їх з тобою. - вказує він на великий ящик, що стоїть біля його робочого столу. - Сподіваюся, ти не вирішила мене кинути, люба? Я без тебе не впораюся!

- Ні, що ви! Скоріше навпаки. Думаю, у мене з'явиться додатковий час з наступного тижня, і я зможу приходити частіше. Власне кажучи, прийшла дізнатися чи можна мене вписати в зміни?

- О! Це абсолютно радісна новина! - містер Льюїс пожвавився після моїх слів. Так дивно бачити щирі радість на обличчі малознайомої людини тільки від того, що ти будеш частіше приходити і працювати з ним. - Я був би тобі дуже вдячний за це, дорога! Коли тебе потрібно вписати?

- Я скажу з понеділка. У мене поки ще немає точного графіка зйомок, але я більше не працюю з одним фотографом, і цей час у мене тепер вільний.

Ми перемовляємося ще кількома фразами, домовляючись про завтрашній робочий день. Я обіцяю не спізнюватися, після чого містер Льюїс ще раз радісно каже, що чекає мене в будь-який час. Виходжу з бібліотеки з легким серцем. Мені завжди стає на душі приємно після спілкування з нашим бібліотекарем. Він дуже добрий і світлий чоловік.

По коридору йду зовсім одна, оскільки студенти розійшлися по домішках. Танці у нас завжди були останнім заняттям, після якого навчальний корпус здавався порожнім і занедбаним. Така тиша наводить страху, точно як у фільмах жаху. Але трохи більший жах чекає мене за рогом, де через відкриті широкі двері видно на парковці Джеймса біля своєї машини. Він обіймає за плечі Крісту, щось говорить їй, після чого вона сміється. І хоч я стою далеко, він мене помічає. Наші погляди зустрічаються, а його посмішка відразу ж меркне. Найрозумнішим, що видає мій мозок зараз - це втеча. Я розвертаюся на п'ятах і лину назад в коридор навчального корпусу. Вид Джеймса, який нещодавно зізнався в тому, що хоче мене, і в цей час обіймає Крісту, яка з мене знущається, занадто сильно мене потряс. Так що, чорт візьми, зі мною таке? Я завжди досить спокійно сприймала всякі удари долі, набагато серйозніші цього непорозуміння. Чому мої ноги несуть мене в протилежну сторону, а серце так калатає, готове вирватися назовні з грудей? Зупиняюся біля роздягальні, але ззаду лунають чийсь кроки, тому відкриваю двері і виходжу всередину. Не хочу, щоб якийсь викладач або тим більше студент бачив мене в такому стані. Мене і так мало не кожен другий тут знає і тицяє пальцем, згадуючи на яких фото мене бачив.

Спираюся потилицею об холодну металеву шафу, прикриваючи очі. Від невеликої пробіжки почастишало дихання, але основна причина прискореного пульсу була в тому, що я побачила, як безтурботно Джеймс балакав з нею. На що я розраховувала? Він взагалі мені нічого не обіцяв. Сказав, що хоче і я йому подобаюся. Тільки, як би я себе не переконувала, мене ця сцена зачепила.

- Емілі. - пролунав голос прямо біля мене.

Я з переляку відсахнулася, боляче стукнувшись об метал шафи.

- Ай!

- Не хотів налякати, вибач. Дуже боляче?

- Чого тобі? Ти в курсі, що це жіноча роздягальня, і хлопцям сюди не можна?

- Заняття вже закінчилися і тут нікого немає. - спокійно відповідає Джеймс.

- Тим більше. Вийди звідси! - моя образа проривається в тоні, яким я тепер розмовляю з ним. Не можу стримати себе, хоча не до кінця розумію якого біса так завелася. Нехай котиться разом зі своєю Крістою куди подалі! Бачила я занадто часто, подібних до нього, хлопців, які хотіли тільки одного. Через такого моє життя постраждало буквально вчора.

- Ем. - хлопець бере мене за руку, збираючись заспокійливо погладжувати по тильній стороні долоні.

- Іди ж, прошу! Будь ти людиною!

Але він мене не слухає, продовжуючи пестити руку. Дивлюся на наші зчеплені пальці і з сильною вириваю долоню з його хватки.

- Це не те, що ти думаєш. У мене нічого з нею немає, клянуся!

- А ти з чого взяв, що мене це хвилює? Мені плювати, ясно !? Просто залиш мене одну.

- Так чому ти просто не можеш мене вислухати? - заводиться Джеймс, відвернувши обличчя в сторону, і нервово проводячи рукою по волоссю.

- Мені набридло вас всіх слухати. Не хочу! Залиште мене в спокої. Ти дай мені спокій, будь ласка ... - мій емоційний сплеск досягає найвищої точки і я знесилено опускаю руки вздовж тіла, не в змозі більше говорити або реагувати на нове потрясіння.

Джеймс чуйно помічає цей жест відчаю. Він робить крок до мене, потім ще і ще, поки я не опиняюся затиснутою між його сильним тілом і холодним металом. Хлопець охоплює рукою мою потилицю і власницьки заволодіває моїми губами. Між нами спалахує справжня пожежа. Притискаюся до нього якомога міцніше, насилу втримуючись на ногах. Джеймс підхоплює мене під сідниці, а я обвиваю його талію ногами. Відчуваю ерекцію хлопця між своїх ніг, не дивлячись на те, що щільна тканина джинсів заважає відчути весь спектр цього пристрасного божевілля. Всі мої думки затьмарив електричний струм на кінчиках губ. Повиснувши на хлопці так, немов він мій порятунку, я не можу відірватися від цього поцілунку. На мить Джеймс переривається, але тільки, щоб сказати фразу, від якої я перетворююся на рідке полум'я в його руках.

- Ти правда думаєш, що я здатний бути з кимось іншим, коли у мене є така, як ти?

Сильна пульсація між ніг заважає мені тверезо мислити. Я хочу лише одного - щоб він ніколи не зупинявся. Хочу, щоб його руки торкалися всього мого тіла, а язик досліджував не тільки мій рот, але всілякі куточки тіла. Господи! Я хочу його! Як йому вдається так впливати на мене?

Джеймс знову цілує мене, але вже не так наполегливо. Я поступово приходжу до тями, і з моєю ясною свідомістю прокидається почуття сорому. Що я тільки що робила? У мене точно знесло дах, як у закоханої дурепи.

Зістрибую на підлогу, нехотя відпускаючи хлопця і відходячи в сторону.

- Ем.

- Не треба. Це всього лише хвилинка божевілля.

- Ти знову за своє?

- Мені це не потрібно, Джеймс. Я не якась подружка на ніч, розумієш? У мене ніколи не було чоловіка, і я не хочу ставати одноразовою розвагою для хлопця як ти.

В його очах з'являється таке здивування, що я не відразу розумію, чому він так відреагував.

- Ти незаймана?

Мої щоки заливає фарба сорому.

- Не можна про таке питати дівчину.

- Ти ... - схоже моє визнання відняло у нього дар мови. - Серйозно?

- Так. Що тут такого? Я ж сказала, що мене не приваблюють подібного роду розваги, як секс на раз.

Джеймс посміхається так щиро і широко, що не можу пригадати чи бачила таку посмішку у нього раніше. Напевно ні. Він обіймає мене однією рукою за плечі і утикається лобом в мій.

- Ти найдивовижніша на світі дівчина, Емілі. І будь я проклятий, якщо втрачу тебе! - каже він, і виходить з роздягальні.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 17

Вийти до Лукаса після такого поцілунку з Джеймсом виявляється вкрай важко. Мені здається, що у мене на лобі написано те, чим я тільки що займалася, а рожеві щоки і припухлі губи говорять самі за себе. Дивлюся в дзеркало, щоб поправити волосся і макіяж, якщо буде

потрібно, але на перший погляд в мені не сталося ніяких змін. Якраз приходить повідомлення від Ольги, що Джаред не проти того, щоб я пожила в їхньому будинку. Дякую подрузі в черговий раз, після чого ховаю телефон в сумку.

Не можна більше змушувати чекати хлопця, тому вискакую з університету і оглядаюсь по сторонах у пошуках машини Лукаса. Насамперед помічаю його самого - він стоїть, спираючись кистями рук об дах автомобіля - явна ознака того, що він нудьгує. Звичайно, я ж не планувала після бібліотеки цілуватися і грати в хованки з іншим хлопцем ...

- Вибач що так довго. - підходячи ближче, несміливо йому посміхаюся.

Але Лукас радісно посміхається у відповідь, роблячи крок до мене.

- Нічого страшного. Залазь, а то замерзнеш.

Я сідаю на переднє сидіння, з досадою думаючи про те, що доведеться знову забирати власну машину від університету. Хоча, може Лукас відвезе мене назад. Автомобіль мені зараз потрібен як ніколи, тому не можна його тепер залишати так простоювати на парковках.

- Як пройшов день? - ввічливо цікавиться хлопець, поки я пристібаю ремінь безпеки.

- Задовільно, спасибі. А твій? - розумію, що питання він поставив з ввічливості, оскільки вже питав сьогодні про це, але мені все одно приємно, що він такий уважний.

- Добре. Не проти заїхати в якесь кафе? Якщо чесно, я навіть не знаю куди можна піти в такий собачий холод.

- Давай тоді в кафе. Теж не любиш холоди?

- Ага. Взагалі не переношу. А ти?

Пригадую, як уже двічі розгулювала в тонкому платті по вулиці, ледь стримавши при цьому смішок.

- Не люблю.

- Мені сьогодні подзвонила асистентка Філа і скасувала одне замовлення, яке ми для нього планували. Ти про це щось знаєш?

- Так. Філ більше зі мною не працює, тому всі загальні зйомки скасовуються.

- Ось як! Чому?

- Довга історія. - не хочу зараз про це згадувати. Мені соромно, але я пішла з Лукасом гуляти тільки заради того, щоб якраз від цих думок відволіктися.

На щастя, він не наполягає на тому, щоб я розповідала. Ми їдемо мовчки, і Лукас тільки один раз перериває мовчання, питаючи чи не проти я зупинитися в обраному ним закладі. Я погоджуюся, адже для мене не особливо має значення те, куди ми підемо.

У кафе теж розмова клеїться мляво. Все з моєї провини, звичайно ж, але Лукаса це не особливо засмучує. Він зауважив, що я на себе не схожа, тільки тактовно вирішує обходити цю тему стороною. Розумний хлопець. Він подобається мені.

Поки Лукас розповідає про кумедні випадки на фотосесіях, я слухаю, опускаючи погляд на його губи. Таке мужнє підборіддя, абсолютно без щетини, добрий погляд і правильні риси обличчя. Мені хочеться дізнатися чи буду я відчувати при поцілунку з ним те ж саме, що і з Джеймсом, який не виходить у мене з голови з того моменту, як я зрозуміла, що ми будемо разом танцювати.

Не гаючись, щоб не передумати, схиляюся над столом вперед, легенько торкаючись губами губ Лукаса. Відстороняюся швидко, лаючи себе за цей дурний порив. Мені так соромно, що я закриваю долонями обличчя, ховаючи рум'янець.

- Вибач, не знаю, що на мене найшло.

Хлопець зовсім приголомшений, але, через хвилину приходить до тями.

- Що ти! Все добре! - він обережно прибирає руки від мого обличчя і посміхається. - Я просто не очікував.

- Я теж.

Ми обидва ніяково сміємося і залишок нашого пізнього обіду або ранньої вечері проходить досить незручно. Прошу Лукаса підвезти мене до університета, де я зможу пересісти до себе в авто. Коли він мене висаджує, то я бачу легкий сумнів у погляді хлопця. Відчуття, ніби він думає поцілувати мене, але я цього не хочу. Зізнатися самій собі - мені хотілося відчувати смак губ Джеймса і його наполегливий язык, а симпатія до Лукаса згорнула в більш дружнє русло, де немає місця подібного роду поцілункам. Відвертаюся до вікна, вдаючи, що не помітила хвилинного замішання.

- Дякую тобі за приємний вечір, і за те, що підвіз.

- І тобі спасибі, Емілі. Може ще зустрінемося на вихідних?

- Не буду тобі заздалегідь обіцяти, добре? Не знаю як тепер працюватиму. - про свій переїзд в інше житло я йому не розповідала.

- Звісно. Даси мені знати. Ну і на фотосесії зможемо обговорити.

- Так. До зустрічі!

- До скорого!

Вилажу з машини і поспішаю в свою. Хочу скоріше зібрати речі і виїхати. Мені немає сенсу затягувати до понеділка. Краще скоріше розібратися з переїздом і скласти власний графік роботи та навчання. Сподіваюся тільки на те, що не всі замовники розбіжаться.

Доїжджаю до будинку. На під'їзній доріжці стоїть мамин автомобіль. Я б не дуже хотіла йти, коли вона вдома, але, з іншого боку, хіба буде добре, якщо я поїду, навіть не попрощавшись? Правда невідомо, чи хоче прощатися мама ...

Увійшовши всередину, виявляю, що Регіна у себе в кімнаті. Я поки не хочу її турбувати - відразу зберу речі, яких у мене досить багато, включаючи книги. Їх я теж не хочу залишати. Щось мені підказує, що більше сюди не повернуся, відчувши смак передчасної свободи.

Намагаюся економити час, щоб встигнути все зробити за сьогоднішній вечір. Якщо не зберуся,

то втрачу ще один день, адже з ранку не буде вільної хвилини, а повернуся я завтра пізно, оскільки на мене ще чекає робота.

Пакую речі в коробки і валізи не надто дбайливо, та в результаті у мене виходить три коробки, дві сумки і валіза. Думала, буде більше.

Кілька разів бігаю від кімнати до машини туди-сюди, адже за раз таке не віднесеш, після чого сідаю в крісло, щоб кілька хвилин перепочити. Мама за весь цей час жодного разу не вийшла зі спальні, хоча точно чула, що я вже повернулася. Та чому я дивуюся? Вона ніколи не виходила мене зустрічати.

Підходжу до її дверей, збираючись постукати, і чую заливистий сміх Регіни. Вона розмовляє з чоловіком, причому не по телефону, як зазвичай, а наживо. Вона раніше ніколи не дозволяла собі приводити їх додому. Головне правило цього будинку було - не приводити в нього сторонніх, тим більше на ніч. Я лише тоді один раз привезла п'яного Джеймса, й ось тепер мама сидить у себе з якимось чоловіком. Але вибору у мене немає, адже я все одно хочу попрощатися, тому стукаю в двері. Голоси змовкають, і я чую кроки.

Регіна відкриває на мій стук.

- Щось термінове? У мене гість. - невдоволено бурчить мама.

- Не знаю, що в твоєму розумінні терміново, але я вже збрала речі і збираюся їхати. Хотіла попрощатися.

- Як драматично, Емілі. Заради цього варто було мене відволікати? Рада, що ти так швидко знайшла собі притулок. Сподіваюся твоє майбутнє життя буде задовольняти всі твої запити повністю, а не так, як при моїй участі.

Опускаю сумний погляд у підлогу. Чому вона така холодна і непохитна? Невже їй все одно?

- Ми тепер зовсім не побачимося?

- Хіба мою дочку це так хвилює? - ехидно запитує вона.

- Хвилює, якщо вже я запитала.

- Думаю, що не скоро. Але мій номер телефону у тебе є. Раптом ти подорослішаєш, і вирішиш, що я тобі насправді потрібна! А тепер мені час.

Ззаду Регіни показується той самий чоловік. У мене відвисає щелепа від того, кого я бачу за її спиною.

- Ти?

- Привіт, Емілі. - з кривою посмішкою вітається він.

На Філі Чейзі немає сорочки і звичних окулярів, а я тільки зараз звертаю увагу на те, що на матері надітий лише тонкий халат. Гидота.

- Мені треба йти. - кажу їм, і поспішаю забратися звідси.

Ніхто мене не гукає і не зупиняє, а я сідаю на водійське місце, зітхаючи з полегшенням. Фу! Ну

і гидота! Регіна спить з Філом! У страшному сні такого не побачиш ... по дорозі до заміського будинку Ольги, намагаюся всіляко викинути цю картинку з голови, але виходить не дуже. Худий волосатий торс Філа досі стоїть перед очима - таке важко забути, на мій превеликий жаль. Справа не в його зовнішньому вигляді, а в тому, що вони з Регіною коханці. Мама вирішила не відпускати його і таким чином помириться? Або вони давно вже разом? Краще про це не думати зовсім. Це її особиста справа, з ким заводити стосунки. Краще порадію тому, що я тепер в цьому не замішана.

Дорога біля будинку висвітлюється ліхтарями. Вже занадто пізно і мені не слід було заїжджати сюди сьогодні, щоб не турбувати Джеймса. Але я вже тут так, що підхоплюю сумку, в якій лежить все необхідне, і прямую до входних дверей. Про ключ я навіть не подумала, але знаю, що він зберігається в вазоні на підвіконні. Відразу ж дістаю його звідти, намагаючись не сильно шуміти. Не хочу розбудити Джеймса, якщо він спить. Гірше буде, якщо подумає, що в будинок пробралися злодії і відрубає мене чимось. Від цієї думки тихенько сміюся, хоча, по суті, смішного в цьому мало.

У крилі, де знаходяться спальні горить світло - значить, хлопець не спить. Тепер головне вгадати в якій кімнаті заселився він, і зайняти іншу. Вирішую постукає про всяк випадок, якщо не вгадаю. У відповідь не лунає ні звуку. Трохи сміливіше відкриваю двері в одну з кімнат, але там абсолютно темно. Світиться тільки екран відкритого ноутбука. Не вгадала! Поперек ліжка розвалився Джеймс, і мирно дрімає під титри фільму. Він лежав на животі, однією рукою обіймаючи подушку, а друга звисала з ліжка. Уві сні хлопець виглядав таким безтурботним і умиротвореним, що я мимоволі на нього задивилася. Джеймс за короткий проміжок часу встиг викликати в мені найрізноманітніші емоції - від злості до бажання, які я ніколи ні з ким так гостро не відчувала раніше.

Збираючись виходити, я глянула ще раз на його струнке мускулисте тіло, і розвернулася, щоб тихенько вийти.

- Емілі?

- Вибач, я вже йду. Не знала яку ти зайняв спальню і помилилася з вибором.

Потираючи очі, Джеймс сів на ліжку.

- Я тебе чекав.

- Мене? Навіщо?

- Чомусь був упевнений, що ти прийдеш сьогодні. Вирішив подивитися фільм, навіть світло в коридорі включив для тебе, але заснув.

- Несподівано. Я ж не говорила коли приїду.

Джеймс довго на мене дивиться, після чого змінює тему.

- Тобі допомогти з речами?

- О, не варто! Я за декілька разів занесу сама. Я не буду тобі заважати, обіцяю.

- Мені не важко, Ем.

- Спасибі.

Віддаю йому ключі від машини. Коли наші пальці дотикаються, я знову відчуваю електричний розряд, що пробігає між нами.

- Не проти, якщо я поки прийму душ?

- Звісно.

Ми розходимося по різних кімнатах, де я дістаю необхідні речі, щоб переодягнутися і частину своєї косметики для догляду за собою. Ванна кімната знаходиться в кінці коридору, а наші спальні зовсім поруч.

Сьогодні вирішую швидко ополоснутися, тому що мені слід відшукати в складеній купі шмоток, одяг на завтра і все інше, що мені потрібно для навчання. Спати поки не хочеться - чи через емоції, чи через те, що не дуже втопилася фізично. Я якось звикла постійно працювати, а сьогодні нічого не робила, крім того, як відвідала університет і прогулялася з Лукасом. Збір валіз не є важким завданням, оскільки я любила зміну обстановки.

Покінчивши з вечірніми процедурами, повертаюся в мою нову кімнату, де на ліжку застаю сидячого Джеймса. Коробки і сумки стоять в кутку спальні.

- Ще раз дякую.

- Перестань. Ти інші слова знаєш, крім звичних ввічливих? - посміхаючись запитує хлопець, приймаючи позу напівлежачи на моєму ліжку. Спираючись позаду на лікті, він виглядає так спокійно і навіть трохи кумедно.

- Ти точно не проти того, що я тут?

Джеймс закочує очі і сміється.

- Господи, Емілі, присядь вже і розслабся!

Він легенько смикає мене за руку, щоб я опустилася на ліжку поруч з ним. Мої вологе волосся вислизає з-під слабо скрученого пучка, розсипаючись по спині. Хлопець відразу ж підхоплює одне пасмо, пропускаючи її крізь пальці.

- Красиві.

Перший порив сказати йому «спасибі» згас після того, як згадала його попередні слова. Але що тепер йому говорити - без поняття. Просто сиджу і спостерігаю за тим, як він грає з моїми волоссям. Є в цьому щось чарівне. Він і в ту ніч, коли залишався у мене, гладив їх. Це приємно. Навіть дуже.

- Хочеш спати?

- Якщо чесно не дуже.

- Ми можемо подивитися разом фільм. Що скажеш?

- Добре. Тільки приготую дещо на завтра.

- Приготуй і приходь до мене. - хлопець відриває погляд від своїх пальців, що грають з моїми пасмами, і дивиться в очі. - Двері моєї спальні для тебе завжди відкриті. - розібрати яким тоном він це сказав досить важко. Він так мене підколює або в цих словах криється підтекст? У будь-

якому випадку, я не відступлю від власного принципу. Я ніколи не пробачу собі, якщо піддамся і стану його новою іграшкою. Це не моє.

Джеймс не чекає моєї відповіді, встає і виходить з кімнати. Ще хвилин п'ятнадцять я риюся в двох коробках в пошуках всього необхідного, а потім йду в сусідню спальню. До Джеймса.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 18

Входжу в його спальню. Джеймс сидить на ліжку, підтягнувши на нього ноги і, судячи з усього, шукає для нас фільм.

- Проходь. Що хочеш подивитися?

Невпевнено сідаю з краю, трохи віддалік від хлопця, на що він посміхається.

- Головне не жахи, а решта не так важливо. Я люблю різні жанри. Уже навіть не пам'ятаю, коли дивилася кіно.

- Серйозно? Я часто щось дивлюся.

- У мене просто на це немає часу.

- Ти взагалі не відпочиваєш?

- Зовсім мало, але незабаром це зміниться. Вибрав щось?

- Не впевнений, що ти захочеш дивитися детектив, але там є і любовна лінія - спеціально для дівчат. - посміхається хлопець, повертаючи голову до мене через плече.

Я сиджу згорбленою у нього за спиною, за що незабаром мій хребет обуриться, відгукуючись болем. Але я ніколи не дивилася кіно разом з хлопцями, і мені не хочеться зробити щось не так.

- Зійде. Вмикай його.

Джеймс розгортає екран ноутбука, відставляє його в кінець ліжка, а сам займає положення напівлежачи.

- Йди до мене! - він вабить мене рукою до себе. Мої щоки рожевіють, але я слухняно рухаюся до нього.

Джеймса не влаштовує моє положення, і він притягує мене ближче до себе, обіймаючи за плечі. Мені на подив комфортно, тільки хлопець не прибирає своєї руки, залишаючи мене в обіймах. Це досить приємно. Не думала, що лежати з кимось на ліжку так близько виявиться настільки затишним.

Він іноді коментує те, що відбувається на екрані, а я сміюся з його жартів.

- Ну ось! Казав же, що так буде! А зараз, зуб даю - він її поцілує! - розмахуючи рукою додає він, викликаючи у мене новий смішок. - Що? Не віриш? Ці фільми завжди повинні бути з поцілунком, тому і стали такими передбачуваними. Через десять хвилин фільму він взагалі її трахне.

- Фу! Попрошу не виражатися! - я вже регочу на повний голос, але Джеймс, не шкодуючи мене, продовжує коментувати і вгадувати подальший розвиток сюжету.

- Вирвалося.

- Частенько у тебе вириваються брудні слівця. - пригнічуючи попередній напад сміху кажу хлопцеві.

- Це просто ти занадто ніжна.

Джеймс сів на ліжку, розвернувшись корпусом до мене.

- А ти як думаєш, що буде далі?

Я не дуже впевнена запитує він зараз про фільм або про нас, адже його тон став незвично серйозним, а в очах з'явився передчуваючий блиск. Я послідувала його прикладу і сіла рівно, навпроти нього.

- Думаю, поцілує.

Наші погляди зустрілися, але ми якусь мить зовсім не ворушилися.

- До біса все! - не витримав Джеймс, схилившись до мене для поцілунку, на який я охоче відповіла.

Фільм тривав, тільки ми більше не спостерігали за тим, що відбувалося на екрані.

Пригорнувшись ближче до хлопця, я розчинялася в ласках його язика і рук, які взялися блукати по моєму тілу.

Джеймс, не відриваючись від губ, провів кісточками на моєму плечу, спустився нижче до кисті руки, сплітаючи наші пальці. Клубок бажання ріс в моєму животі так швидко, пускаючи тепло по всьому тілу, що я не помітила, як опинилася у хлопця на колінах.

- Я хочу тебе, Джеймс. - в невеликий перепочинок прошепотіла йому прямо в губи.

Мої руки почали несміливо стягувати з нього футболку, але так сильно тремтіли, що йому довелося мені допомогти. Джеймс теж стягнув з мене топ, залишаючи мене в одному бюстгальтері і вільних штанах. Тремтіння від стримуваного бажання і страху злилися воедино. До мене ніколи ніхто не торкався. Але справжнього страху не було від того, що повинно було статися. Перед приходом до нього в кімнату, я пообіцяла собі, що не стану його іграшкою, а як тільки наші губи зустрілися знову - зрозуміла, що не зможу йому протистояти.

Джеймс уклав мене на спину. Його губи стали спускатися від мого рота до підборіддя, болісно повільно вивчили шию. Він ніжно прикусив чутливу ділянку під вухом, продовжуючи своє солодке катування далі. Тепер язик пестив ключиці, а пальці опускали заважаючи бретельки ліфчика. Мені здалося, що я поринаю в нереальний райський сон, де я тану в абсолютній насолоді.

- Така ніжна шкіра. - шепоче хлопець, проводячи долонею по відкритих ділянках грудей. - Немов пелюстка троянди.

Огинаючи заважаючу тканину на бюсті, він цілував мій живіт. Мої пальці куйовдили йому волосся, а я ковзала по ліжку, з нетерпінням чекаючи подальшого. Я не знала, чого мені чекати, але тіло стало в мить настільки чуйним, що, здавалося, горнулось саме назустріч губам Джеймса. Його язик торкнувся краю моїх штанів, і хлопець підняв на мене допитливий погляд, стискаючи руками їх гумку. Я ствердно кивнула, дозволяючи зайти далі, після чого він звільнив відразу одну мою ногу зі штанини, потім другу.

Лежачи в одній білизні я здавалася такою тендітною і маленькою, коли Джеймс наді мною височів. Його блукаючі по моєму тілу руки, язик, зуби, і цей диявольськи голодний погляд хвилювали мене. Я відчула, як стало волого в трусиках, а його тепле дихання, коли він схилився, щоб поцілувати моє стегно, змусило здригнутися.

- Тихіше, кішечка. Я тебе хочу трохи приголубити. - промуркотав хлопець в мій живіт. - Можна?

- Так. - хоч я і не знала навіщо він запитує про це, адже я і так лежу під ним майже без одягу, вважала за потрібне відповісти.

Джеймс посміхнувся, ніби задоволений кіт, який отримав щедрю порцію сметани.

- Хочу спробувати тебе на смак.

Я знову здригнулася. Але не тому, що мені було холодно або страшно, а тому, що я не могла більше терпіти. Мені хотілося, щоб він зняв з мене це нестерпне напруження, яке накопичилося в тілі. Стоп! Що?

- Що? - здивовано подивилася я на нього.

- Хочу тебе поцілувати ... тут. - він обережно провів вказівним пальцем зверху-вниз по моїм трусикам. Я закусила губу. - Можна?

Джеймс все ще чекав моєї відповіді, але я раптово повернулася з солодкого світу в реальність.

- Обіцяю, що зупинюся, якщо тобі що-небудь не сподобається.

- Д-добре. - пробурмотіла тремтячим голосом.

- Довірся мені, мила. Обіцяю, що не зроблю тобі боляче!

І я йому вірила. Як в той раз, коли він вже говорив про це, залишаючись у мене вночі, так і в цей, коли я переживала самий еротичний і інтимний момент у своєму житті.

Щоб я трохи розслабилася, Джеймс повільно поцілував мене в губи, плавно повертаючись до місця між ніг. Його міцні руки взялися за тонкі стрічки трусиків і обережно спускали їх вниз. Я залишилася лежати в одному бюстгальтері. Моє серце вискакувало з грудей. Я закрила очі, щоб набратися сміливості, але, як тільки кінчик язика хлопця торкнувся самого чутливого місця на моєму тілі, я взагалі забула про всі страхи.

Джеймс обхопив моє стегно сильною долонею, а другою почав пестити шкіру на животі і нижче. Спритні пальці дісталися до вологого інтимного містечка, і він почав мене ними draжнити. З мого горла вирвався гучний стогін, який просто неможливо було стримати. Тиск язика хлопця і його ласка рукою зводили з розуму. Я стиснула в кулаці простирadlo, а другу повернула йому в волосся.

- Яка солодка. Мені подобається, що ти така мокра для мене.

І знову оглушливий стогін пролунав по кімнаті, заглушаючи звуки, все ще не закінчившогося фільму. Я перестала себе контролювати: металася по ліжку, скрикувала, але Джеймс міцно мене утримував на місці. У якийсь момент мені здалося, що я не витримаю цієї нескінченно-солодкої тортури, і моє тіло затремтіло з новою силою, віддаючись новим відчуттям. Хвиля оргазму накрила так потужно, що мені довелося закусити край подушки, щоб заглушити власний крик.

- Джеймс ...

У спальні тепер було чути тільки моє прискорене дихання. Детектив закінчився, показуючи на екрані титри. Джеймс лежав біля мене, погладжуючи мою щоку, потім поцілував в куточок губ і посміхнувся. Нижня частина мого тіла вже дбайливо була прикрита ковдрою. Напевно він подумав, що я засоромлюся, що так і сталося.

- Ти просто чудова!

- Я? - не зовсім розуміючи, що означають його слова, перепитала. Він же не отримав своє.

- Звичайно ти. Хто ж ще? - знову поцілунок в щоку, після якого, хлопець підняв мою руку до свого обличчя і почав цілувати мої пальці.

Щоб не бути такою відстороненою, хоч і не знаючи, як слід, що мені робити, я провела другою рукою по його торсу. Почала від шиї, плавно опускаючись до самої гумки трусів, що виднілися під штанами. Зараз в них був значного виду бугор, котрий демонстрував його збудження. Коли я зважилася торкнутися його там, він зупинив мою руку.

- Не треба.

- Чому?

- Нам нікуди поспішати, Емілі. - він знову поцілував мою руку - ту, яку зупинив. - Повір, я хочу тебе до нестями, до божевілля, але не варто поспішати. Це твій перший раз, і ти повинна добре подумати, кому його подаруєш.

Я повірити не можу, що хлопець, який лежить біля мене, каже такі речі. Невже це той самий Джеймс, який вилаяв мене в барі при першій зустрічі? Який цілував Крісту в університеті?

- Спасибі. - шепочу йому, цілуючи в губи.

Джеймс посміхається, а потім зауважує, що кіно закінчилося.

- Ну ось. Ми так і не дізнаємося, що там було.

- Можна ж перемотати! - регочучи, кажу йому.

- Ти ще не хочеш спати?

- Ні.

- Хм ... це дивно. Я думав, що трохи ... втомив тебе.

Хапаю подушку, що лежить поруч і легенько нею б'ю Джеймса. Ми обидва сміємося, після чого заново включаємо детектив з моменту, коли перестали його дивитися. Хлопець допитливо піднімає брову, вишукуючи у себе з-під спини якийсь предмет одягу.

- Кхм ... леді, мені здається, це ваше. - він простягає мені крихітні трусики, а я моментально стаю червоною, як стиглий помідор.
Під ковдрою надягаю їх на себе, що стає не так просто під пильним поглядом Джеймса.
- Ти міг хоча б зробити вигляд, що відвернувся!
- Навіщо?
- Дійсно. Наприклад, щоб не бентежити мене.
- Тобто не бентежити дівчину, яку я тільки що пестив внизу язиком, і яка викрикувала в цю мить моє ім'я?
- Боже! Та ти просто неможливий! - знову легенько б'ю його по руці, в цей раз без подушки. Хлопець регоче, ловлячи мою руку.
- Перестань битися!
- А ти перестань мене бентежити!
- Гаразд. Але це не так просто тому, що у мене до цих пір перед очима стоїть вид твоєї прекрасної, вологої ... - затикаю йому рот долонею, поки він не встиг договорити. Ми знову починаємо сміятися, і Джеймс підтримує мої напади сміху, лоскочачи мене.
- Ой! Перестань! - крізь сміх прошу його, але це діє не відразу. Тільки коли у мене вже болить живіт, хлопець мене щадить.
Ми знову несамовито цілуємося, дуркуємо і знову цілуємося. Фільм знову закінчується. Так ми його сьогодні і не додивимося ...

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 19

Я засинаю в ліжку Джеймса. Ми надуркувалися і втомилися, а хлопець був настільки переконливим, що я не захотіла повертатися в свою нову спальню.

Вранці за звичкою встаю рано, та бігати не планую. Краще трохи розберу речі - теж свого роду тренування для м'язів.

Джеймс залишається мирно спати, а я вислизаю з його ліжка, надягаю свій топ і штани, після чого йду до себе. Кімната не дуже велика, але в ній є абсолютно все, що потрібно: простора шафа, письмовий стіл, комод з дзеркалом над ним, книжкові полиці, прибиті до стіни. Розкриваю першу коробку, в якій лежать різні дрібниці, на зразок книг і аксесуарів. Краще відразу почати з одягу, адже ввечері мені не буде у що переодягнутися - доведеться шукати в валізі, та до того ж, швидше за все, речі будуть пом'ятими і їх доведеться прасувати. Оскільки у мене є трохи часу, займуся цим зараз.

Відставляю коробку в бік, перемикаючи увагу на валізу. Вона така величезна, що дивуюся як взагалі її тягла до машини, коли їхала з дому. На мою метушню з речами йде години півтори, але, все ж, я з ними справляюся. За цей час мені на телефон приходить два повідомлення про скасування замовлень. Я цього чекала, адже ці люди були знайомими Регіни, тільки все одно від цього не легше. Я втрачаю замовлення, а значить і гроші, які могла б відкласти. Ще слід зібратися з думками, та зателефонувати сестрі, запитати як у неї справи.

У цьому переїзді є багато плюсів. Можна сказати, що я мріяла вирватися з-під опіки Регіни і жити окремо. Тільки тепер доведеться вигадувати інші способи заробітку. Якщо вийде, я не закину фотосесії, адже вони оплачуються дуже добре. Але, подивимося скільки людей відмовиться від моїх фотографій. Тепер навіть той знімок, який був придбаний на виставці не дає мені гарантії того, що я отримаю нову роботу.

В кімнату обережно стукають.

- Заходьте!

На порозі з'являється сонний Джеймс з чашкою кави в руках.

- Привіт.

- Добрий ранок.

- Тримай, ось. Зробив для тебе каву, тільки не знаю яку любиш. Довелося імпровізувати.

- Ого. Дуже мило з твого боку. Спасибі! - приймаю чашку і роблю ковток. - Солодко.

Джеймс ніяково посміхається, сідаючи на край ліжка.

- Яку ти любиш каву?

- Без цукру або з однією ложкою. А ти?

- Люблю солодку. Чим сьогодні займешся?

- Відразу університет, а потім піду працювати.

- У студію?

- Ні. Я ще підробляю в нашій бібліотеці.

- А, здається я вже щось чув про це. Містер Льюїс класний.

- Згодна.

- Хочеш, можемо поїхати до університету разом?

- Правда? - я відразу хочу погодитися, але потім згадую про невеликі незручності з автомобілем. - Боюся не вийде. Мені потрібно буде добиратися якось до будинку, а повернуся я, швидше за все, пізно.

- Я міг би тебе забрати.

- Не варто, Джеймс, дійсно. Це зайва морока.

Хлопця трохи зачепила моя відмова, але в мені немає впевненості у тому, що він не забуде про мене, а від когось залежати я не люблю, в принципі.

- Тоді, може, поснідаємо?

- Хороша ідея. Я щось приготую.

- Ти вмієш готувати?
- Не те, щоб вмію, але дещо зможу придумати.
- Несподівано. Я тобі допоможу.
- Вийду через декілька хвилин. Тільки переодягнуся.
- Звісно. Чекаю тебе на кухні.

Я готую для нас сніданок, а Джеймс допомагає нарізати овочі і накладати їжу на тарілки. Є в цьому щось символічне. Я до сих пір не дуже розумію хто ми з ним один для одного, зате точно знаю, що коли ми поруч - забуваються всі труднощі.

Весь цей тиждень я намагаюся впорядкуванням власного життя, яке змінило перебіг. Відвідую заняття, вивчаю танець з Джеймсом, роблю одну єдину фотосесію з Лукасом. Схоже, хлопець, не помічаючи мого ентузіазму, теж трохи охолов, і більше не кликав на прогулянки. Занадто швидко я визначила його в зону дружби, навіть не давши шансу дізнатися себе ближче.

Працювала в бібліотеці я тепер кожен день. Містер Льюїс був просто щасливий від того, що у нього є помічниця, та й поговорити було з ким. У вільні хвилини я могла говорити з Джанет, та тільки поки що не наважилася їй зателефонувати. Сестра відразу відчує, що я чогось не договорию, а я поки що не готова розповісти про те, як пішла жити окремо від матері. Справа не в зміні місця проживання, а в тому, що Джанет прекрасно мене знає і буде переживати. Наполягатиме на тому, щоб я перестала працювати для її операції, а зайнялася своїм життям. Я ніколи такого не зроблю, але засмучувати її не хочу.

І залишається Джеймс ... Ми весь тиждень з ним практично не бачилися. Я поверталася додому пізно, коли він уже сидів у себе в кімнаті. Після нашої раптової близькості, мені було болісно думати про те, що хлопець не надав їй особливого значення в той час, коли я не могла викинути з голови цей маленький досвід. Боячись подумати про те, що він продовжує зустрічатися з Крістою, я спеціально обідала в бібліотечній підсобці, а не в їдальні, кажучи подругам, що у мене багато роботи у містера Льюїса, і мені простіше пообідати неподалік. Поки що вони мені вірили.

Найдивнішим було те, що від мене не відмовилися замовники, не рахуючи тих двох, які повідомили про це по телефону. Заявки на нову рекламу колекцій приходили безпосередньо мені на електронну пошту, і це було чудово! Значить, Регіна помилялася на рахунок того, що тільки вона пробивала мене в світ моди. Це робила я сама! Саме мої труди змушували цих людей звертатися до мене знову.

Поки що не вдавалося відшукати звичний робочий ритм, адже на таку кількість фотосесій мені був потрібний фотограф. У вільні вечори я намагалася когось відшукати по запропонованих посиланнях на сторінки, але ці спроби не увінчалися успіхом. Хлопці були або занадто зайняті, або пропонували лише одноразові зйомки, без укладення договору. На даному етапі це залишалось найбільшою проблемою. Лукас не міг постійно мене знімати, а без другого фотографа всі мої замовлення не мають сенсу.

У суботу, коли я вже думаю, що зможу повалитися в ліжку, мені дзвонить Шейл. Джеймса не було вдома весь сьогоднішній день, і я засумувала тому, що в голову лізли найнеприємніші картинки, де він цілується з Крістою або займається сексом з випадковою подругою ... Тому, коли бачу на екрані телефону ім'я подруги, радію майбутній розмові.

- Нарешті! Я вже подумала, що ти нас уникаєш. - зітхаючи, каже Шейла.
- Пробач, просто цей тиждень був божевільним. Я не дуже звикла до того, що потрібно планувати все самій.
- Розумію, інакше ми б з дівчатами влаштували тобі хорошого прочухана! Теа надулася через те, що ти навіть не обідала з нами, а в останній раз ми бачилися на танцях. У тебе все гаразд? Як тобі взагалі живеться з Джеймсом?
- Все відмінно. Потихеньку звикаю до нового життя. Тільки шукаю тепер фотографа. Лукас не встигає.
- Чому б тобі не поцікавитися цим прямо в нашому університеті? Лукас, адже, теж з нами вчиться і вже робить такі знімки!
- Ти думаєш?
- Звичайно, Ем! - натхненно говорить Шейла, а мені передається її настрій. - У нас же творчий колектив! Впевнена, що і фотографів досить багато!
- Напевно, ти маєш рацію.
- Ще б пак! Я взагалі дзвоню, щоб запросити тебе на сьогоднішні бої. Я теж не фанатка, але мене тягне туди Роман, а з нами і Ольга та Джаредом підуть.
- Ти маєш на увазі ті самі кулачні бої?
- Ага.
- Не впевнена, що це видовище для мене.
- А що ти збираєшся робити? Киснути весь вечір вдома на самоті?
- Аргумент. Гаразд, піду з вами, хоч і не уявляю, що буду там робити.
- Ну, ми можемо підтримати Джеймса. Він сьогодні б'ється.
- Що правда? - може його не було вдома саме тому? Він готувався до бою? Як взагалі хлопці готуються до такого?
- Так. Я заїду за тобою і Теа о шостій годині. Ольга з чоловіком приїдуть окремо, а Роман чекатиме на місці.
- Добре.
- А як ти взагалі з ним живеш? Ви ладнаєте? Пам'ятається, ви не дуже примирилися на танцях.
- Все нормально.

Я ні за що не зізнаюся Шейл в тому, що мене тягне до цього хлопця. Мені соромно. Соромно, що я так захопилася і дозволила йому в той вечір доторкнутися до себе. Особливо тепер, коли усвідомила, що для нього це було неважливо. Навіщо йому така недосвідчена дурепа, як я, якщо поруч в'ються дівчата, які знають більше в ласках?

- Гей! Ти куди зникла?

- Я тут.

- Так ти не проти, щоб ми разом потім заїхали за Теа? А то мені тягтися двічі в одну сторону не хочеться.

- Звичайно, не проти.

- Тоді до вечора. Мені ще потрібно підфарбувати пасма.

- Не здивована.

Шейла хіхікає в трубку, а потім ми прощаємося і відключаємося. Вирішую у вільний час щось приготувати на вечерю, щоб нікуди не заходити і не витратити гроші. Краще поїм ввечері вдома, коли повернуся. Мені потрібно економити.

Ще ціла година до виходу, але я поняття не маю, що слід одягнути на бій. Що туди одягають? Обмежуюся потертими джинсами і темно-синім топом. На вулиці вже холодно, а де проходять ці бої я без поняття, так що зверху вирішую надіти утеплену коротку куртку. Виходить досить стильно, але не занадто повсякденно. Волосся збираю в хвіст. Дивлюся в дзеркало, переминаючись на місці з ноги на ногу. Досить незвично носити такий простий одяг. Всі ці зйомки і прийоми вимагали постійного носіння тифель і суконь, тому я потроху відвикла від штанів. Але так тепло і зручно. Сподіваюся не прогадаю з вибором одягу.

Шейла приїжджає за мною без десяти хвилин шість, після чого ми їдемо за Теа. Весь шлях займає хвилин тридцять, і ми ледь встигаємо на початок.

- О, дивіться, дівчата! Це ж всі учасники, які будуть сьогодні битися! - вигукує Теа, коли ми входимо в великий павільйон. Усередині виявляється досить затишно, а не так, як я собі уявляла спочатку.

- Цікаво подивитися на Джеймса. - підхоплює Шейла. - На ньому не буде сорочки, як і на інших?

Дівчата сміються, а я заковую очі. У цьому вся Шейл - думає тільки про чоловічі фігури. Але мені подобається вся легкість, з якою вона в цьому зізнається, ніби нічого такого тут немає.

- Ага. Без сорочки! - весело вигукує Теа, вказуючи кудись в бік.

Спочатку я помічаю його широку спину. Цей вид підкачаного тіла розбурхує все у мене всередині.

- У-у, хто б сумнівався. - продовжує говорити подруга, і я розумію, що викликало у неї цей коментар.

За мускулистою спиною я помічаю мініатюрну фігурку Крісти. Рука хлопця лежить на її плечі, і він їй щось говорить. Ми не чуємо жодного слова, стоячи віддалік, але я ясно бачу широку посмішку на обличчі Крісти, і мені вже хочеться звідси піти. Тому що нестерпно бачити, як хлопець, який перевертає усі твої внутрішні догори ногами, пестить іншу дівчину...

Сподобався розділ?

Глава 20

На Крісті одягнене занадто відверте міні, а коротка куртка від сили прикриває одні тільки руки і спину.

- Ну і глядачів сьогодні принесло до нас! - чую голос, лунаючий з-за спини.

- Габріела ... - бурчить тихенько собі під ніс Шейла. - Куди ж без неї.

- Ходімо, дівчата! Ольга вже зайняла для нас місця. - каже Теа, щоб уникнути конфліктної ситуації.

Я стою, все ще під неприємним враженням від побаченого, але це виявляється ще не все. Джеймс з Крістою нас не помітили досі і хлопець акуратно заправляє пасмо волосся їй за вухо. З мене цього видовища достатньо. Більше не хочу бачити їх разом, а тим більше те, як вони будуть цілуватися. Тягну за руку Шейлу і Теа з обох сторін, і в цей момент нас помічає Кріста. Щоб її!

- Фу, Габі, що ти забула поруч з цими невдахами? І Емілі тут! Треба ж, куди тебе занесло. - презирливо шипить дівчина, відходячи від Джеймса. Він помічає мене, але мовчить - тільки міцніше стискає щелепи. Прекрасно!

- Тобі-то яке діло? Отруту нікуди виплеснути?

- Вірні подружки як завжди поруч. Я от думала, що ти більше працюєш для багатеньких мужиків, а виявляється не все так гладко. А, Емілі? Наряд сьогодні скромний.

Я не можу відірвати погляд від Джеймса, який стоїть, слухаючи всю цю гидоту, що виходить від його подруги, і нічого не говорить на це.

- Підемо ж, Ем! - тепер мене тягне за собою Теа, і я їй підкоряюся.

- Кріс, на тебе вже чекає батько. - чую, як хлопець каже це своїй подружці, коли ми відходимо, але дівчина вже нічого не чує - їй хочеться тільки плюватися отрутою.

- Вам взагалі тут робити нічого! - кричить навздогін Кріста.

Габріела додає від себе:

- Бар зі стриптизом знаходиться в іншому місці, Емілі! Ти переплутала!

Вони починають заливисто реготати, і я краєм ока помічаю, як Джеймс йде в бік дверей, що ховаються за сценою. Хоча це не сцена, а скоріше клітина. Бачила таке тільки в фільмах, і мені вже не подобається це. Після того, як помітила його поруч з цією мегерою, більше не хочу тут перебувати. Але я і так занадто часто залишала дівчат під різним приводом, тому не можу втікати від них знову.

Ми підходимо до Ольги і Джареда, які сидять в першому ряду, а потім до нас приєднується Роман, та несе випивку.

Хлопці розбирають склянки з алкоголем, а я відмовляюся. Мене і так нудить від всієї цієї обстановки. Як цим людям може подобатися насильство, що відбувається на сцені? Хто взагалі при здоровому глузді може любити бійки? І невже Джеймсу таке подобається, адже він бере участь в подібному? До всього ж, виявляється, він знайомий з батьком Крісти, раз сказав, що він уже тут ... У них все серйозно? А як тоді випадкові дівчата для сексу? Я точно знаю, що вони у нього були ... або є досі ...

Розмови друзів практично не слухаю. Вони балакають про всякі дрібниці, а Шейла часто відволікається на Романа. Схоже вона дійсно закохалася. Хоча, погляд її іноді зупиняється на бійцях, які розгулюють неподалік без футболок. Серед них не бачу Джеймса, але Кріста разом з Габріелою займають місця навпроти нас - з іншого боку клітини. Це не найприємніша компанія, але я рада, що хоча б не буду їх чути з такої відстані.

Коли починається перший бій, я намагаюся стримуватися, щоб не хмуритися. Обидва хлопця приблизно однакової комплекції, але один з них спритніший. Щоб хоч якось відволікти себе від безглузлого мордобою, роблю уявну ставку на того, який спритніший. І в підсумку він виграє. Ззаду нас лунають оглушливі крики, а один хлопець вигукує, що не дарма на нього поставив. Значить це бої зі ставками. Я уявляла собі їх трохи по-іншому: десь на вулиці в підворітті, а не в приміщенні, де люди ставлять гроші на бійців. Цікаво чи виграє Джеймс і який у нього суперник?

Наступна пара хлопців б'ється лютіше, і я навіть іноді відвертаюсь, щоб не бачити, як крапельки крові капають на дерев'яну підлогу під їх ногами. У одного з них розбита брова і губа, а у другого скоро з'явиться величезний синець в області ребер від удару супротивника.

Піднімаю очі і помічаю ехидну посмішку на обличчі Крісти. Вона не зводить з мене погляд, явно бачачи, наскільки мені неприємно спостерігати за боєм. Вона встигла скинути свою мініатюрну куртку, залишаючись в одному коротенькому платті. Тепер помітно її груди, які ледь не вивалюються з низького вирізу. Хто з нас ще повія! Зазвичай її слова не мають такого ефекту, але зараз я злюся. Я заробляла гроші, знімаючись в такому вигляді, причому не для себе, а вона світить цицьками завжди і всюди!

- Ей, ти як? - відволікає мене від убивчого погляду на Кристу, Теа.

- Мені не подобаються бійки.

- Хочеш піти?

- Ні, якщо вже ми прийшли, то не буду псувати вам вечір. Все в нормі.

- Насправді я теж не проти піти. Шейла залишиться з Романом, так що можемо після бою Джеймса звалити.

- Добре.

Ця новина мене радує. Подруг я не підведу своєю втечею, і зможу повернутися додому. Не дуже впевнена, чи хочу дивитися, як Джеймс буде битися, але всередині все перевертається від однієї думки про те, що його можуть вдарити. Як часто він сюди ходить? Головне, навіщо?

Він здається мені все більш загадковою особистістю, а я від цього стаю тільки похмурішою. У мене багато питань до нього, тільки більше я не стану з ним зближуватися. Уже двічі я заставала його в компрометуючій ситуації з Крістою, а мені не хочеться бути обманутою. Нехай він і говорив минулого разу, що між ними нічого немає та мої очі мені не брешуть.

Коли на сцену виходить Джеймс зі своїм противником, зал вибухає оплесками і криками. Він незвично серйозний, і якщо б я його не знала, то подумала б, що він хвилюється. Тільки намагається це приховати. Цікаво чому? Це ж не перший його бій, наскільки я знаю. Може другий хлопець сильніший і Джеймс про це знає? Або не хоче схибити перед Крістою ... В голову знову лізуть думки про цю профурсетку. Як часто вона тут буває, спостерігаючи за боями? І за Джеймсом ...

Коли починається їх бій, я не можу відірвати погляду від цього хлопця. Його рухи мене заворожують. Джеймс рухається, немов у танці, а удари по супернику завдає блискавично і точно. Я мало розуміюся в бійках, але мені здається, що Джеймс один з найсильніших бійців, що з'явилися сьогодні на сцені.

Через якихось пару хвилин, другий хлопець здається, ледь втримуючись на ногах, а Джеймса оголошують переможцем. Він кидає погляд в бік Крісти, і я насилу відвертаюсь від нього. Але мене вистачає не надовго - очі самі його виділяють з натовпу та знову вивчають струнке тіло з кубиками преса і міцними м'язами рук. Звертаю увагу на плетений шкіряний браслет на його лівому зап'ясті. Схоже, він його рідко знімає, адже навіть в бою не зняв. Мені подобається, як його гарна чоловіча кисть підкреслена цієї штучкою.

- Чи можемо вже йти? - питаю Теа, яка із захопленням спостерігала за тим, що відбувається в клітці.

- Що ти! Тепер головний бій, де оберуть переможця! Зараз вигравші бійці будуть змагатися один з одним. Чесно кажучи, не очікувала, що брат Джареда такий спритний! Можу посперечатися - він сьогодні перемає!

- Вони б'ються на гроші?

- Ну, так. Логічно ж!

- Звісно. Просто я вперше в такому місці.

- Так я в курсі. Я теж, якщо чесно. Правда одного разу була на боксі, але це зовсім інше.

- Не бачу особливої різниці. А ти, начебто, хотіла йти.

- Ага. Якщо дуже хочеш, то підемо, але я втягнулася вже. - Теа супроводжує поглядом хлопців, що йдуть зі сцени.

- Я бачу. Гаразд, якщо ти не проти, то я все-таки піду.

- Давай разом, а то негарно виходить, що я сама запропонувала і тепер залишуся.

- Ні, все в нормі. Головне, щоб ви з дівчатами не розцінили це, як чергову мою втечу. - посміхаюся подрузі.

- Дурниця. Шейла і Ольга зайняті своїми чоловіками, а я і так знаю, що тобі тут не дуже подобається. Так, що без проблем.

- Скажеш потім, хто виграв.

- Окей.

Прощаюся з дівчатами, які схоже очікували, що я не досиджу до кінця, і виходжу з залу. Він був переповнений людьми і наповнений їх криками, тому порожній коридор здається незвично тихим. Трохи далі на вході з'явився охоронець. Незрозуміло, що саме він тут охороняє - територію, або стежить за тим, щоб ніхто зайвий сюди не увійшов?

Проходжу далі по коридору. Тут знаходиться три двері, а не дві, як я думала спочатку: ведуча в павільйон, до виходу на вулицю, і ще третя, за якою, швидше за все, розмістилася підсобка. Якраз доходжу до неї, і вона відкривається навстіж. Звідти виходить Джеймс в обнімку з Крістою, а перед ними крокує чоловік.

- Звичайно, містер Сміт. Щиро дякую за все! - каже Джеймс батькові Крісти. Я розумію, що цей чоловік ним являється, оскільки його дочка досить сильно на нього схожа, і прізвище у них одне.

- Ти гарний хлопець, Джеймс! Радий, що ти з нами!

І тут посмішка сповзає з обличчя хлопця, а погляд звертається до мене. Його рука, що лежить на талії дівчини напружується - я бачу, як він трохи міцніше стискає пальці.

- О, вибачте, юна леді, мало не врізався в вас! - каже містер Сміт до мене.

- Це я прошу вибачення, і вже йду.

Йду далі, намагаючись не прискорювати крок. Що ж, це і слід було довести - Джеймс зустрічається з Крістою, причому досить серйозно, якщо вже її батько так тепло ставиться до хлопця.

Виходжу з приміщення і починаю бігти. Куди, власне кажучи, бігу, не знаю, але мені хочеться десь сховатися й не вилазити звідти. Коли я встигла так прив'язатися до цього телепня, і чому мені так боляче від того, що він з нею? Ми ж далеко не найближчі друзі, а тепер і дурневі зрозуміло, що та ніч для нього нічого не значила. То все моя наївність зіграла зі мною злий жарт, а тепер я розплачуюсь за свою дурість цим болем.

- Емілі, зачекай! - кричить Джеймс навздогін.

Мене починає переслідувати почуття дежавю. Минулого разу він теж просив мене не тікати і сказав, що їх розмова з Крістою нічого не значила.

Він мене обганяє і притримує за плечі, щоб я нікуди не поділася.

- Це не те, про що ти думаєш, Ем.

- Звичайно не те, Джеймс! Минулий раз я теж бачила в університеті «не те». Тільки я не настільки дурна, щоб вірити в твої слова тоді, коли бачу все своїми очима! Ти можеш дурити кого завгодно, Джеймс, але не мене. Я більше на це не клюну! - відступаю від нього, бажаючи обійти, але він мені не дозволяє.

Хлопець проробляє той же трюк, що і тоді в роздягальні - цілує мене в губи, щоб втихомирити, тільки зараз я його відштовхую. Це досить складно, адже тепло від його поцілунку змушує мене танути, вірити йому ... та ось від такої довіри мені буде лише гірше, коли я розкрию черговий обман або побачу його разом з іншою.

- Емілі!

- Навіть не підходь до мене, Джеймс! Я серйозно!

- Емілі, тобі доведеться мене вислухати - ми ж живемо в одному будинку. Не можеш же ти мене вічно уникати!

- Ні, можу! Можу і буду. Досить вже мене обманювати. - розсердившись, починаю активно жестикулювати вказівним пальцем перед його обличчям. - Не. Смій. Більше. До мене. Підходити! - виділяю кожне слово, щоб до нього дійшло, а сама розвертаюся, і починаю бігти якомога швидше в бік дороги. Викличу таксі там, де він вже не зможе мене наздогнати.

Але Джеймс і не намагається. Він просто стоїть з опущеними руками на тому самому місці, де я його залишила, й дивиться мені вслід.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 21

Мені вдавалося уникати Джеймса цілий тиждень. Він особливо не шукав зі мною зустрічей, підтверджуючи цим свою байдужість. Якби йому було що сказати, він би вже поговорив зі мною. За цей час я зрозуміла, що замовлень у мене достатньо, а фотографа все немає, тому, послухавшись поради подруги, вирішила подати заявку в самому університеті через ректорат про те, що шукаю фотографа і до цього повний список вимог. На студентів я тепер покладаю особливі сподівання, адже Лукас, як один із них, став моїм фотографом. Сподіваюся, знайдеться такий другий, особливо з урахуванням того, що гроші виділяються замовниками чималі.

Я так і не наважилася зателефонувати Джанет, тому хочу зробити це зараз, коли мені ніхто не заважає, а я нікуди не поспішаю цього разу. Сестра одразу піднімає слухавку, як завжди щасливо вітаючи мене.

- Привіт, Джанет. Мені так шкода, що я дзвоню тобі рідко.

- Нічого страшного. Я ж розумію...

- Думаю, це скоро зміниться. Вибач, що раніше не сказала, але я з'їхала від Регіни, і мешкаю тепер окремо. Поки що у Ольги, а далі буде видно.

- Дійсно? Вона довела тебе, га? - понурим голосом запитує сестра. Щось у ньому мені здається новим. Може, Джанет засмучена? Я коротко розповідаю їй, як усе сталося.

- Не хвилюйся, у мене зараз все добре. Розкажи краще про те, як у тебе здоров'я?

Сестра кілька секунд мовчить, що викликає у мене нові підозри про її стан.

- Нормально. Батько сьогодні поїхав у відрядження вже вкотре.

- Джен, не переводь тему! Що трапилось?

- Я просто... загалом, я лежала у лікарні кілька днів. У мене був напад.

- Як ти зараз? – мене ніби вдарили кулаком під дих, вибивши з легень усе повітря.

Поки я збиралася з думками, моя сестра потрапила до лікарні. Зі своїми дрібними незначними турботами, я не підтримала її в потрібний момент! Навряд чи батько чи його нова дружина доглядали її...

- Мені вже краще, правда, Ем. Я не хотіла говорити, щоб ти не переживала.

- Джанет, так не можна! Розповідай мені все, адже ми сестри! Єдині, по-справжньому близькі одна одній.

Сестра схлипує в трубку, з чого я роблю висновок, що це ще не все, що вона мусить мені розповісти.

- Я не можу так більше, Ем! Девід мене просто ненавидить.

- Не кажи так, Джен! – шепочу у відповідь.

Моя душа рветься на частини від того болю, який я чую в голосі сестри.

- Це так. Я постійно сиджу в кімнаті, боячись виходити. Він лає мене, завжди всім незадоволений. А коли я потрапила до лікарні... - вона починає плакати голосніше, шморгаючи носом, а я чекаю, щоб сестра виговорила, боячись перебивати.

- Я знепритомніла на вулиці, коли йшла на роботу. Мене забрали до лікарні, а Девід розлютився, що рахунок за лікування прийшов на його ім'я. Але я не могла на той момент сплатити таку суму, Ем. - ніби виправдовуючись, каже Джанет. - Я тобі не казала, але він змусив мене платити за продукти та житло.

Слухаю все, що мені каже Джен, потираючи скроню пальцями. Просто повірити не можу у почуте, а сестра тим часом продовжує.

- Сказав, що на мене йде надто багато грошей. Я тепер віддаю свою зарплатню йому. Але я не нахлібниця, Емілі! Мені здоров'я не дає змоги піти на другу роботу! – плаче вона далі.

- Заспокойся, любя! Ні про яку другу роботу не може бути й мови! Не плач, прошу тебе!

Гарячково роздумую, що можу для неї зробити. Давати більше грошей батькові, щоб він не діставав її – безглуздо. Йому все одно будемо мало, такий вже він чоловік. Просити Ольгу дати притулок Джанет, як мені? Вона погодилася б, але довго ми все одно так не проживемо. Мені треба шукати житло. Тільки в такому разі доведеться знову відтягнути час до операції Джанет, а ми і так її відклали.

- Я вже прийшла до тями. Все в нормі, Ем. Спасибі тобі! Це була лише хвилинка слабкості, не приймай близько до серця!

- Слухай, тобі треба приїхати до мене! Я саме пошукаю квартиру, і ми житимемо удвох. Якщо так вийшло з Регіною, то я все одно повинна шукати де зупинитися.

- Ні, я не хочу кидати тут роботу. Якщо приїду – це зруйнує всі наші плани... Скажи, Емілі, що саме змусило матір вигнати тебе? І не здумай дурити! Я відчуваю, коли ти чогось не договориєш!

- Я не спрацювалася з новим продюсером, якого вона для мене знайшла, і Регіна розлютилася.

- Це жахливо. – зітхає сестра. – Цікаво, чому нам так не пощастило? Я знаю, що декому живеться набагато гірше, і нам гріх скаржитися, але... хотілося б дізнатися, що таке справжнє батьківське тепло.

- Так... і мені. Але не розкисай, Джен, добре?

- Звісно. Як і ти!

- Ми не домовилися про твій переїзд.

- Не треба, Емілі, правда. Я просто засмутилася, але вже прийшла до тями. Я так за тобою сумую!

- Я теж! Обіцяю, що ми скоро побачимося, Джанет!

Ми з сестрою закінчуємо розмову та роз'єднуємося. Осад після бесіди залишився тривожним і болючим. Проте залишок дня я провела за домашньою роботою. На щастя, встигнувши закінчити до повернення Джеймса, і не зіткнувшись із ним.

Через два дні має стати відомим, чи хтось зі студентів відгукнеться на мою заявку. Якщо так – це буде здорово, а якщо ні – то я знову не знаю, що робити далі. Я не маю права втратити замовлення лише через те, що не змогла знайти фотографа! Це ж ганьба! Так багато чого досягти, і так схитнути в результаті ... Залишається лише сподіватися на краще.

Коли за ці два дні під час перерви мене викликає до себе ректорат, серце вистрибує з грудей від хвилювання. В деякій мірі, моє майбутнє вирішиться буквально зараз, тому долоні пітніють від переживання, як ніколи. Будь ласка! Нехай в університеті знайдеться ще такий любитель фотографій, як Лукас!

Коли заходжу до просторого кабінету, мене зустрічає декан нашого творчого факультету. Ми вітаємося, після чого він пропонує сісти в широке крісло навпроти нього.

- І так, я радий повідомити, що на Вашу заявку відгукнулося троє людей.

- Троє? - від подиву я навіть нахилилася трохи вперед, не вірячи тому, що правильно почула декана.

- Саме так. Кого Ви оберете – вирішуйте самі, тут я не можу допомогти. Це цікава практика для наших студентів, адже наскільки я знаю, Ваші фотографії часто миготять у рекламі, що зможе розкрутити того студента, якого Ви оберете.

- Зрозуміла, містере Рід. Не очікувала, що у нас так багато студентів, які захоплюються професійною фотографією.

Декан просто знизав плечима, але за його настроєм я зрозуміла, що він не дуже хоче затримуватись на моїй проблемі. Знайшов для мене фотографа – справа зроблена. Дякую йому і прошу дати контакти тих, хто відгукнувся, на що він відповідає, що надішле мені їх дані електронною поштою.

Виходжу в коридор, та не можу повірити такому щастю! Я не залишусь без роботи! Троє – це

багато, мені потрібний лише один, адже мій час теж не гумовий. Мені вже цікаво хто прийде до студії на зустріч зі мною, яку я призначу їм на завтра після обіду.

Весь день мене переслідує піднесений настрій, і я навіть не особливо звертаю увагу на їдкі коментарі в ідальні, кинуті Габріелою та Крістою. Точніше сказати, я їх навіть не почула, хоча впевнена, що в мій бік вкотре полетіла якась гидота. Щоправда, Шейл і Теа трохи на мене ображаються за постійне мовчання. Я то ховаюся від них у бібліотеці, то мовчу під час обіду. Ольга застудилася, тому кілька днів не з'являлася в університеті так, що ми обідали лише втрьох. Джареда також не було.

Містер Рід, як і обіцяв, відправив мені всі електронні адреси студентів, а я одразу надіслала їм інформацію про зустріч. Дуже сподіваюся, що хтось із них прийде, але насправді перспектива знімати мене, не така вже й погана. Декан мав рацію – це шанс для новачка швидко замиготіти на обкладинках разом зі мною.

Вдома не помічаю, коли повернувся Джеймс, і чи повернувся взагалі. Хочу добре підготуватися до завтрашньої зйомки, і виглядати відпочившою. Вона не така важлива, це буде як знайомство з новою людиною та її камерою, але роботи все одно продадуться тому, хто їх замовив.

Наступного дня я схвильована, і перш за все після занять, їду до студії. Там примірюю пишну коротку сукню, в якій мені доведеться зніматися, наношу власноруч макіяж. Мені сьогодні не потрібен візажист і помічники, що тішить. Часу на все йде близько двох годин разом із зачіскою. Чую, як відчиняються двері до студії. Я чекаю на всіх трьох, але мало що.... Буде добре, навіть якщо прийде один. По кроках так і чую – наче одна людина ходить по залі.

На рахунок того, що студію можуть пограбувати в той час, коли особисто я її найняла – не особливо переживаю, адже внизу сидить охорона, а головний вхід завжди під наглядом відеокамер. На спокійній ноті виходжу до зали, але одразу ж завмираю на місці. Мо піднятий настрій опускається на рівень нижче плінтуса.

- Що ти тут робиш?

- Прийшов на зйомку, а що? Сама покликала. - Невимушено відповідає Джеймс, підходячи ближче до мене. Його медові очі бігають по моєму тілу звернувши до низу.

- В якому сенсі?

- Ти відправила листа на пошту, де вказала час та місце зустрічі для свого нового фотографа.

Я безглуздо ляскаю віями, коли до мене нарешті доходить сенс, сказаних ним слів.

- Ти один із запропонованих мені студентів? Нічого не розумію.

- Я колись тобі казав, що люблю фотографувати.

- Так, але...

- Нашу фотосесію у полі не пам'ятаєш?

- Звичайно, пам'ятаю, просто... ти не згадував, що займаєш цим серйозно.

- Тебе щось бентежить?

Я б йому сказала, що мене бентежить він сам, але хіба я маю вибір?

- А де ж двоє інших?

- Якщо ти про Стефані та Майкла, то вони навряд чи прийдуть.

- То ти навіть знаєш про них? - Тепер я спантеличена. Звідки він знає взагалі про мою заявку та двох других студентів?

- Ну так. Не я один озвався на твою вакансію. - Джеймс криво усміхається, спостерігаючи за моїм замішанням.

- Тоді, може, скажеш, чому ти такий впевнений, що вони не з'являться?

- Я сам їх відмовив. - він усміхається ширше, спираючись спиною на високий стійкий стілець, що стояв за ним.

- Що, вибач?

- Ти така кумедна, коли нервуєш, Ем. Може, почнемо зйомку? Наскільки я знаю, студія наймається на певний час, а він якраз йде, поки ми просто стоїмо і балакаємо.

Джеймс знову мене шокує. Я колись взагалі звикну до його витівок і тому, що він постійно з'являється на моєму шляху? Але хіба в мене тепер є вихід? Не можу ж я через звичайну забаганку прогнати його? До того ж, я пам'ятаю ті роботи у полі - вони насправді були чудовими, хоч і зняті на звичайний телефон.

- Так, гаразд.

Коротко пояснюю йому, що сьогодні буде потрібно, простягаючи журнал із нотатками. Я повинна виглядати легкою та повітряною на фотографіях, демонструючи коротку пишну сукню. Зйомка не повинна зайняти багато часу, адже це єдина річ, яку я маю прорекламувати сьогодні.

Джеймс уважно слухає, знайомлячись із журналом, який я йому простягла і киває.

- Легкою, значить?

Я мовчки киваю, сподіваючись, що він не зовсім зелений у такій справі.

- Зачекай на мене тут. - каже хлопець, йдучи у бік вбиральні.

Я розводжу руками в сторони, дивуючись, що він ще задумав. Джеймс повертається до мене, несучи в руках білу вологу хустку, підходить впритул, починаючи стирати яскраво-рожеву помаду з моїх губ.

- Гей, ти що робиш!? Весь макіяж зіпсуєш!

- Не весь, а тільки цей жахливий колір змию. Ти не лялька Барбі, Ем. зайвий акцент на губах тільки додає тяжкості до загальної картини. Я б і твій макіяж змінив, але навряд чи зможу нафарбувати тебе сам... загалом працюємо як є.

Я гніваюсь на його зухвалість і той спокій, з яким він дає мені вказівки.

- Якщо ти не до кінця зрозумів, то тут я вибираю, хто буде моїм фотографом!

- А ти маєш великий вибір? – ехидно зауважує хлопець, кидаючи косий погляд у мій бік, коли відкидає хустку на стілець.

- Мені треба підправити макіяж.

Злісно тупаю у бік гримерки. Ось хам! Уявив із себе не зрозумій-розбери кого! Дивлюся на своє відображення у дзеркалі, замислившись. Чорт! Схоже, Джеймс мав рацію - мені дійсно набагато краще без помади. Вирішую цього разу поступитися йому. Проковтну свої примхи заради кінцевої мети. Якщо його роботи насправді такі гострі, як і язик, то я готова потерпіти... так, згадую який його язик... от дідько! Не можна думати про це, коли Джеймс збирається мене фотографувати. Нагадую собі про те, що ці вуста, можливо, пестили Крісту. Здригаюсь усім тілом, пригнічуючи огиду від цієї картини, що стала перед очима. Як я взагалі зможу сьогодні розслабитись? Мабуть, знову почую від нього наскільки я затиснута.

З похмурим виглядом виходжу назад, де вже приготована камера та освітлення. Джеймс ще порається з тканинами на задньому плані, але коли я ступаю на невелике піднесення, відходить до фотоапарата.

- Ти готовий?

- Я так, а ти?

Він мені відповідає грайливою усмішкою. Чую, ця робота буде складною під таким лукавим поглядом.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 22

Спалахи миготять з такою частотою, що я миттєво включаюся в роботу, забуваючи про те, що мене знімає Джеймс. Він неймовірно точно схоплює мої зміни позицій, а я, немов під гіпнозом, вичавлюю з себе такий максимум, якого сама від себе не чекала. І навіть не в тому справа, що я особливо стараюся, а просто ідеї мені приходять миттєво під час зйомки. Уважний погляд встигає не тільки зловити, прийняту мною позу, а й викликає в мені трепіт. Краєм ока помічаю, що Джеймс милується мною. Не можу зрозуміти чи робить він це спеціально, намагаючись мене спокусити, чи насправді йому подобається на мене дивитися.

Але триває це не так довго – рівно доти, доки хлопець не каже мені зупинитися.

- В чому справа? - Я скоріше здивована, ніж роздратована тим, що мене перервали так грубо. Зазвичай навіть Шон не дозволяв собі зайвий раз мене зупиняти.

- У мене з'явилася ідея.

- Джеймсе... - вже хочу знову його відчитати, як неслухняного студента, але він жестом руки зупиняє мій потік промови, готової ось-ось зірватися з губ.

- Емілі, ми з тобою зараз команда. Ти нічого не втратиш, якщо дозволиш мені щось додати до образу.

- Так, будь ласка. - байдуже відмахуюсь від його слів. Нехай робить, що хоче - я надто втомилася з ним сперечатися та доводити своє.

- Ти маєш у гримерці якісь прикраси?

- Так. Не думаю, що для реклами сукні необхідно додавати якісь аксесуари.

Він заочує очі, йдучи у бік невеликого коридору.

- Двері праворуч.

Одразу не хочу йти слідом, але потім вирішую, що треба. Не знаю, що Джеймс збирається шукати, тільки в одному він має рацію - ми команда під час фотосесії.

Заходжу в кімнату з різноманітним вбранням якраз у той момент, коли хлопець піднімає зі столу намисто.

- Чудово. Воно підійде.

- І ти не думаєш, що воно буде грубо виглядати?

- Ні. Сама переконаєшся, коли переглянеш фотографії. У будь-якому випадку, у тебе є з чого вибирати.

Я стою на місці, чекаючи, коли Джеймс підійде до мене і віддасть вибрану прикрасу. Але він робить інакше - обходить мене збоку, і зупиняється за спиною.

- Що ти задумав? Я сама можу його вдягнути!

- Дозволь мені.

Розумію, що це дуже погана ідея, бо від його дотику мене завжди пробирає струм. Але я так можу довго поратися із застібкою, тож дозволяю йому зробити це самому. Ледь но його спритні пальці відкидають убік моє волосся, я вже починаю тремтіти. Бачила таке тільки в кіно, але ці моменти в кінематографі не викликали таких почуттів, як реальні відчуття від чоловічої уваги. Його руки так близько до чутливої шкіри на шиї, а помірне дихання досягає тонких волосків на потилиці, що зосередитися на такій простій дії неможливо. Кісточки легенько зачіпають плече, і я здригаюся. Мені здалося, що Джеймс посміхнувся на мою реакцію, тільки не наважуюсь обернутися, коли намисто вже красується на шиї.

- Готово. Ще кілька знімків і можна закінчувати.

Виходячи з гримерки, я справді помічаю на його губах посмішку. Цікаво, чому він такий задоволений? Стаю на колишнє місце, але хлопець не поспішає до камери, залишаючись стояти біля мене.

- Що, зібрався таймер поставити та зробити спільне фото?

Глибокий приємний сміх розноситься залом.

- Ні, хоч ідея мені подобається.

- Ну, тоді може продовжимо працювати?

- Звісно. Стань сюди.

Зміщуюсь на пару кроків ближче до хлопця і чекаю.

- Чудово. Тепер візьми цю стрічку. - Він простягає мені широку шовкову стрічку молочного кольору. Я її приймаю, не зовсім розуміючи, чого він хоче від мене.

- Ти ж не зв'язуватимеш мене? - Запитую з побоюванням. Мало, що в нього в голові.

Джеймс знову сміється.

- Ти сьогодні в ударі, кішечка! Дуже звабливе припущення, але ні. Зараз прив'яжу один кінець до верхівки стенду та виставлю тебе у позицію.

Більше не уточнюю. Джеймс робить те, що задумав, і знову повертається до мене. Почуваюся вкрай безглуздо, стоячи на одному місці з одним кінцем стрічки.

- А тепер... - він навмисне сповільнює свої рухи, коли бере мою долоню. Впевнена, що він щось задумав. Хоче мене вивести з себе або схвилювати так, щоб я перестала постійно думати. Напружуватися - як він каже.

Хлопець забирає стрічку з моєї руки і береться акуратно обмотувати кисть. Заворожено спостерігаю за його рухами. Сильні пальці утримують міцно та дбайливо. Тепер моє зап'ястя витончено обмотане шовком, а рука піднесена вгору, немов у танцівниці. Мені вже подобається ця ідея, і я уявляю, як виглядатиме на фотографії. Тепер до мене дійшло, що Джеймс хоче упіймати такий кадр, де я буду схожа на балерину, що бажає виплутатися і продовжити свій танець.

Далі я не питаю, що мені потрібно. Ми дивимось один одному в очі кілька нескінченних миттєвостей, після чого хлопець займає місце біля камери. Намисто надасть контрасту загальній картини та підкреслить вигини шії.

Хлопець не дає мені спокою, допомагаючи вибудовувати пози. І так, робить він це зовсім не тому, що я не влилася в створену атмосферу, а щоб зайвий раз торкнутися мене за плече, талію, долоню. Джеймс грає зі мною, підключаючи при цьому всю свою чарівність. Хитрий, як лис. Але я також стійка. Принаймні цього разу. Занадто мене зачепило те, що він якшається з Крістою. Не хочу бути іграшкою. Нагадую собі знову і знову, коли він стоїть надто близько або викликає в моєму тілі небажані реакції.

Мені достатньо двох фотосесій - у полі і цієї, щоб зрозуміти, що Джеймс має креативне мислення і талант. По завершенню нашої роботи, я швидко переглядаю фото, розуміючи, що мала рацію. Він майстер у цьому виді мистецтва. Я не схожа сама на себе - така тендітна і ніжна, як і має виглядати. Висновок робити рано, але думаю, Джеймс фотографує трохи краще за Лукаса.

- Ти на машині?

- Так. Можеш спокійно їхати додому. Я доберуся сама.

- Не підкинеш?

- Хіба ти не приїхав сюди на своїй?

- Ні. Я брав таксі. Машина зламалась.

- О. Ну гаразд. Тільки спочатку переодягнися. Зачекай мене тут.

- Добре.

Відмовити ніяк не вийде, адже ми живемо разом та мені й не хочеться. Внутрішній голос нагадує, що Джеймс чогось не домовляє. Пам'ятається, що з його авто все було в порядку, але уточнювати не стану.

Переодягаюся швидко, і повертаюся назад.

- Ти сьогодні зайнята?

- Не дуже. – боюсь, що він запропонує провести час разом, як тоді, а я не зможу відмовити. Я сумую за ним. Той тиждень, коли я його уникала, був неприємним.

- Ми могли б порепетирувати танець. Часу лишилося зовсім мало, а ти тікаєш від мене постійно. Мені не хочеться провалити іспит.

- Ми добре вивчили кроки – ти його не провалиш.

- Емілі, мене не влаштовує посередній результат.

Зупиняюся на світлофорі, кидаючи погляд у бік свого настирливого супутника.

- Ти правий. Звичайно порепетируємо.

І він знову переміг.

Приїжджаючи додому, я знову переодягаюся, щоб зручніше було тренуватися, чекаю поки до мене у вітальню вийде Джеймс. Ми давно вирішили танцювати тут, оскільки приміщення є найширшим.

Гра в розглядування, і хто кого сьогодні переможе триває, коли хлопець міцніше ніж зазвичай притискає мене до себе. Його руки стискають мої стегна трохи нижче дозволеного, а наш танець здається гарячим. У тому стилі, який ми вибрали – це лише плюс, але для мого серця та витримки – серйозне випробування.

Найскладнішим на сьогодні стає наша підтримка. Справа не в техніці, а в тому, що я маю застрибнути на хлопця, обхопивши його ногами і прогнутися назад. Коли я це роблю, Джеймс утримує мене, не відводячи погляду, і ми на мить завмираємо. З затримкою в часі, прогинаюся назад, потім тільки приходжу до тями, зістрибуючи з нього. На щастя, наш танець закінчено.

- Що ж, це було добре. – каже Джеймс.

Я стою до нього спиною, не поспішаючи повертатись. На моєму обличчі зараз написано, наскільки мене вибили його відверті дотики з колії. Наш номер до іспиту готовий, а я більше не можу. Для Джеймса це ігри, звичайні дражнилки, а я божеволію щоразу, коли він наближається до мене.

Не відповідаючи, вилітаю з вітальні, добігаю до своєї спальні та закриваюся на замок. Молюсь лише про те, щоб він не пішов слідом. Весь клубок накопичених емоцій вибухає саме цієї миті. Мені хочеться все довкола трошити і кричати. Я такого не зроблю тому, що цей будинок не мій, а грошей на відшкодування збитків у мене немає. Тільки сльози ринули річкою по щоках. Сповзаю спиною по дверях на підлогу. Ця прохолода, що йде від дерева, має мене остудити. Тільки вже пізно щось змінювати, адже я розумію причину власної дивної поведінки останнім часом, своїх не виплеснутих емоцій... Я відчайдушно і безповоротно закохалася у цього хлопця з медовим відтінком очей...

Далі довелося продовжувати так само. Мої будні проходили відсторонено та блякло. Я ні з ким не спілкувалася, на автоматі виконувала свої завдання, а фотосесію з Джеймсом відтягувала максимально, наскільки це було можливо. Лукас став переживати про мій стан і пропонував зробити перерву. Всі подруги наполягали, щоб я відпочила, тільки мені не хотілося. Та я не могла. Джанет на мене розраховувала, а після її останніх зізнань мені хотілося забрати її з дому батька. Я більше так не можу. Мені лише хочеться наблизитися до нашої мети, зробити операцію сестрі і жити з нею окремо від усіх, зупинивши нарешті цю божевільну гонитву за грошиками.

Коли настав день демонстрації нашого танцю, я намагалася повернути на обличчя посмішку. Викладачі насамперед оцінюватимуть техніку, настрої та вибір стилю. Сьогодні мені було байдуже, як би не намагалася показати протилежне. Джеймс мені не дошкуляв, але в його очах я теж помічала тривогу. Він хвилювався за мене. Тільки мені це мало що дає – не можу дивитися на нього. Кілька разів, виходячи з навчального корпусу, я бачила Крісту, що стояла біля нього, і в мені прокидалося невідоме раніше почуття огиди до неї.

- Гей! Ти як? – вирвав мене з меланхолійних думок Джеймс. – Зараз наш вихід, але я боюся, що з таким настроєм ми не впораємось.

- Упораємося. Пішли.

Виходячи на танцмайданчик, зрадницьке тіло реагувало по-своєму на тіж самі дотики. І я посміхалася. В середині мене все кричало про те, що я така далека від усього бажаного, але на обличчі була необхідна посмішка. Я звикла грати ролі на камеру, що робила й зараз. Мене навіть не скувала, як завжди, напруга, я просто віддалася танцю і довірилася партнеру. Лише один раз... лише один танець...

Музика закінчилася, дурман розвіявся. Я вирвалася з обіймів Джеймса, коли нам перестали аплодувати, і пішла за лаштунки. Хлопець знову погнався за мною, а я прискорила крок.

- Та перестань же тікати від мене постійно!

Різко зупиняюся. Визнання у симпатії ось-ось вирветься з мене, коли я помічаю Крісту, що йде в наш бік.

Джеймс встиг схопити мене за руку, але я вивільнилася.

- Тебе шукають. – сказала хлопцю, киваючи у бік дівчини, та вибігла з університету.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 23

Звичайно ж, приїхавши додому, я поспішаю втекти до себе в кімнату. Щоб відволіктися від пекучого танцю з Джеймсом, переглядаю оголошення з орендою житла. Як би це було здорово - жити окремо, мати свій куточок, де тебе ніхто не стане контролювати, а твоє серце не підстрибуватиме в грудях щоразу, коли твій красивий сусід проходить повз тебе.

Стук входних дверей повідомляє про прихід Джеймса. Сьогодні він повернувся рано - практично водночас зі мною.

Загортаюся в плед по шию і сідаю в крісло навпроти вікна. Погода встигла зіпсуватися: почав накрапувати дрібний дощ, що загрожував ось-ось перерости у справжню зливу. Небо стало темно-сірим, а вдалині блиснула блискавка. Добре, що сьогодні я не працюю. Повинна б, але не хотіла робити нову фотосесію з Джеймсом, а Лукас поки що не має нових замовлень, адже цього тижня ми все виконали.

На мій подив, кроки хлопця лунають прямо за моїми дверима. Якщо він постукає, то відправлю його кудись подалі. Хочу побути сама. Тільки Джеймс входить без стукоту.

- Можна було не вламуватись!?! - обурено бурчу, але мій голос звучить мляво, а не роздратовано.

- Ні, не можна. Інакше б ти мене не впустила.

- Саме так! Мені хочеться побути наодинці.

- Не хочеться.

Хлопець нахабно підходить до вікна і стає навколішки прямо переді мною, щоб зазирнути у вічі. Я відвертаюсь. Ненавиджу, коли люди бачать мене в такому жалюгідному стані.

- Ем, розкажи, чому ти мене уникаєш?

Гучно фиркаю, і начхати, що це не культурно.

- А то ти не знаєш!

- Запитую - значить не знаю!

Він кладе руки з боків на підлокітники. Тепер я у нього в пастці.

- Ти постійно тусуєшся з Крістою, хоча паралельно намагався до мене підкочувати, причому не один раз! Я втомилася тобі говорити, що не хочу грати в такі ігри! Що ще не зрозуміло? Ти ж сам казав, що не зміниш своєї поведінки стосовно друзів, а ця вискочка - одна з них. Говорити більше нема про що - йди звідси!

Хлопець зітхає, але не відводить від мене погляду. Я хочу, щоб він відвернувся, дав мені вільно дихати.

- Тобі не варто тримати все у собі.

- Ось і не тримаю! Я висловилася! Годі вже мене переслідувати, я не твоя здобич.

- Господи, Емілі, ти все розумієш неправильно. Все не так.

- Третій раз у казку про те, що між вами нічого немає, я не повірю.

- Я тобі все поясню, тільки згодом. Повір мені, будь ласка! Мені боляче бачити твій теперішній стан. Ти сама на себе не схожа, і мені здається, що ти ображена не тільки на мене, а в тебе щось сталося.

- Моє життя тебе аж ніяк не стосується. Дякую за занепокоєння, а тепер йди.

Джеймс підводиться на ноги.

- Сьогодні вечірка у мого товариша.

- Не смію затримувати.

Цього разу його не розвеселила моя впертість - мабуть я насправді виглядаю паршиво.

- Я хотів запросити тебе. Можемо піти туди разом. Нас буде небагато.

- Ні, дякую.

- Ти не можеш весь вечір киснути одна вдома.

- Це мій вибір. - уперто знизую плечима. Я можу провести цей вечір із подругами, але мені не хочеться.

- Що ж...

Джеймс відходить до дверей, скидає з себе взуття, потім повертається. Цього разу він сідає на ліжку і бере мій ноутбук.

- Що ти робиш?

- Вибиратиму для нас фільм на вечір.

- Ти ... тобі треба на вечірку. - Я в повній розгубленості від його поведінки.

- Ну, ти не хочеш іти зі мною, а я не маю наміру залишати тебе одну в такому похмурому настрої. Оскільки ти не бажаєш виходити з дому, ми подивимося якийсь фільм. Чи ти знову проти? - Він піднімає на мене погляд, де тепер блищать іскорки веселощів. Він точно знає, що я здамся. І я здаюсь. Майже.

- Я не люблю гучних вечірок.

- Там будуть лише мої друзі. Це не така тусовка, як завжди буває у студентів. Все пристойно.

Віриться в це насилу, але Джеймс, як завжди, не залишає мені вибору. Він чудово знає, що я не хочу залишатися з ним наодинці, і, можливо, навіть підозрює про те, як на мене діє його присутність поруч.

- Добре. Я одягнусь і можемо йти.

- От і відмінно. - Він відставляє ноутбук і схоплюється з ліжка. - Чекаю на тебе біля машини.

Хлопець виходить, а я розмірковую над тим, що мені тепер надіти. Не дуже хочеться морочитися щодо цього. Але тут мені спадає на думку зовсім інше - а Кріста теж буде там? Може я даремно погодилася? Не хочу проводити час у компанії, де буде вона. Сподіваюся, Джеймс про це подумав... хоча яка йому справа до таких дрібниць? Якщо там буде Кріста, я просто повернуся додому і все.

Одягаю обтягуючі джинси та червоного кольору топ. Вирішую трохи підфарбувати очі і нанести рум'яна на щоки, щоб не виглядати такою блідою. На ноги теж одягаю прості кросівки. Вигляд у мене аж ніяк не ошатний, але цілком пристойний. Хоча, в принципі, я й так не знаю, що носять на вечірках. Мені вони видаються збором розпусти, де море алкоголю, а студенти витворяють все, що їм заманеться. Я жодного разу не була на подібних заходах, і не дуже хотілося.

З легким хвилюванням виходжу до машини Джеймса. Він уже чекає на мене на сидінні водія, і я займаю місце поряд з ним.

-Ти маєш гарний вигляд.

- Я виглядаю жахливо, але дякую за спробу зробити мені комплімент.

- Це не так. Ти завжди виглядаєш чудово. Просто трохи сумно.

Куточок моїх губ сіпається в кривій посмішці.

- Поїхали вже. Страшно уявити, куди ти мене збирався вести, але я готова.

- Ого. Кажеш, ніби я тебе везу на страту. Розслабся. Там насправді буде лише кілька людей. Я голосно висловився, назвавши це вечіркою.

Ми рушили в дорогу, практично не розмовляючи. Добре, що машина перед виїздом стояла в гаражі і ми не встигли промокнути йдучи до неї. Дощ уже лив, як із відра, а на небі не було видно жодного просвіту - все заволокло густими хмарами.

Ми повернули в провулок, не доїжджаючи до центру міста, і там зупинилися. Навколо височіли багатоповерхівки. Не можу уявити, щоб хтось закочував вечірку в подібній квартирі, де будь-який сусід міг поскаржитися на шум.

Ми виходимо з машини, і входимо до одного з будинків. Ліфтом доїжджаємо до восьмого поверху, після чого хлопець стукає у квартиру. Я не звикла бувати в таких будинках - зазвичай ми з матір'ю відвідували вечори в приватних особняках і жили в такому ж.

На стукіт нам відчиняє двері хлопець, якого я бачу вперше.

- Привіт! От і ти, здороване! Ой! Що за прекрасна леді поряд із тобою?

- Привіт. Це Емілі.

- Дуже приємно. Я Раян.

Хлопець дружельбно простягає мені руку для потиску, після чого ми входимо в середину квартири. Натовпу тут немає, а музика грає не дуже голосно. Коли ми входимо у вітальню, я

бачу, що атмосфера панує дуже приємна та досить весела. Людей насправді зібралось десятеро. З нами всі вітаються, пропонують розміщуватись. На мій подив, я взагалі тут нікого не знаю. Схоже, ці хлопці не з нашого університету. Двоє з них Ділан та Ян змагаються у гонки на ігровій консолі. Дівчина (здається її звать Тереза) сидить обійнявши зі своїм бойфрендом Остіном. Ми сіли прямо на товстий пухнастий килим навпроти плазмового телевізора, як ще кілька гостей, і спостерігали за грою.

Одна з дівчат (Ешлі) стояла біля вікна, розмовляючи по телефону, а двох хлопців, що вийшли на кухню за випивкою, звали Чад і Рокі. Кілька разів повторивши у голові всі імена, я все одно пару з них забула. Сподіваюся, ніхто не образиться.

- Чого хочеш випити, Емілі? Є пиво, вишневий сік, вино, мартіні. – звертається до мене Райан, поки Джеймс коментує гру Ділана та Яна. Їхній перший заїзд якраз закінчився.

- Можна сік.

- Скромно. Мені подобається. - З усмішкою відповідає він, і теж йде на кухню.

Мені імпонує така обстановка, незважаючи на те, що я тут нікого не знаю крім свого супутника. Усі здаються милими та привітними, та навіть не всі п'ють алкоголь. У Ешлі і Чада, що повернувся, в руках сік.

- Ти як? В порядку? - Повертається до мене Джеймс.

- Так. Дещо інакше собі уявляла подібні посиденьки. Ти зазвичай так відпочиваєш із друзями?

- Так. Ми часто збираємося разом; граємо в ігри, іноді в шахи, обговорюємо бої. Кілька разів дивилися серіали, але у Раяна просто рот не закривається під час переглядів, тому ми покинули цю витівку. - Невимушено засміявся Джеймс. Видно, що вони дуже близькі.

- Ви познайомилися на боях?

- Можна і так сказати. Ми вперше билися один з одним і Райан виграв.

- Щоправда? Ось уже не думала, що тебе хтось перемагав.

- Чому це? – усміхається він.

- Ну... того разу, коли я бачила тебе на арені, ти був досить суворим. Багато хто на тебе ставив гроші, наскільки мені відомо.

- Я не постійний учасник.

- Це як хобі?

Джеймс глянув на мене незвично серйозно.

- Ні. Я не дуже люблю ці бої.

- Навіщо тобі це?

- Заради грошей. – знизує він плечима.

Я раніше не дуже думала про те, звідки в інших студентів гроші на життя. Ми з матір'ю

сплатили весь курс ще як тільки я вступила, тому мене не особливо хвилювало, як платять за університет ті, хто не має стипендії. Але в цьому, мабуть, було моє щастя. Якби я посварилася з матір'ю раніше, то де взяла б гроші на навчання?

- Про що замислилась?

- Та так... не має значення. Тобі потрібні гроші на навчання?

Хлопець киває.

- Я хочу піти на додатковий курс. Хочу стати справжнім фотографом, а якщо куплю ще один додатковий рік, то зумію влаштуватися на якесь пристойне місце з високою оплатою. Тоді мені не потрібні будуть бої. Але курс дорогий.

- Знаю. Сама раніше мріяла про це. Тільки не на фотографа. Хоча, чесно зізнатися, не знаю ким би хотіла стати.

- Моделлю? - вигинаючи брову питає Джеймс.

- Ні. Артисткою? Грати в театрі? Але для цього в мене мало талантів... загалом, поки що не знаю.

Коли Раян приносить сік, до нашої розмови підключаються Ян та Тереза. Інші іноді кидають по кілька фраз на протязі розмови. Дивно, але ми всі познайомилися ближче, і кожен із них справив на мене гарне враження. Через дві години ми замовили піцу, а я зважилася випити одну баночку пива. Джеймс не пив нічого алкогольного.

Я дізналася, де Джеймс познайомився з іншими товаришами. Виявилося, що хлопці ходили з ним разом на тренування до спортзалу, а дівчата Ешлі та Тереза - зустрічалися відповідно з Остіном та Рокі. До кінця вечора, де ми вже всі разом сміялися з кумедних ситуацій у житті, мій настрій піднявся. Раян запросив мене знову до них наступними вихідними, але Джеймс сказав, що у нього можливо буде новий бій.

Додому ми їхали, регочучи з нового хіта, що вийшов на радіо і займав призові місця. Джеймс намагався закосити під голос співачки, а я сміялася з цих марних спроб до колік у животі.

- Ого, вже дванадцять вечора.

- Ти добре провела час?

- Як не дивно, так. Дякую тобі за прогулянку. У тебе чудові друзі.

- І тобі дякую за те, що поїхала зі мною.

Ми стояли в незручному мовчанні один навпроти одного. Я вже взялася за ручку дверей, що вела до моєї спальні, але чомусь не хотіла до неї входити.

- Ну що ж, я піду! Мені треба прийняти душ і, мабуть, уже лягати спати.

- Так. На добраніч, Емілі.

Ми розійшлися на по кімнатах. Я викупалася, змінила одяг на більш вільний, придатний для сну, але все одно не могла заснути. Покрутившись на ліжку, вирішила вийти за склянкою води.

У коридорі було тихо, з чого я зробила висновок, що Джеймс уже спить. Але як тільки я ступила за ріг, то зіткнулася з ним.

- Ай!

Стукнувшись лобом об його широкі груди, я потираючи забите місце.

- Вибач, я не помітив тебе. Не хотів вмикати світло, щоб не шуміти вкотре. Думав, що ти вже спиш.

На хлопцеві були одні вільні штани, і я ніяк не могла відвернутися від його бездоганного накачаного торса. Його волосся було ще вологим після купання, а очі, як завжди, сяяли теплом і зацікавленістю.

Зрадливий погляд знову впав на його плоский живіт. Якого біса він такий спокусливий?

- Ем?

Піднімаю очі. Він також дивиться на мене, чекаючи. Найбільше мені хочеться впитися в ці жадібні губи, щоб знову відчутти смак п'яного поцілунку ... провести долонею по його спині, животі, рукам ...

- Емілі?

Мої долоні мене не слухаються, торкаючись голих плечей Джеймса. Проводжу ними вздовж біцепсів, спускаючись до зап'ясток і назад. Зрештою відчуваю смак вимогливих губ хлопця на своїх. У мене паморочиться в голові, а ноги ледве тримають, як і минулого разу. Як же добре!

- Не зупиняйся, будь ласка! – скиглю, перериваючись на мить, але він і не збирався цього робити.

Поцілунок триває цілу вічність або лише кілька секунд – не розумію. Хочу стояти тут і зливатись своїми губами з його... Полум'я розтікається по тілу, охоплюючи кожну клітинку. Метелики, що пурхають в животі, розлітаються по моїх нутрошах, викликаючи лоскочучі відчуття в грудях і внизу живота. Джеймс підхоплює мене на руки, несучи до своєї спальні. Обіймаю його за шию, тягнуся до нього ще ближче, якщо таке взагалі можливо. Він ногою відчиняє двері в кімнату, і так само їх захоплює, ховаючи нас від решти світу.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 24

Джеймс опустил мене на ноги і погладив тильною стороною долоні мою щоку.

- Яка ж ти гарна! – напівпошепки заговорив він.

Його приємний голос ідеально влився в атмосферу, що панувала в спальні. Тут стояла напівтемрява, яка романтично розбавлялася світлом ліхтаря, що світив на вулиці. Я знову

жадібно потяглася до його губ і Джеймс, ласкаво перейнявши ініціативу, поглибив наш поцілунок. Я відчула, як він усім тілом напружився, намагаючись стримувати себе і не зайти занадто далеко. Тільки я цього сьогодні не хотіла. Він був мені зараз необхідний настільки, що я наважуюсь зараз забути про всі недомовки між нами. Мої торкання стають сміливішими, і підхопивши руку хлопця, я веду її до своїх грудей. Коли чоловічі пальці трохи стискаються, з моїх губ виривається зітхання.

- Емілі.

- Цілуй мене, Джеймсе!

Але він трохи відсувається, заглядаючи мені у вічі. З такої близької відстані у темряві видно його розширені зіниці та боротьбу у погляді. Він не знає як вчинити, розриваючись між бажанням і страхом все зіпсувати між нами.

- Ти точно цього хочеш?

- Звісно. А ти?

Джеймс усміхається, притягуючи мене міцніше до себе. Його рука залишається лежати на моїх грудях, а інша обвиває талію.

- Чи хочу я тебе? – шепоче він мені на вухо, лоскочучи своїм подихом.

Хлопець бере мене за кисть, і повільно проводить моєю долонею вздовж преса вниз прямо до гумки штанів. Кинувши на мене короткий запитальний погляд, на який я схвально киваю, Джеймс кладе мою долоню на свою ерекцію.

- На мою думку, це найкращий доказ того, що я хочу тебе до шаленства.

Я ковтаю слину. Почуття сорому кудись випарувалося, а його впевненість передалася мені. Страху також не було. Я бажана. Моє тіло перестроилося на хвилю спокуси, і пальці рішучіше доторкнулися до нього.

- Тоді я хочу бути твоєю. - Власний голос прозвучав тихо і хрипко.

Сором'язливо зізнаюся в тому, що приймаю таблетки (лікар призначала їх для відновлення циклу, що тепер мені знадобилося і для того, щоб не завагітніти) і я здорова. Він каже, що теж чистий, після чого наші стосунки виходять на інший рівень. Лець не гарчачи, Джеймс з новим натиском накидується на мої губи. Я вся тремчу так, ніби мене накрила хвиля адреналіну. Наші язики вступають у запеклий пристрасний бій. Дотики стають обпікаючими, схоже на те, як розжарене вугілля плавить лід – так я відчуваю торкання пальців до своєї шкіри. Нарешті в гарячкових погладжуваннях один одного через одяг, Джеймс стягує з мене топ і кидає його на підлогу. Після цього слідом вирушають мої штани.

Стою перед ним в одній білизні, але наш минулий невеликий досвід був досить відвертим, тому зараз я не мала сором'язливості. Якись нові почуття оволоділи мною, поневолили все тіло, яке, наче фортепіано налаштовувалося в руках віртуоза.

Хлопець дбайливо опускає мене на простирадла, не перериваючи поцілунку. Тепер його долоні блукають моєю оголеною шкірою, обмацуючи кожен сантиметр, рухи сповільнилися і стали акуратними. Губи Джеймса опустилися нижче до шиї, потім змістилися до ключиці. Я відкинула голову назад, сильніше втискаючи її в подушку. Пальці вчепилися у широкі плечі

хлопця. Я зовсім не знаю, що від мене вимагається в такий момент, і мені ніяково від цього. Тільки впевнені поцілунки збивають мене з думок, і чергові хвили хвилювання зникають.

Бретельки бюстгальтера сповзають вниз під спритними пальцями, а язик слідує за ними. На якусь мить Джеймс переводить погляд на моє обличчя.

- Хвилюєшся?

- Ні. Все добре. Не зупиняйся! – я чомусь не можу говорити на весь голос, тільки шепочу.

- Якщо ти передумаєш чи тобі щось не сподобається – я одразу зупинюся, добре?

Киваю на знак згоди і скуйовджую його волосся, запускаючи в нього долоню. Джеймс трохи піднімає мене, просуваючи руку за спину, і розстібає бюстгальтер. Гарячі губи припадають до чутливого соску, а з моїх губ виривається гучне зітхання. Ніколи б не подумала, що ласка грудей може викликати такий ураган відчуттів. Доріжка з поцілунків веде далі до живота, руки гладять талію, плавно спускаючись до стегон. Великі пальці хлопця підхоплюють тонкі трусики та спускають їх униз. Відчуваю його тепле дихання при цьому внизу живота і здригаюся. Спокуслива усмішка з'являється на обличчі Джеймса, і він позбавляє мене останньої деталі одягу.

Збентеження все ж таки трохи мене долає, і я стискаю стегна незважаючи на те, що світло в кімнаті приглушене. Серце б'ється на всю.

- Не соромся мене, кішечка. Ти справді прекрасна.

Він цілує мене в губи, затишно влаштовуючись зверху між моїми стегнами. Але на мій подив, хлопець не поспішає, продовжуючи розпалювати моє тіло, яке, здавалося б, більше неможливо сильніше збудити. Він проводить пальцями по моїх стегнах, зупиняючись прямо біля найчутливішого місця між ними. Затамувавши подих від нетерпіння, я прикриваю очі, повністю довіряючись цьому хлопцю. Його дотики виключно ніжні, обережні, і я в них розчиняюся знову і знову, відчуваючи якою стаю вологою.

До моменту, коли я більше не можу стримуватись і звиваюся на ліжку, Джеймс повільно в мене входить. Легка хвиля болю накочує разом із розумінням того, що я тепер належу йому цілком.

- Ах!

- Все в порядку? - Цілюючи мене в скроню запитує він.

- Так.

Ця мить найнеймовірніша, незважаючи на невеликий дискомфорт – і я розумію тепер, що зробила правильний вибір першого чоловіка. Джеймс починає поступово рухатись у мені, спостерігаючи за моєю реакцією. Але я вже поступово розслаблююсь, а біль вщухає, наповнюючи мене іншими відчуттями. Це почуття наповненості та єднання – найпрекрасніше, що я коли-небудь відчувала у житті.

Джеймс, бачачи, що я зуміла повністю розслабитися після першого проникнення, прискорив рухи, а пальці знову почали пестити ніжне тіло. З моїх губ вирвався перший стогін задоволення, і я відчула відлуння оргазму, що наближався. Шейл колись казала, що це неможливо вперше через неприємні відчуття, але я була настільки збуджена з самого початку і всі його ласки зробили свою справу. Стискаю в кулаку простирadlo і кусаю губи ледь не до

крові.

Вибухаю з новим гучним стоном на губах, який Джеймс ловить поцілунком. Все всередині мене пульсує і стискається навколо його твердої плоти, продовжуючи мій екстаз, який відрізнявся від першого. Джеймс у мене виливається, і не одразу поспішає відсторонитися, тільки переносить свою вагу на руки, щоб не придавити мене. Вічність провела б у цих обіймах.

У мене по щоці скочується сльоза після пережитого. Не знаю – від надлишку почуттів чи від щастя.

- Ем. – великим пальцем Джеймс змахує сльозу. У його погляді тривога та переляк. – Я зробив тобі боляче? Вибач...

- Ні. Це не ти... – хрипко відповідаю. Дихання все ще не відновилося, тому мій шепіт ледь чути.

Він прихиляється чолом у моє плече. Одна моя нога обвиває підтягнуте тіло хлопця, а друга заплуталася у ковдрі. Через кілька хвилин, він лягає поруч зі мною, притягуючи мене ближче. Затишно влаштовуюсь у нього під боком, притуляючись щокою до його грудей. Його рука блукає в моєму волоссі, коли він ставить несподіване запитання.

- Ти шкодуєш?

- Ні. Я дуже щаслива, що моїм першим був ти. І спасибі.

- За що? – щиро дивуючись, питає Джеймс, викликаючи у мене посмішку.

- За те, що був таким уважним та ніжним. – Несвідомо пробігаю пальцями по дрібним волоскам внизу його живота.

Мені подобається, що на ньому немає зайвої волохатості. Ця думка мене смішить, і я видаю невідповідний моменту смішок.

- Чого це ти?

- Та так, подумала, як добре, що ти не надто...волохатий. – ми обидва вибухаємо сміхом, коли я вимовляю останнє слово.

Мені стає соромно і весело, але з Джеймсом так легко знаходити спільну мову, що він відразу розуміє, що я маю на увазі.

- Ем, нам, мабуть, треба поговорити. Не думаю, що зараз найкращий момент, але нам потрібно багато чого пояснити.

Внутрішньо напружуюсь від його слів. У цьому він має рацію, тільки я надто боюся того, що він може сказати. Невже сьогоднішня ніч нічого не означає для нього? Він знову натякне на те, що наш секс нічого не змінить у плані його спілкування з Крістою?

- Я знаю, про що ти думаєш. Перестань!

- Я ні про що не думаю. Давай поговоримо, якщо це так... треба.

- Загалом, насправді мова зайде за Крісту.

- О господи.

Схоплююсь на ліжку, сідаючи прямо, і прикриваючи ковдрою груди. Тільки не зараз! Я дійсно не винесу, якщо він скаже мені про їхні надто близькі стосунки.

Джеймс теж сідає, повертаючи мене до себе в обійми.

- Припини робити поспішні висновки. Я тільки хотів прояснити, що між мною та Крістою нічого немає. Ми спілкуємося лише з однієї причини. Я не можу інакше. Як я вже казав, участь у боях мені потрібна для того, щоб заробити грошей на навчання. Пам'ятаєш?

- Так. - Цікаво, до чого він хилить.

- Так от, батько Крісти організатор цих боїв. Був час, коли ми з нею зблизилися, і я тоді вже бився, а тепер просто не можу піти. Містер Сміт мені дав зрозуміти ще давно, що не дозволить образити свою дочку, а ти сама чудово знаєш, наскільки вона цинічна. Кріста хоче бути завжди в центрі уваги, і якщо я дам їй повний відворот поворот вона поскаржиться батькові. Він може вигнати мене, розумієш? Мені не хотілося б втрачати такий пристойний зарібок. Я майже назбирав необхідну суму, і не можу піти раніше.

- Але я сама бачила, як ви безтурботно спілкуєтесь. Не кажи мені, що це не так!

- Кріста знає, що між нами був лише одноразовий секс – не більше. Просто вона хоче виділитися, тому вчепилася в мене. Багато хто думає, що ми разом, але це не так. Крісту бісить те, що її пригнічує Габрієла, і вона не знає, як її перестрибнути.

- Стій, хіба вони не найкращі подруги?

Джеймс дивиться на мене скептичним поглядом.

- Вони одна одну терпіти не можуть. Це все через взаємну вигоду. Хлопець Габі також бере участь у боях, тому вона таким чином використовує свою подругу. Ну а Кріста підібралася до неї ближче, щоб бути популярною в універі.

- І як давно ви з нею були близькі?

Хоч Джеймс і говорив про неї в такому холодному рівному тоні, але мені було дуже неприємно почути з його вуст про те, що вони переспали.

- Десь рік тому. Ем, тобі нема про що турбуватися.

- Я тобі вірю, Джеймсе.

- Мені потрібна ти. Будь моєю дівчиною, Емілі!

У мене віднімає дар мови. Він погладжує мою щоку та шию, а на моїх губах розквітає посмішка.

- Добре. Але спробуй мене образити! Я одразу перетворюся з милої кішечки на запеклу тигрицю!

Хлопець сміється і цмокає мене в губи.

- Я ніколи не посмію. Обіцяю, що через два бої я перестану брати участь, і Кріста від мене відв'яжеться.

На думку відразу спадає інший помисл.

- Це означає, що мені ще два тижні спостерігати за тим, як ти обіймаєшся з нею?
- Ні звичайно. Я не робитиму цього. Просто вона швидше за все витиметься поруч. Я не збираюся приховувати наші стосунки з тобою.
- Мене це влаштовує.
- Закріпимо це поцілунком? А потім я наберу тобі гарячу ванну, щоби ти розслабилася.
- Звучить заманливо.

Ми довго цілуємось, після чого Джеймс йде виконувати свою обіцянку на рахунок ванни, а я накидаю на себе його футболку, яка валялася до цього на кріслі. Вона приємно пахне лимоном та м'ятою. На всі груди вдихаю цей п'яний аромат, після чого прямую у ванну.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 25

Ми удвох стоїмо посеред приміщення, а я переминаюся з ноги на ногу, чекаючи, доки хлопець зробить те, що задумав.

- Пелюсток троянд у мене немає, але я знайшов піну для ванн із запахом полуниці. Сподіваюся, що підійде? - Джеймс схилився, спираючись на борт ванни, щоб відрегулювати температуру води.

- Ну, вибір невеликий, але мене він більш ніж влаштовує.

Джеймс випростується на весь зріст і посміхається. На ньому знову одягнені вільні штани. Я все також стою в його футболці, відчуючи себе напрочуд комфортно. Тільки легке тремтіння пробігає по тілу - неясно від холоду або від його присутності.

- Йди сюди. - просить він, простягаючи до мене руки. Я одразу юркаю до нього в обійми.

- Ти тепер не будеш від мене тікати?

- Не планую.

- Це добре. Нам ще доведеться підігнати твої замовлення, адже так?

- Звідки ти це знаєш?

- Не важко здогадатися. Раніше ти щодня працювала і старанно шукала фотографа, а останніми днями тільки те й робила, що ховалась від мене.

Мені стає соромно від його здогадів, адже я насправді уникала його.

- Ти почервоніла. - Сміючись, Джеймс піднімає моє обличчя за підборіддя. - Не потрібно. Я хочу, щоб ми розібралися з усіма недомовками.

- Я теж.

Ванна кімната вже наповнилася паром, і тонкий аромат полуничної піни поширився повітрям.

- Скажи, Ем...

- Так?

- Навіщо ти працюєш так багато? Я розумію, що навчання дороге, але, наскільки мені відомо з чуток, у тебе все оплачено.

- Так і є. Гроші мені потрібні не для навчання, а на лікування сестри. Їй потрібна операція на серці, щоб вести нормальний спосіб життя.

- А ваші батьки не допомагають? Я знаю, що твоя мати є досить успішною моделлю. Принаймні була нею в минулому.

Неприємні почуття образи та болю повернулися знову при згадці про Регіну.

- Моїм батькам все одно. Як думаєш, я тут опинилася?

- Хотіла жити сама? Позбутися батьківського нагляду?

- Мої батьки розлучені. А мати вигнала мене так само, як і сестру з дому, коли зрозуміла, що я не виправдовую її надій у сфері моди. Так що ця проблема тепер тільки моя з Джанет.

- Це жахливо, Емілі. Від моєї матері пішов батько, вони теж у розлученні.

- Я зовсім нічого не знаю про твоє життя.

- Обіцяю скоро це виправити. Скажи, а ти не пробувала подати заявку на волонтерському порталі щодо збору грошей? Зазвичай там працівники намагаються знайти спонсорів. Раптом і тобі пощастить і хтось сплатить за операцію?

- Я про це не знала. Думала такі портали створюються тільки для тяжкохворих.

- Ні. Можна легко знайти у запиті в Інтернеті. Я тобі допоможу, якщо хочеш.

- Дякую тобі, Джеймсе.

Обійми хлопця стали міцнішими. Він поцілував мене в маківку, даючи зрозуміти, що йому шкода, але більше ніяк не коментував, за що я йому вдячна.

- Ванна набралася.

Кидаю погляд на високу пишну піну над водою, поки Джеймс закручує кран.

- Я хотів би зробити це разом. – раптово каже він.

Перспектива прийняти з ним ванну здається хвилюючою та приємною, але я поки що до цього не готова. Почуття збентеження ще не пройшло, особливо коли я згадувала, як він був у мені

п'ятнадцять хвилин тому.

- Але на цей раз я залишу тебе одну. Не хочу заважати. - ніби прочитавши думки, додає він.

- Спасибі.

Джеймс легенько цілує мене в губи і виходить. Роздягаюся і занурююся у теплу воду. Ниючі м'язи розслабляються, а дискомфорт між ніг вщухає. Я не планую надовго затримуватися, тому через недовгий час, покидаю ванну кімнату і прямую до себе. Не знаю чи спить Джеймс, але не хочу його турбувати. Хотілося б мені знати як далі поводитися, тільки в мене зовсім немає досвіду в спілкуванні з чоловіками.

У двері спальні лунає короткий тихий стукіт, після чого в неї входить Джеймс. Я встигла переодягнутися в іншу піжаму у вигляді майки з шортами – принаймні вона виглядає не так нещасно, як попередня.

- Чому ти не прийшла до мене?

- А мусила?

- Якщо хочеш, то звісно.

Хлопець підходить ближче, обіймає мене за талію.

- Я, наприклад, дуже хочу. Поспимо разом?

- Так.

Отримую ще один ніжний поцілунок у губи, і ми, тримаючись за руки, йдемо до нього в кімнату.

Вранці ми разом збираємось на навчання, обговорюючи час наступної фотосесії. Джеймс згоден на будь-який час, який мені буде зручним. Тепер дійсно потрібно підтягнути замовлення, і я вирішую зробити це прямо сьогодні. Щодо наявності у нього таланту, я не помилилася – минулі роботи забезпечили мені невеликий контракт на дві нові реклами суконь від цього замовника.

День протікав без подій, а коли я в їдальні зустрічаю дівчат, то вони відразу вловлюють зміни в моєму настрої.

- Давай розкажуй, що з тобою відбувається? - Нахилиючись вперед над столом, питає Шейла.

- Нічого. Я просто ... ви ж в курсі, що я поки що обживаюся, та й роботи повно.

- Досить нас обманювати, крихітко Ем! Зізнавайся у чому справа! - Встряє Теа.

У цей момент до їдальні входить Джеймс. Ми зустрічаємось поглядами, і на його обличчі розквітає посмішка. Він йде прямо до нашого столика, огинаючи місце, де сидить Габріела з Крістою. Починаю крутитися на стільці, і коли хлопець підходить, помічаю подив на обличчях подруг. Джеймс прилюдно мене цілує, від чого у Шейл і Теа буквально відвисають щелепи. Цікаво було б подивитися на вираз обличчя Крісти в цю мить - вона напевно кипить від злості. Але мені її не видно, оскільки вони з подругою сидять збоку та віддалік.

- Так-так, а ось і причина твоїх змін. – шепоче Шейл, посміхаючись.

- Привіт дівчата. Ви не проти, якщо я припаркуюся поряд з вами? - Безтурботно кидає хлопець, і подружки запрошуючим жестом вказують йому на вільний стілець.

- Як пройшов день? - цікавлюсь у нього, щоб розрядити обстановку.

- Він ще не пройшов. Друга половина дня обіцяє бути цікавою.

Він натякає на нашу зйомку, і мої щоки спалахують червоним рум'янцем. Мені здається, що після проведеної з ним ночі я точно не зможу добре працювати. Буду постійно відволікатися на нього і не зможу розслабитися.

Ми ще розмовляємо деякий час про різні дрібниці, після чого Джеймс йде на заняття, а ми з дівчатами збираємося розходитися по домівках. Я домовилася з хлопцем, що почекаю його в студії, адже ще доведеться переодягтися і привести себе до ладу.

Коли я з подругами виходжу на паркінг, вони починають мене завалювати питаннями.

- Це що було?

- У вас із ним щось є? Так і знала, що ти розтанеш від його чудових очей! - Додає Шейл.

- О! У нього крім очей багато чого чудового, чи не так? - регоче Теа.

- Так, дівчата, стоп!

- І все-таки, що між вами?

- Ми начебто почали зустрічатися.

- Серйозно? - верещить Шейла. - Це ж круто! Ось тобі й скромниця Емілі, а схопила найзавиднішого хлопця з університету!

- Головне, щоби він не розбив тобі серце. - Розважливо додає Теа. - Ми вже говорили про це, але сподіваюсь, ти знаєш, що робиш.

- Все буде в порядку.

- Отож, коли ми дізналися таку новину, я прагну великих подробиць. - Потираючи руки, каже Шейла.

- Жодних подробиць, ми ще не з усім розібралися.

- Ага. Здається, тут і так все ясно! Ти бачила, як він проігнорував Крісту? Та він ніколи такого раніше не робив!

- Ми тільки вчора з ним поговорили і...

- Боже! Ти з ним спала! - знов верещить весело Шейл.

- Щоправда? Точно! Дивись, як у неї очі блищать! - регоче Теа, а я все сильніше заливаюсь фарбою сорому. - Та, перестань, ти про наше інтимне життя знаєш все в найдрібніших деталях. - Підбадьорює Теа.

- Ну так... ми з ним...

Договорити не встигаю, як ці шалені знову починають верещати і лізуть до мене обійматися. Регочу разом з ними і так ми вирушаємо з паркінгу, не відразу звертаючи увагу на те, що були там не одні.

У гримерці я намагаюся максимально швидко одягтися і причесатися, тому що балаканина з подругами зайняла трохи дорогоцінного часу. Ще добре, що візажист потрібен не для всіх замовлень, а то я б зовсім не встигала. Вони зазвичай вигадують ефектний, креативний макіяж, нанесення якого займає багато часу.

Коли чую стукіт дверей, мені залишається лише взутися у незручні туфлі, надані компанією для реклами. Я ледь можу в них пересуватися за рахунок високих, незручних підборів.

- Емілі?

- Я тут! – кричу Джеймсу, збираючись уже виходити.

Він мене випереджає і входить у гримерку, посміхаючись на весь рот, потім підхоплює мене на руки і кружляє. Регочу на весь голос разом із ним.

- Гей! Що за приплив ніжності?

Він ставить мене на ноги і цілує у губи.

- Скучив. Я весь день не міг наблизитися до тебе і нормально поцілувати. Думаєш це так легко? І це, між іншим, не вперше! Тисячу разів хотів таке зробити, і все лише за один день, не говорю вже за попередні.

- Який ти сьогодні милий. – жартома, скуйовджую йому волосся, а він загрозово наближає п'ятірню до моєї зачіски. - Навіть не думай! Інакше наша реклама може відклатися на певний час. Цю зачіску я робила найдовше з усього!

Даремно я переживала на рахунок нашої спільної роботи. Джеймс настільки професійно, і в той же час з легкістю ставився до зйомки, що я не відчувала ніяковості зовсім.

Додому ми повернулися разом, і я відразу ж почала шукати волонтерські портали, про які говорив хлопець. Їх було небагато, але я залишила заявку з описом проблеми одній з дівчат, які працюють у благодійній фірмі. Коротко пояснила їй ситуацію, але вона відповідала невпевнено, оскільки моя мати була досить забезпеченою і сама підтримувала деякі благодійні фірми. Після нашої розмови я засмутилася трохи сильніше, ніж припускала, хоча особливих надій на допомогу не мала. Звичайно, Регіна займалася благодійністю, але тільки там, де їй це було вигідно чи могло засвітити її ім'я.

Джеймс пішов до друзів, а я вважала за краще залишитися вдома, незважаючи на його умовляння. Поняття не маю, коли він повернувся додому, тому що після мого розчарування, я заснула.

Декілька тижнів проходять гладко, ніби так і мало бути. Ми з Джеймсом вирішили трохи пригальмувати, тому я не спала поки що в його ліжку. Ми іноді дивилися разом фільми, після яких я прямувала до себе до кімнати. Наші фотосесії були досить кумедними, іноді хвилюючими, від яких у моїх жилах закипала кров. Цей його спокусливий погляд змушував усе всередині мене перевертатися. Не сумніваюся, що і Кріста, і інші його дівчата на ніч відчували

таке ж. Тепер я розуміла їх трохи краще. Правда була впевнена, що злісні погляди і раптове мовчання Крісти себе ще проявить. Але поки вона тільки вибігала розлючена з приміщення, в якому з'являлися ми з Джеймсом з рукою в руці.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Глава 26

Цокіт підборів я чую раніше, ніж помічаю обличчя тієї, що увійшла до середини. Відриваючись від роботи, ми з Джеймсом повертаємо голови у бік дверей, і я помічаю Регіну. Мама зі стиснутими губами, ігноруючи привітання Джеймса, підходить прямо до мене.

Мені стає дуже некомфортно перебувати поряд з нею в цьому безглуздому вбранні, яке я сьогодні рекламувала. Почуваюся дурною і смішною, стоячи перед цією суворою жінкою, яка не виявляє жодної краплі участі в моєму житті. Здається, ми не спілкувалися цілу вічність, хоча за фактом минуло лише кілька місяців або близько того.

- Нарешті я тебе тут застала. Сара сказала, що ти співпрацюєш із її племінницею Ізабеллою.

- Ти прийшла лише тому? Не хвилюйся, я не заберу у тебе роботу – це єдина сукня, яку вона довірила мені рекламувати.

- Мудре рішення, враховуючи те, що ти не надто надійна. Я взагалі здивована, що не всі замовники розбіглися від тебе.

- Що це означає? Для чого ти прийшла?

Джеймс стояв осторонь, дотримуючись ввічливої дистанції, щоб не підслуховувати розмову. Але я бачила, як хмуряться його брови, а милі ямочки з щік, які були присутні протягом всієї сьогоднішньої зйомки, повністю зникли.

- Я почула одну цікаву новину, яка не давала мені спокою. По-перше, вирішила тебе попередити. З Ізабеллою я працюю надто довго, і не хочу, щоб своїми дешевими фотографіями ти ганьбила моє ім'я. Ти ж не працюєш з такими професіоналами, як Шон, вірно?

- І що? Мої справи йдуть цілком непогано. А за Ізабеллу я вже сказала, що маю від неї тільки одне замовлення.

- От і добре. Ще я тут із приводу Філа.

- Мені здається, що з ним все вирішено. Це бридко, що ти намагалася звести мене зі своїм коханцем. Взагалі не розумію, навіщо ти сюди прийшла.

Я зовсім забула про присутність Джеймса, але Регіну не бентежило те, що він все чув. Вона говорила досить зухвало та відверто – як завжди.

- Для того, щоб дати тобі ще один шанс повернутися.

- Нізачо! Мені так набагато краще.

Регіні не сподобався мій впевнений тон, і вона невдоволено скривила рота.

- І в чому ж різниця, Емілі? Забезпечений, знаменитий чоловік тебе, значить, не влаштовував? Зате якийсь шмаркач, за словами Сари, дивлюся, у всьому досяг успіху!

- Тебе ніколи не цікавило моє життя, мамо! І ти про нього зовсім нічого не знаєш насправді!

- Я знаю тепер про твого нового друга, і не хочу, щоб ти скотилася на дно разом з ним і моєю репутацією! Не дозволю, щоб про мою дочку писали дрібні газетки різні гидоти! Ходімо зі мною, Емілі, поки не пізно! Ми повернемо все на свої місця. Ти помиришся з Філом, і спеціально для журналістів ми оголосимо про те, що в тебе була тимчасова перерва.

- Та, що ти несеш? За ці кілька місяців ти мені навіть не подзвонила! Ти сама мене вигнала!

Джеймс вирішив втрутитись, коли я зірвалася на крик. Він встав поруч зі мною і взяв за руку, воліючи поки що нічого не говорити вголос. Тільки його ніжні погладження моєї долоні твердили про підтримку, яка була така мені необхідна.

- Усі ми помиляємось. Я погарячкувала. А тепер... - вона гидливо скривилася, дивлячись на наші зчеплені руки.

- А тепер ти підеш! - Кажу Регіні.

- Що, вибач?

- Іди, Регіно! Я сама розберуся зі своїм життям.

- Це все через нього? Ти наївна і неможливо дурна, якщо сподіваєшся на щось хороше з його боку. - гарчить вона крізь зуби.

- Я попросив би Вас не говорити таким тоном.

- Не встрявай, куди не слід!

- Іди, Регіно! - говорю більш рішучим тоном.

- Що ж, як знаєш! - кидає наостанок мати, і йде.

Джеймс обіймає мене за плечі і цілує у скроню. Мені так набридло тримати себе в узді, повторювати, що я сильна і зумію багато чого подолати. Зараз я хочу кричати, впасти на коліна і заволати на весь голос про те, як я ненавиджу все це мерзенне пафосне життя Регіні. Хочеться побити боксерську грушу, щоб зняти пару, врізати проклятому Філу Чейзу. Але точно не стояти тут такою нещасною та безпорадною. Впевнена, що з боку виглядаю страшенно жалюгідно.

Вислизаю з обіймів хлопця і сідаю на підлогу, схрешуючи ноги. Сльози виступають на очах. Більше їх не стримуватиму. Мені здається, все таким складним, неправильним, а я не можу це перебороти. Не можу повернути своє життя в потрібне русло, як би не старалася. Джеймс мовчки сідає поряд зі мною, повертає мене у свої обійми. Ми мовчимо вже досить довго, періодично перериваючи тишу схлипами та заспокійливим «чш-ш-ш» хлопця. Він мене гойдає, обіймаючи за плечі, через що я незабаром приходжу до тями.

- Нам треба йти, Ем. Час зйомок добігає кінця – скоро сюди прийде хтось інший.

Слухняно встаю, переодягаюся, і ми сідаємо в машину. Джеймс заводить двигун, не порушуючи тиші, поки ми їдемо додому. Там він дбайливо допомагає мені роззутися, зняти куртку та проводить до спальні.

- Я зроблю тобі чай, а ти поки що прийми душ, якщо хочеш і переодягнися.

- Дякую за підтримку.

- Це менше, що я можу зробити.

Після душу накидаю на себе теплу піжаму, в якій виглядаю не дуже привабливо (але зараз мені все одно), і йду у вітальню. Мене б'є легкий озноб. Я б охоче закрилася у себе в спальні, але Джеймс так намагається мені допомогти, що буде надто егоїстичним відмовлятися від такої підтримки.

На журнальному столику вже стоїть готовий напій, а хлопець сидить на пухнастому килимі з чашкою в руці.

- Ми тепер сидітимемо на підлозі?

- Ага, очистимо наші чакри. - криво посміхаючись, каже він, відсуваючись убік, щоб я присіла поряд.

Беру чашку, затишно влаштовуючись під боком хлопця та роблю перший ковток чаю. Він солодкий та з лимоном – те, що зараз потрібно.

- Знаєш, моя мама не схожа на твою, і мені було досить дивно спостерігати за сьогоднішньою сценою збоку. Але я тепер зрозумів тебе набагато краще. Мені було невтямки, як це рідна людина ігнорує проблеми власних дітей. Мені шкода, що таке сталося з тобою та твоєю сестрою.

- Я вже звикла. Джанет доводиться набагато гірше, ніж мені. Наш батько не кращий.

- Розкажеш?

Я коротко розповідаю про розлучення батьків та наше з сестрою життя після цього.

- Я хотіла б послухати щось про тебе. Ти живеш лише з матір'ю?

- Так. Ми завжди жили досить бідно, але я всіляко намагався допомагати їй. Мама не знає про бої, інакше вона б мене просто вбила. Я не хочу, щоб вона більше працювала, щоб забезпечити моє майбутнє. Я не маленький хлопчик – скоро закінчу навчання. Мама вважає, що я маю таку велику стипендію, яка покриває всі витрати. Мені довелося виїхати від неї в будинок Джареда на якийсь час тільки тому, що я більше не міг шукати аргументи, чому пропадаю на вихідних, а повертаюся з синцями. Їй нестерпно бачити свого сина в такому стані, а я мало що їй пояснював про свої відлучки. Вона, мабуть, думає, що я невдячний син.

Я згадую про те, що хотіла його запитати раніше, але завжди відволікалася. Мене цікавило, чому Джеймс сказав, що йому потрібні лише два бої, але насправді пройшло більше, і він у них брав участь. Недовіряти йому я не можу, але, оскільки, не ходжу на це побоїще, постійно

уявляю собі найгірше. Особливо мене хвилює Кріста. Джеймс казав, що вона дочка організатора.

- Скажи, чому ти не покинув бої?

- Я вже говорив з містером Смітом, не хвилюйся. Мій останній бій відбудеться у ці вихідні. Вибач, що затягнув, але це було потрібно.

- А, гаразд. Боялася, що ти передумав.

- Ні, кішечка. Не передумав. - Дивлячись мені прямо в очі говорить хлопець. А як просуваються твої справи на волонтерському порталі зі збирання грошей? Хтось відгукнувся?

- Ні. Нерозумно було навіть сподіватися. Багато хто думає, що я користуюсь ситуацією для особистих цілей, адже багатьом відомо, що моя мати не остання у світі моди. Та ще й періодично вносить кошти для інших фондів. У яких, на жаль, немає моєї сестри на черзі.

- Я хотів би познайомитися з твоєю сестрою. Думаю, вона така ж добра і чуйна, як ти.

- Джанет набагато краща за мене. Вона завжди була цілеспрямованою, і навіть хвороба їй не завадила знайти більш-менш оплачувану роботу та втриматись на ній. Та й чого тільки варте життя з Девідом і його новою дружиною!

Наша розмова протікає так відверто і легко, що в мене піднімається настрій. Такий затишний вечір, який у нас вийшов із Джеймсом, мені ще ніколи не доводилося проводити. Зблизитися нам заважала робота та навчання, але решту часу ми намагалися проводити разом. Тільки я чомусь трусила, не дозволяючи спати в його ліжку і кохатися. Мені все здавалося якимось нереальним, ніби не може бути настільки гладко між двома людьми, і Джеймс неодмінно повинен розбити мені серце, як за сценарієм. А ще ця недововка з приводу боїв мене бентежила, адже, як я розумію, Кріста є на кожному з них. Добре, що залишився лише один останній.

Після милої балаканини, ми подивилися фільм, часто відволікаючись на поцілунки.

- Поспиш сьогодні зі мною? - Невпевнено пропонує Джеймс, відставляючи ноутбук убік.

Сьогодні я не можу розчинитися в його обіймах, як жінка, через календарні дні, але охоче провела б ніч, засинаючи поруч.

- Звісно.

Ми прямуємо до спальні, а я в голові вигадую свою відмову від сексу так, щоб вона звучала м'якше і не так ніяково. Але хлопець, як завжди, залишаючись гранично ненав'язливим, притягує мене до себе на ліжку, уткнувшись носом у вигин шиї, і бажає мені на добраніч. Мені так приємно, що він не натякає на близькість, якої ми обоє хочемо до божевілля, але намагаємося не поспішати. Це ще раз говорить мені про те, що Джеймс зовсім не такий, яким мені його описували.

Так ми і засинаємо в обіймах, але вранці, коли я перевіряю свою електронну пошту, як роблю це зазвичай у такий час для того, щоб тримати зв'язок із замовниками, на мене чекає неприємний сюрприз. Десятки лаконічних коротких листів прийшли вчора ввечері після візиту Регіни до студії, і сьогодні вранці, та ще одне від матері – мабуть, як «закуска». Всі листи були відправлені, немов під копірку, де основою було одне речення, що встроилося в моє серце

кинджалом від тієї підлості, яку мені підготувала власна мати. Всі говорили про те, що відмовляються від послуг Джеймса, як від фотографа. Це було для мене катастрофою, адже зйомок із Лукасом залишалося дуже мало, і того заробітку мені зовсім не вистачить навіть на оплату комунальних послуг та заправки машини. Єдина надія залишалася на бібліотеку, де мені платили пристойно для життя, але мало для необхідної операції.

Не вірячи своїм очам, я закрила обличчя руками, не відкриваючи останнього листа від Регіни. Цієї миті я її просто ненавиділа, тільки не змогла б виразити в словах всі свої почуття та виплеснути їх їй. Я не маю таких слів у словниковому запасі. Відкриваю її послання, роблячи глибокий вдих. Воно найкоротше з усіх: немає привітання, побажань доброго дня та іншого. Тільки одне: "він більше ніколи не стане фотографом у цьому місті".

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 27

Джеймс переживав не так сильно, як я боялася, але мені все одно було не по собі тому, що від його послуг відмовилися через мене. Та й не тільки тому, адже він казав, що хоче займатися фотографією професійно, закінчити дорогий курс навчання. Тільки якщо моя мати дійсно використовувала свої зв'язки, щоб цьому перешкодити, то в усьому губився сенс.

Незважаючи на спокій хлопця, я таки вирішила зателефонувати Регіні, поки він чекав мене в машині. Вона відповіла на дзвінок миттєво.

- Так і знала, що ти подзвониш, Емілі. Повір мені, так буде найкраще для всіх.

- Навіщо ти це зробила? Я ж не заважала твоїй роботі чи життю. Я зовсім лишила тебе, як ти й хотіла. - кручу гудзик на кофті, заспокоюючи таким чином нерви.

- Емілі, я вже сказала, що не дозволю потягти тебе на дно, інакше ти мене за собою забереш. Цей хлопець – звичайний студент, без будь-якого майбутнього.

- Та мені начхати на твою думку, Регіно! – перебиваю матір, підвищуючи тон. - Навіть не розповідай мені про всі ці марення з приводу популярності, гучні імена та знаменитих людей! Досить!

- О! А ось і перші наслідки – розмовляєш зі мною подібним тоном, чого б раніше не допустила.

Роблю глибокий вдих. Я можу нескінченно з нею сперечатись, але зараз мене хвилює не це. Раз так сталося, я повинна постаратися, щоб підступи Регіни та її друзів ніяк не зачіпали ні моє життя, ні тим більше моїх близьких.

- Я прошу тебе, мамо, дай нам спокій і все. Якщо тебе так зачепила моя робота з Ізабеллою, то я більше не зв'язуватимуся з нашими спільними знайомими.

- Здається, ти мене не зовсім зрозуміла, люба. Ти моя донька, а я досить відома особистість, і це означає, що ти взагалі перестанеш світитись деінде із подібними людьми.

- А чим відрізняється Лукас від Джеймса? Адже вони обидва студенти.
- Лукас встиг познайомитися з потрібними людьми, моя люба, і протоптує правильну доріжку. На відміну від твого нового друга любителя. Загалом, у мене мало часу так, що почну спочатку: або ти кидаєш його, або він більше ніколи не працюватиме фотографом. Я про це подбаю. Не хотіла доводити до погроз, але якщо ти зовсім не хочеш мене чути...
- З крайнощів у крайність... Я просто скажу йому, що наші спільні зйомки закінчені.
- Ні, Емілі. Ти кинеш його.
- Це моє особисте життя, зрозуміло? Тільки мені вирішувати, з ким зустрічатись.
- І ти на зло мені обрала один із найжахливіших варіантів?
- Ти взагалі його не знаєш.
- Як і ти. Він учасник кулачних боїв.
- І що? Якщо ти хотіла мене здивувати, то не вийшло – я знала про це.
- І в майбутньому він одружиться з донькою їхнього організатора. Як тобі ця новина? Хочеш відігравати роль тимчасової подружки?
- Я втомилася від тебе, дійсно. Не знаю, чим ми з Джанет заслужили таких батьків. Прощавай, Регіно.

Я кидаю слухавку, перш ніж вона встигає відповісти. У душі стає порожньо. Вона ніколи не була мені нормальною матір'ю, як батьки у решти дітей, але це вже занадто. Батьків не обирають, але опускатися до шантажу дуже низький вчинок.

Витираю сльози з щік, які встигли безмовно потекти по них. Побіжно оглядаю обличчя в дзеркалі, щоб не надто засмучувати Джеймса своїм згаслим виглядом, і спускаюся до нього. Дорогою на навчання розповідаю про те, що мати погрожувала позбавити його роботи.

- Я не надто переживаю за це, Ем, правда. Будь ласка, не переймайся! Я не пропаду!

— Але ж це через мене.

- Ні, не через тебе.

Виходимо з машини, Джеймс довго утримує мене в обіймах, втішаючи, після чого ми розходимося по аудиторіях.

Коли я трохи заспокоююся, згадую про те, що Регіна сказала про Крісту та мого хлопця. Не дуже вірю в те, що Джеймс може з нею одружитися. Я не маю особливих причин йому не довіряти. Єдина, незрозуміла ситуація з боями вирішилася, тому не варто було вірити і маминим словам.

День минає як у тумані. Я постійно дивлюся на годинник, ледь витримуючи до закінчення занять. Нарешті вихідні. Зараз я не працювала в бібліотеці у вихідні дні, а зйомки з хлопцями ми примудрялися підганяти в проміжках між моїми заняттями та підробітком у містера Льюїса.

Джеймс зустрічає мене біля входу, після чого відвозить на останню зйомку із Лукасом цього

тижня. Він чекає на мене прямо в студії, але я тримаюся молодцем, не відволікаючись на нього, хоч це і важко. Я знаю, що в нього ще один бій – це відволікає мене набагато сильніше. Розумію, що він часто брав участь, тільки все одно переживаю.

Додому їдемо, обговорюючи подальші плани.

- У мене сьогодні останній бій.

- Сьогодні? Я думала, що у суботу.

- Ні. Я сам поміняв день, щоб запросити тебе завтра на побачення.

- На побачення? - Здивування явно чується в моєму голосі, і на щоках хлопця з'являються ямочки.

- Це несподівано.

- Просто, я подумав, що ми ще не ходили з тобою на нормальне побачення. Ну, звичайно, ходити далеко не доведеться, але, гадаю, тобі сподобається.

- Мені вже подобається. - Відповідаю йому, посміхаючись, і взагалі забуваю про Крісту.

Вдома Джеймс вечеряє, трохи розминається, після чого їде. Була б я не така вразлива, то поїхала б з ним. Але тепер, коли ми разом, мені набагато складніше спостерігати за боєм, у якому він братиме участь. Та й наскільки я зрозуміла, Джеймс сам не дуже хотів, щоб я їхала з ним через те, що він відволікатиметься, а йому дуже потрібна перемога.

Я залишаюся сама решту вечора, і сиджу, як на голках, думаючи про те, що краще б дивилася за боєм із зали. Зараз мені нічого не хотілося робити. Взявшись читати книгу зрозуміла, що зовсім не вникаю в те, що написано, серіал не зумів мене відволікти, а спати я б не змогла.

Тільки коли почула стукіт входних дверей, рвонула назустріч хлопцеві, і з льоту застрибнула на нього, обхоплюючи ногами.

- Обережніше, кішечка, інакше ми обидва рухнемо на підлогу. - Сміється Джеймс, утримуючи мене за попу.

- Як бій?

- Переміг.

- Вітаю тебе!

Цілую його в щоку, міцніше обіймаючи.

- Гей, ти схоже не кішечка, а мавпеня. - Легко шльопаючи мене нижче спини говорить він.

- Я просто радію, що ти вже вдома.

- Я бачу. Приємно, що ти так скучила.

- А хіба ти ні?

- Загалом так, але мені було трохи не до цього.

- І що тепер? Жодних боїв?

- Жодних!

- Я надто переживала.

- Не варто, Ем, я ж не новачок. Все добре. Дай мені тільки прийняти душ і переодягтися, гаразд?

- Звісно.

Зістрибую з нього на підлогу, відпускаючи на вечірні процедури. Джеймс просить мене почекати у своїй кімнаті, де ми вже разом все обговоримо і подивимося якийсь фільм. Він повертається, а я засинаю у його обіймах.

Вранці цей хитрий засранець поводить дивно в тому плані, що ходить по дому і, дивлячись на мене, постійно посміхається. За згадане побачення він нічого не каже, але ближче до вечора просить мене переодягтися, вручаючи в руки великий подарунковий пакет.

- Що це?

- Невеликий подарунок для тебе. Сподіваюся, підійде. Чекаю на тебе в прибудові.

- У прибудові?

Ми практично ніколи не ходили в те місце за будинком, і я не збагну, що Джеймс міг придумати. Накрив для нас стіл? Все буде, як у романтичному фільмі: свічки, вечеря та вино? Я дуже здивована, але цікавість змушує якнайшвидше відкрити пакет, після чого я навіть тішуся, що Джеймс вийшов з кімнати, залишивши мене одну. У ньому лежить ніжна шовкова сукня з тонким пояском.

У моїх думках наше побачення вже закінчується нестримним сексом і сліпучою пристрастю, тому під сукню одягаю тоненький мереживний комплект чорної білизни. Якщо дійде до роздягань, то Джеймсу безперечно сподобається. Я прикупила цей комплект кілька тижнів тому, але він служив не для постійного носіння, а тільки для таких особливих випадків. Я й так довго мучила нас відсутністю близькості, якої хотіла.

Входжу в згадану прибудову, думаючи про те, якою треба бути боягузливою ідіоткою, щоб так тягнути, і відразу завмираю на місці. Біля стіни був кинутий товстий білий килим, а на ньому в гармонійному хаосі лежали червоні троянди. На кріслі поруч розмістилося червоне простирadlo і біля ніжки стояла пляшка вина, келихи та ваза з фруктами. Але найдивовижніше, що це не було заплановано, як вечеря, адже на звороті вже був заготовлений фотоапарат.

- Поки ти нічого не встигла заперечити, я хочу сказати, що мріяв про ще одну нашу зйомку, тільки в більш інтимній обстановці. Коли ти не стараєшся для замовлення, то залишаєшся такою живою та радісною, що я не зумів утриматись і приготував цей невеликий сюрприз. Якщо ти проти, то можемо просто повечеряти.

- Ні що ти! Я просто вражена! Не очікувала! Дуже хочу. Насправді, мене ніхто ніколи не фотографував просто так, а не для якоїсь мети.

- Радий, що ти схвалюєш. Дуже хочу, щоби твої фотографії прикрасили мою заставку на телефоні.

Це так мило, що я не стримую посмішки.

Я влаштовуюсь на килимі, Джеймс наливає у келихи вино, і ми просто весело проводимо час. Це зовсім не схоже на звичну роботу, адже ми здебільшого просто розмовляємо, сміємося, робимо спільні фото та кілька витончених зі мною – з квітами та келихом у руці.

Ми випиваємо майже всю пляшку за цей час, а ягідки винограду періодично змінює солодко-кисла полуниця. Це таке божественне поєднання смаків, що я прикриваю очі від задоволення, коли нова ягідка опиняється у роті. І тут мені спадає на думку незвичайна ідея. Поки хлопець стоїть біля фотоапарата, я вирішую зробити цю нашу фотосесію незабутньою.

Може вино допомогло мені стати розкутішою, або хлопець, що стояв навпроти, але першим на підлогу я скидаю тонкий поясок від сукні. З тихим стуком він падає на голу підлогу біля килима, привертаючи увагу Джеймса до мене. Він ще не розуміє, що я задумала, але мої руки вже вправно справляються з «блискавкою» сукні, і вона падає поряд із поясом. Очі Джеймса розширюються від здивування та бажання. Це саме те, на що я очікувала від своїх маневрів. Погляд медових очей блукає моїм тілом, яке практично не прикрите тканиною, а я скидаю туфлі, ступаючи босими ногами на килим.

Стою спиною до хлопця, повернувши лише голову в його бік і згинаю ногу в коліні, стаючи в позицію для фото. Облизую пересохлі губи перш ніж сказати:

- Що ж ти завмер? Знімай мене!

Джеймс виходить зі свого хвилинного ступору і починає клацати камерою. Мої рухи стають неймовірно плавними та витонченими. Я насправді, наче кішка, згинаюсь у різних позиціях, не зводячи погляду з Джеймса. Він намагається не переривати наш зоровий контакт, але я бачу, що дається йому це важко. Він вкрай збуджений - немає впевненості в рухах, він часто ковтає слину, а спалахи миготять не в звичному для зйомки ритмі, а вроздріб.

Якщо він думав, що це все, він помилився. Його, прикутий до мене погляд, викликав у мені не тільки примітивні бажання, а й спонукав позувати більш відверто. Я спустила з плеча бретельки бюстгальтера, відчуваючи, як прискорюється мій і так шалений пульс. Медові очі простежили за рухом моїх рук, і хлопець шумно видихнув.

- Не забувай натискати на кнопку, Джеймсе. Ми ж прийшли сюди для цього. – напівжартома підколюю його. Мене ця ситуація і бавить, і одночасно збуджує.

Під шкірою ніби пробігає електричний розряд. Розстібаю бюстгальтер, кидаю його у бік крісла. Спеціально дражню його, не повертаючись, але нахиляюся за келихом вина, піднімаю його, і стаю в профіль. Тепер йому трохи видно мої оголені груди, а я впиваюся цим моментом тимчасової влади над ним. Мене п'янить це почуття. Джеймс мене хоче. Дуже. У нього трохи тремтять руки, але він не перестає робити знімки. У цей час я роблю ковток із келиха і ще більше повертаюсь у його бік. Мені подобається його дражнити. Подобається говорити так відверто, бачачи його реакцію на такі слова з моїх губ.

- Як думаєш, чи зумів би ти знайти застосування таким фото? Чи підійдуть вони для заставки на твоєму телефоні, Джеймсе? - Мій голос звучить твердо, але хрипко.

- Упевнений, що вони прикрасять моє дозвілля у будь-якому випадку. – так само хрипко

відповідає хлопець. – Але для заставки точно не підійдуть.

- Що ж... - відставляю келих назад і йду у бік крісла.

Опускаюся на м'яке сидіння, а усмішка сама повзе на моє обличчя. Цікаво, а що він скаже на це? Знімаю з себе останній предмет одягу - свої трусики, цього разу кидаючи їх у бік Джеймса. Закидаю ногу на ногу, а одну руку підношу до обличчя, продовжуючи позувати. Якщо буду сидіти на цьому кріслі, то на ньому утворюється ціла калюжа від мого збудження, тому я встаю, вже вирішуючи перейти до більш відвертих дій, але не встигаю. Джеймс буквально підлітає до мене і міцно цілує губи. Його язик жадібний, наполегливий, нетерплячий. Через якусь хвилину ми вже задихаємось у цьому гарячому поцілунку.

Я падаю на килим, притягуючи хлопця згори. Просити його зняти одяг не потрібно - він рваними рухами стягує з себе сорочку, пояс, штани, і як тільки позбавляється останньої деталі, негайно в мене входить.

- Ах!

- Не боляче? – незважаючи на дике бажання, він не перестає хвилюватися про мій комфорт.

- Ні. Продовжуй.

Для нього спалахує зелене світло. Джеймс відривається від моїх губ, проводить долонею по стегну, піднімаючи мою ногу і прискорює темп. Ми розчиняємось один в одному, а я інстинктивно починаю рухатися в унісон із ним. Обхоплюю його ногами, бажаючи відчутти його глибше та сильніше. Ці нові відчуття переповнюють мене через край, адже я більше не відчуваю дискомфорту, а лиш досконалий дурман, який нами опанував.

Після швидкого, але дивовижного оргазму, я довго не можу прийти до тями. Джеймс голосно дихає через рота, кладе голову мені на груди.

- Ти просто дияволиця, ти в курсі?

Тихенько сміюся з його заяви.

- Лише захотіла тебе подразнити. Не кажи, що тобі не сподобалося – не повірю!

- Ніколи у житті не відчував нічого подібного. Ти моє справжнє полум'я, Ем.

Ми лежимо так довго, що я втрачаю відчуття часу. Але після такого божевільного злиття нам він зовсім не потрібний.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 28

Мені було так хвилююче, що ми з Джеймсом їхали разом. Я захотіла приїхати до сестри всього на один день – рішення спонтанне і настільки сильне, що я не могла чекати наступних

вихідних. Їй подумати не могла, що він мене супроводжуватиме. Від його пропозиції все всередині підстрибнуло від радості. Це говорило про те, що йому цікаве моє життя та сім'я.

Я навідаю Джанет! Познайомлю свого хлопця з нею! Ми так давно не бачилися, що я постійно крутилася на сидінні автомобіля в нетерпінні. Джеймс періодично кидав на мене погляди та посміхався. Шлях не був близьким, але погода нам благоволила: хороша видимість на дорозі, сонце не сліпило в очі, ховаючись іноді за хмарами.

Я написала сестрі повідомлення, попередивши про приїзд, на що у відповідь отримала купу радісних смайликів та слів захоплення.

- Тобі не сидиться на місці. - зауважує мій хлопець, коли я нервово смикаю ремінь безпеки. - Цікаво, це тому, що ти швидше хочеш побачити сестру? Чи це я зарядив тебе необхідною енергією?

Мої щоки миттєво червоніють після натяку на те, чим ми вчора ввечері займалися в прибудові. Я почувала себе бажаною та красивою, як ніколи.

- Ну, чого ти? - Сміючись, Джеймс зупиняється на світлофорі. - Вчора ти не здавалася мені такою сором'язливою.

- Перестань! - хіхікаючи, відповідаю, заправляючи пасмо волосся за вухо.

Автомобіль знову рушає з місця, коли спалахує зелене світло світлофора.

- Не знаю, що на мене найшло. Мабуть, вино було надто міцне.

Джеймс знімає одну руку з керма і стискає мою, не перестаючи стежити за дорогою.

- Ти просто чудова, Емілі. Не треба так соромитися переді мною. Ти найпрекрасніша дівчина на світі.

- Як солодко це звучить.

- Не подобається? Я кажу правду.

- Подобається. Дуже люблю солодке.

Ми під'їжджаємо до досить великого будинку Девіда, де я знову беру телефон, щоб написати сестрі. Джанет відповідає, що скоро вийде, а через пару хвилин помічаю, як вона швидко йде в наш бік. Бігати їй не можна, хоч я впевнена, що їй дуже хочеться зірватися з місця. Я роблю це за неї - біжу назустріч і притягую її худу фігурку в обійми. Ми обидві сміємося і ридемо одночасно, а Джеймс стоїть осторонь, не втручаючись у наше тепле привітання.

- Все, переставай плакати, інакше я цього просто не винесу! - Витираючи сльози з щік, каже сестра.

Вона дуже схудла останнім часом, але залишалася такою ж красивою.

- Вибач, що я так довго не приїжджала. - намагаючись заспокоїтись, кажу їй. - Я сьогодні разом із хлопцем.

- Щоправда? Ти нас познайомиш? Чому ти не сказала, що відвідаєш мене?

- Сама не знала. Мені просто захотілося побачити тебе. І так, я вас познайомлю. - Мені б хотілося додати, що скоро все зміниться, але я поки не бачила просвіту. - Може, мені не слід було брати з собою...

- Що ти! Я дуже рада, нарешті, побачити того, хто зміг скрасити твоє життя, Ем.

Я кладу голову на плече Джанет. Ми обидві посміхаємося і розмикаємо обійми, після чого йдемо до Джеймса.

- Ого! А він красень! - Весело шепоче вона мені на вухо, а я прикладаю палець до губ, просячи її мовчати.

Джеймс переводить погляд із мене на Джанет, і назад.

- Познайомся з моєю сестрою Джанет. А це Джеймс - мій хлопець.

- Дуже приємно, Джанет!

Вони тиснуть один одному руки.

- Взаємно, Джеймсе. Емілі дуже багато розповідала про тебе.

- Джен! - легенько тицяю її в бік у попереджувальному жесті, щоб не бовкала зайвого.

- Щоправда? - відразу ж пожвавлюється хлопець.

- Звісно! І тепер я розумію чому!

Приречено стогну під легкий сміх сестри та Джеймса.

- Здається, ви вже зговорилися.

- Не ревнуй, кішечка.

Він обіймає мене за плечі, і додає трохи тихіше:

- Ти ж знаєш, що я тільки твій.

Дивлюся в медові очі доти, поки Джанет не перериває нас ввічливим покашлюванням.

- Голубки, які плани?

- Залежить від тебе. Поїдемо перекусити? Там і поговорили б.

- Звісно. Сподіваюся, Джеймс не має нічого проти кафе зі здоровою їжею?

Джеймс здивовано дивиться на нас, і я приходжу йому на допомогу. Він же не знає всіх нюансів хвороби Джен.

- Її зовсім не можна шкідливої їжі. Все має бути приготовлене у духовці, печі або на пару.

- А, звісно. Куди нам їхати?

- Я покажу. Це не далеко.

Джеймс відкриває дверцята автомобіля для Джанет, і вона влаштовується на задньому сидінні.

- Ти не проти, якщо я сяду поруч із сестрою?

- Без запитань, Ем. вважай, що на сьогодні я ваш водій.

- Маю зізнатися, що дуже сексуальний шофер.

- Як приємно бачити, наскільки спокійно ти почала зі мною розмовляти на такі теми. Мені дуже подобається, мила, але на нас чекають.

Серце тьохнуло через те, що він назвав мене милою. Озираюся на Джанет, яка посміхається на весь рот, дивлячись на нас. Вона завжди раділа, коли в мене все було добре. Вона взагалі найщиріша людина з усіх, кого я колись зустрічала на своєму шляху.

- Ми вже йдемо. - кажу сестрі, залазячи назад, і сідаючи поруч із нею.

- Так дивно бачити тебе тут. Я дуже сумувала.

- Я теж. Все ніяк не могла зібратися, щоб приїхати. Відразу через Регіну, а потім у мене нема виправдання. - Чесно зізнаюся.

- Ти взагалі не повинна думати про це, Ем. Це мої проблеми, я можу жити так далі. Ти ж знаєш, що операція не є такою життєво необхідною.

- Не кажи нісенітниці, Джен! Ми виплутаємось! І ти станеш жити нормальним життям разом зі мною, їсти шкідливі бургери та морозиво тоді, коли хочеться, бігати околицями, як божевільні... все це обов'язково буде!

Вона важко зітхає, але усмішка все одно проступає на її обличчі.

- Джеймсе, їдь до перехрестя, потім зверни праворуч. Там буде видно велику вивіску кафе - зупинимося біля нього.

- Зрозумів.

Я в ту мить згадала слова сестри про те, що вона часом не дуже правильно харчувалася. Мені зараз не зовсім подобалася її надмірна худорлявість, але Джанет завжди була тендітнішою, ніж я, з блідою шкірою, немов у книжкової Білосніжки. Раніше ми були схожі зовні. Зараз же, її обличчя виглядало потьмянілим і безрадісним.

- Тобі зовсім погано у Девіда, так? - Запитала, хоча здогадувалася, якою буде відповідь.

Але Джанет мовчала. Тільки, згодом, наважилася відповісти.

- Все не таке жахливо, як здається. Я живу своїм життям, він своїм - от і все.

- Не хочу вас переривати, але ми приїхали. Якщо вам потрібно поговорити, то без проблем можу залишитися в машині.

- Не варто. Ходімо з нами! Мені дуже цікаво познайомитись із хлопцем сестри ближче. І, певна, ти теж не відмовишся від невеликого перекусу з дороги. Шкода тільки, я не можу вас запросити до себе додому.

- Не хвилюйся про це. - Відповідає Джеймс, підморгуючи Джен. Це знову викликає у неї посмішку.

Здається, я зблизилася з ним набагато сильніше, ніж планувала. Як не крути, а ми жили під одним дахом, впізнали один одного краще, займалися домашніми справами та кохалися... З хлопцем, якого я спочатку уникала і боялася, думаючи, що найгіршого варіанту мені в пару не буває. Насправді виявилось, що він чудовий чоловік, прекрасний співмешканець. До того ж, багато по дому, він робив сам: замінив кран у кухні, займався прибиранням, навіть чистив килими на задньому дворі, хоча було досить холодно, і особисто я полінувалася б це робити.

Увійшовши до затишного, теплого приміщення, ми відразу влаштовуємося біля електричного каміна. Я сідаю біля сестри, а Джеймс сідає навпроти нас. Джанет для себе вибирає курку без спецій із салатом, а я беру макарони з борошна грубого помолу та відбивну.

Джеймс довго розглядає меню, не наважуючись вибрати щось навмання, адже всі ці назви страв із здорової кухні мало про що йому говорять.

- Тобі допомогти?

- Будь ласка.

Мене тішить його милий вираз обличчя, на якому написані нотки безпорадності, і я ледве стримую посмішок.

- Думаю, тобі сподобається курка із соусом теріяки та рисом. Ну, принаймні мені сподобалося, коли я пробувала цю страву минулого разу.

- Зійде.

Поки ми очікуємо, Джанет розповідає про своє життя, в якому відбувалося досить мало подій. Ми намагаємося не торкатися болючих тем, а проводимо час за приємним спілкуванням. Як же мені не вистачало цього заразливого сміху сестри!

- Ви так між собою схожі.

- Це правда. Незважаючи на те, що я старша, ми з Емілі, наче двійнята.

- А ось і ні! Я завжди вважала тебе красивішою і стрункішою. Пам'ятаєш, як я в дитинстві якось нафарбувалася і сказала, що стала красунею? Мені хотілося бути такою як ти.

Ми втрюх регочемо над кумедними моментами, а після цього приймаємося за їжу. По обличчю Джеймса важко визначити, чи йому сподобалася курка, проте він вважав за краще взагалі не коментувати цього.

Ми чудово проводимо разом час, а я вкотре пошкодувала про те, що не приїхала раніше. Постійно відкладала поїздку з різних причин: відсутність грошей, контроль Регіни, бажання якнайшвидше зібрати потрібну суму і не відриватися від роботи. Тільки я не повинна була забувати про головне - про душевний стан Джанет і про свій в тому числі. Сестра ніби ожила, коли ми сиділи поруч, говорячи. Навіть блідість на обличчі змінилася на легкий рум'янець. А в мене всередині розливалось тепло задоволення тому, що двоє по-справжньому близьких людей сидять зараз поряд.

Через кілька годин ми подумали про те, що настав час повертатися. Адже завтра нас чекало

навчання, звичні, необхідні справи. Година допомоги у бібліотеці, потім зйомка із Лукасом. Це нагадало про те, що у мене знову був один фотограф, але я сподівалася повернути, відісланих двох раніше, Джеймсом.

Розлучатися з Джанет зовсім не хотілося, і ми обидві плакали перед від'їздом. Вже вирулюючи від міських вулиць на трасу, Джеймс запитав:

- Ти в порядку?
- Так. Дуже рада, що ми її відвідали.
- У тебе хороша сестра, як я й думав.
- Спасибі.
- Все буде добре, мила.
- Дякую, що підтримуєш.

Далі ми мало говорили. Потроху зібралася втома, але Джеймс наполегливо не хотів поступатися мені місцем водія. Я була під припливом емоцій, і він дозволив мені з ними розібратися, доки сам вів машину.

Вже вдома, коли я пішла у ванну, а Джеймс відправився дзвонити, щоб замовити для нас вечерю, я трохи заспокоїлася. Не слід було засмучуватися, адже день пройшов чудово. Не завжди буде такий підвишений стан, і скоро все вирішиться. Виходячи з ванної кімнати, я відразу заглядаю до себе в спальню, щоб підібрати тепліший одяг. Мене завжди мучило тремтіння від надлишку емоцій. Покінчивши з перевдяганням, я побачила одне непрочитане повідомлення з волонтерського порталу. Я виглянула з кімнати і крикнула хлопцеві, що вийду за хвилину, хоча доставка їжі вже приїхала – чула дзвінок у двері. Мені було цікаво, що могло прийти на пошту з порталу, і коли я відкрила листа – скрикнула від несподіванки. Операцію Джанет було повністю оплачено!

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 29

На радощах лечу до Джеймса неначе на крилах.

- Джеймсе! – кричу, підбігаючи до хлопця та застрибую на нього.

Ми мало не падаємо на підлогу, але він зумів повернути рівновагу.

- Тихіше, мавпеня! Що трапилося?
- Хтось сплатив за операцію сестри! Мені надійшло повідомлення з порталу! Адже я навіть не сподівалася!

- Це ж прекрасно! Ось бачиш, не дарма подала заявку.

Я починаю сміятися крізь сльози, що проступили, як ненормальна. Повірити не можу, що це правда!

- Дякую тобі за підказку! Дякую тобі!

Джеймс усміхається, опускає мене на ноги і гладить по голові, притиснувши другою рукою.

- Все буде гаразд, Емілі. Ви заслуговуєте на найкраще. У тебе та Джанет добре серце.

- Так. Я маю подзвонити Джанет. Повечеряй сам, не чекай, мені все одно ні шматочка у горло не лізе, та й нам з нею є, що обговорити. Розмова може затягнутися.

- Нічого страшного. Я почекаю. А вечерю розігріємо, коли звільнишся.

Поцілувавши хлопця, я повернулася до себе в кімнату, щоб поговорити з Джанет. Впевнена, що життя відтепер набере обертів, адже треба буде забрати сестру до міста, знайти квартиру та лікаря для неї, готуватися до операції.

Мене переповнювали емоції: радість від того, що наша мрія збувається, хвилювання через успішність тієї самої операції і смуток ... тому, що я поїду від Джеймса. Я так звикла жити з ним під одним дахом, що тепер навіть не хочу думати про переїзд. Зізнатися, приїзд Джанет багато змінить, особливо - віддалить мене від Джеймса. Це мене лякало найбільше. Мені не хочеться вже жити без нього, займатися домашніми справами. Я й так дуже сильно засмутилася через відсутність наших фотосесій, які тривали зовсім недовго.

Звичайно, ми фактично тільки жили під одним дахом - це зовсім не одне і те, що знімати разом квартиру, як закохана пара, але тим не менше, мені не вистачатиме цього. Ранкова кава з обов'язковим поцілунком, поїздка до університету на одній машині, все дозвілля поряд... Хоч би як я любила сестру, але любов до Джеймса зовсім інша. Кохання... я кохаю його. По-справжньому, з усім запалом та пристрасстю, які можливі. Раніше навіть моя фантазія була нездатна уявити, наскільки у мене зірве дах від чоловіка.

Я вже люблю в ньому все: запах м'яти, ямочки на щоках, манеру промови, гумор, стиль ... я обожаю його сильні руки та той, ніби приросший до тіла браслет, які підкреслює зайвий раз мускулатуру, його високий зріст і те, що я виглядаю поруч з ним мініатюрною та тендітною. Я розтікаюся в калюжу від його поцілунків і лагідних слів ... тремчу від збудження, коли він торкається мене трохи інтимніше ...

Думати про це досить болісно, тому я дзвоню Джанет і ділюся з нею новинами. Сестра в повному шоці від того, що відбувається, і важко вірить у те, що це правда. Я обіцяю знайти для нас житло, лікаря та зайнятися іншими дрібницями, а вона поступово готуватиметься до від'їзду.

Повертаюся до Джеймса, де ми вечереємо. Я вже трохи заспокоїлася, але ми все одно обидва знаємо, що наше спільне життя добігає кінця. Джеймс теж цьому не дуже радий, але ми поки що обидва приховуємо свої справжні почуття.

І тільки після того, як ми йдемо до нього в спальню, дивимосся нудний фільм, гублячись, кожен у своїх думках, хлопець концентрує всю свою увагу на мені. Атмосфера між нами напружена, хоч і їду я не прямо завтра, а швидше за все, до цього пройде якийсь час.

- У тебе такі гарні очі. – несподівано вимовляє він, прибираючи пасмо мого волосся за вухо. - Не можу тобою налюбуватися. Мені сумно через те, що ти поїдеш.

- Мені теж. Хоча для нас це нічого не змінить, правда?

Він мовчить. У мене завмирає серце.

- Я кохаю тебе. – каже Джеймс, і я видихаю з полегшенням.

- І я кохаю тебе. - Трохи тихіше відповідаю.

- Повірити не можу, що це сталося зі мною. Повірити не можу, що наші почуття взаємні... - Хлопець гладить мої губи великим пальцем, зміщується до щоки, потім шиї. – Така мила, така гарна... невже ти моя?

- Тільки твоя. – пошепки відгукуюсь.

- Кохайся зі мною, Ем.

І я його цілую. Так шалено, ніби востаннє. Дивно так думати, але наші тіла реагують так, наче голодували надто довго.

Сідаю до нього зверху, поступово позбавляючи його одягу. Руки Джеймса ковзають по моїй спині вгору-вниз доки я пораюсь з його футболкою. Доводиться підвестися, щоб стягнути його штани і разом свої теж. Дотики шкіри до шкіри викликають у мені нову хвилю збудження, і я знову повертаюся до нього на коліна, цього разу заповнюючи своє тіло ним. Відчуття, яким ніколи не можна насититися. Мені хочеться постійно відчувати цю наповненість, дурман, поцілунки.

Пальці хлопця стискають мої сідниці, спрямовуючи, змушуючи прискорити темп. Я не можу стримуватись поруч із ним; схлипую, коли мої губи звільняються з його полону, здригаюся, коли він подається мені назустріч все ближче і сильніше, стогну, коли мене починає переповнювати задоволення ...

Ми молоді, закохані. Це найщасливіші моменти нашого життя. Принаймні мого точно.

Задоволені та втомлені, ми лягаємо поруч на ліжку, і засинаємо в обіймах один одного.

Наступного ранку я їду в університет сама, оскільки у Джеймса заняття починаються на дві години пізніше.

Після того, як нашу танцювальну групу поділили, я не зустрічала у кампусі Лукаса, але іноді стикалася з ним під час обіду. Сьогодні у нас зйомка, і я планую закінчити свою кар'єру фотомоделі, що ледь почалася. Я давно мрію про це. Так, іноді було цікаво і весело, але я не хочу продовжувати так само. У мене є бібліотека, а життя скоро згорне у потрібне русло. Більше мені нічого не потрібно. Я не буду знову розриватися між роботою, навчанням та сестрою.

Грошей я зуміла назбирати достатньо завдяки нашому благодійнику, який вважав за краще приховувати своє ім'я. Дівчина волонтер, з якою я спілкувалася вперше, сказала, що імена приховують дуже часто, бажаючи залишитися невідомими.

Цілий день я була в піднесеному настрої, і навіть їдкі коментарі Габрієли та погляди Крісти в

спину не зуміли зіпсувати його. У студію я приїхала трохи раніше, шкодуючи, що не вдалося зустрітися у перервах із Джеймсом. Сподіваюся, він приїде додому до того часу, як я закінчу з Лукасом. Не хочеться сидіти самій у чотирьох стінах.

Переодягаюся та виходжу до зали. Лукаса все ще немає, але він написав мені заздалегідь повідомлення, що приїде трохи пізніше за сімейними обставинами. Поспішати мені нема куди, але чим ще тут зайнятися я не знала. Згадала нашу бурхливу фотосесію з Джеймсом, але ці думки я спробувала одразу ж відігнати. Буде зовсім неправильно, якщо замість роботи я почну фантазувати про свого хлопця.

На щастя відверті картинки в голові розвіюються зі стуком дверей. Повертаю голову до входу, щоб привітати Лукаса, але на подив бачу там Крісту.

- Що ти тут забула?

Красуня підходить ближче, з неприємною усмішкою на обличчі.

- Мені набрид весь цей спектакль, тому хочу скоріше його закінчити.

- Про що ти?

- Про те, що Джеймс – мій хлопець.

- Крісто, прошу, не заводь знову цю тему. Мені не хочеться з тобою сваритись. Дай нам спокій.

- Ні, сонечко. – уїдливо продовжує Кріста. - Це ти дай нам спокій. Я прийшла сюди тільки для того, щоб сказати яка ти ідіотка, раз продовжуєш йому вірити.

- Сама якось розберуся зі своїми стосунками.

- О, дозволь уточнити, з якими? Якщо ти досі маєш на увазі Джеймса, то ти помиляєшся. Думаєш, чому він не закинув бої заради тебе? А, обіцяв, правда?

Останні слова Крісти змушують мене застигнути на місці.

- Тепер тобі цікаво? Адже я знаю, що він тобі це пообіцяв. Кинути бої, так? Це він мені розповів. А ще його останній бій був просто чудовий! І він тебе з собою, звичайно, не взяв. Тобі, мабуть, було б неприємно спостерігати за тим, як ми цілуємось.

- Що ти несеш? Не смішно вже, Крісто. І я тобі не вірю.

- Я й не думала, що повіриш на слово. Але ось. - Вона дістає з сумочки свій телефон, кілька миттєвостей гортає в ньому картинку і, нарешті, простягає його до мене екраном. - Це його останній бій. До речі, про це писали у статті в інтернеті, і фото звідти ж. Ну як?

Відступаю на крок назад. На фотографії є дата та шматочок статті, про яку щойно сказала Кріста. Джеймс тримає її за талію і цілує у губи. Неможливо. Але навіщо? Навіщо йому брехати?

- Переконалася? - Вона знову ховає телефон у сумочку. - Мені просто вже набридло відпускати його до тебе. Він надто загрався. Тож, як бачиш, я нікуди не збираюся зникати.

У пам'яті тепер спливають слова матері про те, що Джеймс має одружитися з Крістою. Все мені

здається абсолютно нелогічним, але хіба буває стільки збігів? Невже я справді виявилася обдуреною ідіоткою?

Але мені навіть питати не доводиться. Кріста вбиває в мені останній сумнів новою фразою.

- Після закінчення університету ми з ним одружимося. Мій батько давно розмовляв із Джеймсом на цю тему.

Вся моя образа виривається назовні. Я намагаюся придушити ганебне почуття, але це дуже важко.

- Тоді чому ти його терпиш? Навіщо він тобі?

- Мене не дуже хвилюють ванільні почуття. Просто із Джеймсом зручно. А ще... - вона знову криво усміхається, готуючись завдати рішучого знищуючого удару. - Він такий уважний у ліжку.

Все що Кріста могла зробити - вона зробила, тому, струнка і зарозуміла, вона повертається до виходу, кидаючи мені через плече:

- Приємно було побачитись.

Осідаю на підлогу після її відходу. Це не може бути правдою! Навіщо я про це дізналася? Хоча ні, краще знати ... але як же його запевнення в коханні? Наша пристрасть? Адже вона не могла бути награною? Я не дуже досвідчена в таких справах, але відрізнити звичайну хіть від справжнього бажання близькості з конкретною людиною, можу відрізнити... напевно... Якого біса відбувається?

Лукас все не приходить, але це до мого полегшення. Весь мій макіяж розмазався від сліз, які самі собою стікали по щоках, не зупиняючись. Я витерла обличчя, погіршивши цим ситуацію, але мені стало байдуже. Чим довше я сиділа на підлозі, тим ясніше усвідомлювала незаперечний факт - іграшкою таки стала. Не хотіла, боялася, чинила опір власному потягу, аби не потрапити...і попалася... як здобич до лева... Фотографія, нові бої, в яких він брав участь, слова Регіни, прихід Крісти - все це не могло бути збігом.

Мені слід було взяти себе в руки і піти від нього прямо зараз. Все одно незабаром я повинна знайти квартиру для нас із сестрою і поїхати, то чому не зробити цього зараз? Дзвоню Лукасу насамперед, щоб скасувати зйомку. Знаю, що це безглуздо і необачно - і знову Регіна мала рацію в тому, що я надто піддаюся емоціям і на мене не можна розраховувати. Звісно! Всі навколо мене мали рацію, крім мене самої. Наївної ідіотки, що подарувала свою цноту тому, хто найменше її заслуговував. Його фотографія з Крістою врзалася в пам'ять надовго.

Потрібно заспокоїтись. Я не хочу стикатися з ним удома. Пішов він до біса. Будь-яке, сказане їм слово тільки сильніше розіб'є мені серце. Піднімаюсь на ноги і йду перевдягатися. Зриваю з себе безглузде вбрання. Мені хочеться зняти з себе це почуття разом з костюмом, але, на жаль, такого я зробити не в силах. Насамперед потрібно повернутися додому та забрати речі. Часу в мене занадто мало - години півтори, дві до того, як він повернеться.

Коли доїжджаю до будинку Ольги, поспішаю до кімнати і квапливо кидаю все до валізи та в сумки. Не хочу його бачити! Не хочу! Будь ласка, нехай я встигну зібратися!

Провидіння пощадило мене, подарувавши цей шанс піти без нової зустрічі. Я б її не пережила... мені ніколи не доводилося розлучатися з хлопцем, і можу впевнено сказати, що така підла

зрада б'є нижче поясу... з мене ніби викачали все повітря... не можу дихати...не хочу...

Погляд туманиться сльозами, але я завзято тягну всі речі в машину, не сповільнюючи кроку. Коли все успішно завантажено, сідаю за кермо, скидаю солоні краплі і від'їжджаю далі дорогою так, щоб мою машину не було видно Джеймсу, коли він повернеться. Навряд чи ми розминемося, якщо я поїду зараз.

Вирішую зателефонувати до Шейл. Вона мені зможе допомогти і зберегти все в секреті. Мені потрібно десь зупинитися на кілька днів, доки не переїду, а квартири в мене ще немає. Якщо Шейла відмовить, я залишусь у готелі на якийсь час.

Подруга відповідає на дзвінок майже одразу.

- Привіт, Ем.

- Привіт. Слухай... - не стримуюсь, схлипую...

- Що з тобою? - Її голос відразу стає незвично серйозним.

- Я можу до тебе приїхати? Тільки так, щоби ніхто не знав, навіть Ольга...

- Звісно. Я за кілька хвилин буду вдома. Виходила по продукти.

- Спасибі.

- Гей, ти обережніше, Ем, гаразд? Я на тебе чекаю, і що б не трапилося – ми все вирішимо.

- Звісно. Незабаром буду в тебе.

Скидаю дзвінок якраз у той момент, коли автомобіль Джеймса проїжджає повз мене до будинку. Звідси мені добре видно ворота та частину двору перед будинком. Дивлюся, як він паркується, виходить із машини, прямуючи у бік дверей. Схлипую, дивлячись на його високу, таку сильну та рідну постать. Джеймс, ніби щось відчуває, і повертається до мене. Він не може бачити ні мого автомобіля, ні мене тим більше, але стоїть так нерухомо кілька секунд. Я починаю тремтіти, ковтаючи сльози, не можу відірвати погляду від хлопця, якого люблю. Люблю настільки сильно, що тікаю від нього, дізнавшись про те, що в нього є інша – дорога йому дівчина. Та, з якою він ніколи не розлучався, і швидше за все, ніколи не розлучиться.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Глава 30

Після приїзду до Шейл минуло кілька днів. Повинна визнати, що поводитися погано - не хотіла говорити з подругою, абсолютно не йшла на контакт з іншими дівчатами, які ні в чому не були винні. Звичайно ж, вони всі здогадувалися, що сталося – хто сумнівався б! Всі, крім мене, бачили в Джеймсі загрозу моєму серцю, неодноразово повторювали, що він непостійний. Тільки моє безглузде серце вирішило по-своєму, за що тепер було розбите вщент.

Джеймс дзвонив мені два дні поспіль, а потім я дізналася, що Шейл розповіла йому про мою втечу. Нехай тепер він ламає голову, як виплутуватися зі своєї ганьби. Хоча йому те що? Використовував мене з якимись певними цілями, після чого все одно одружується з іншою. Я у своїх думках не доходила до стільки серйозного кроку в наших відносинах, адже не хотіла з таким поспішати. Хоча впевненість у любові до Джеймса була стовідсотковою, я б сама за нього не вийшла заміж так рано. У мене в голові і так діявся зараз повний сумбур. Рано було розслаблятися, адже не можна упускати такий шанс із сестрою.

Заняття в ці дні я пропустила, на свій величезний жаль, але пообіцяла собі, що до наступного тижня прийду до тями, і зумію пережити зустріч з Джеймсом у кампусі, якщо раптом така стане неминучою. А зараз, після кількох днів протрації та плачу, я зобов'язана була домовитися з лікарем, записати сестру до нього і повернутися до пошуків житла для нас.

Шейла поселила мене на дивані у вітальні на цей період, і я майже весь час провалялася на ньому, жаліючи себе. Ніколи не дозволяла собі опускатися до жалю до себе ... але не цього разу.

Подруга вже повернулася із занять, і знову витріщилася на мене, як на екзотичного звіра, не знаючи чи можна до мене наближатися. Мене накрила хвиля сорому за те, що я її відштовхувала.

- Ти як? - Обережно запитує Шейл, і я запрошуючим жестом постукую поруч по сидінню, бажаючи, щоб вона присіла.

- Мені трохи краще.

- Я бачу. Ти хоч зі мною знову розмовляєш.

- Вибач.

- Нема за що вибачатися. Просто ми всі дуже переживаємо за тебе. Теа та Ользі я сказала, що ти паршиво почуваєшся, а поїхала, бо операцію Джанет сплатили. Загалом, як ти просила, я нікому нічого не розповіла. Хоча вони могли здогадатися, адже Джеймс учора ввечері виїхав.

- Виїхав?

- Так. Начебто повернувся жити до матері.

Я навіть про це не думала. Точно! Адже він казав, що поїхав на якийсь час, поки брав участь у боях.

- Чи не хочеш розповісти, що між вами сталося?

- Та що тут розповідати? Ти й сама здогадалася.

- Якщо чесно, то ні.

- Джеймс зустрічався весь цей час із Крістою. Вона навіть показала мені фото, де вони цілуються із останнього бою. А це було в п'ятницю... - а потім у нас були чудові вихідні, які ми провели за вечерею, еротичною фотосесією та кохалися...поїздка до сестри, а потім знову опинились у ліжку...

- Ти впевнена у цьому? З попередніх слів я тільки зрозуміла, що тобі наговорила сама Кріста.

Але ж вона могла брехати, адже ти розумієш?

- Так. Але фото?

Шейла замислилась на кілька хвилин.

- Все одно це дивно. Дні після того, як ти приїхала до мене, Джеймс сам на себе не був схожим. Я не бачила, щоб він наближався до Крісти. Швидше за все йому було погано. Ем, може ти поспішала з висновками?

- Я іноді буваю запальною, але дуже багато фактів говорять про те, що мене обдурили.

- Тобі треба з ним поговорити.

- О ні! Не хочу. А якщо це правда? Він знову обдурить мене? Моє серце буде розбите двічі, Шейл. Я не перенесу цього.

- І все ж... гаразд, роби, як знаєш. Я не втручатимуся, але все одно вважаю, що ви повинні поговорити.

- Думаю, що він поїхав, доводить мої слова. Йому просто байдуже.

Шейла кусає губу і відводить погляд.

- Що? Зізнавайся, ти щось наробила?

- Я хотіла, як краще!

- І що ти зробила? - Сподіваюся, вона таки нікому не розповідала про мій невеликий зрив, тому що в такому разі, дівчата почнуть мене діставати своїми питаннями, а я цього не хочу.

- Загалом ... ну ... він тут.

- Що? - скрикую, і схоплююся з дивана. - У якому сенсі тут? Хто? Він?

Подруга дивиться на мене.

- Прошу тебе, Ем! Він сам до мене підійшов і запитав, чи не знаю я де ти. Джеймс справді виглядає жакливо.

- Ні, він не міг прийти.

- Міг. Це означає, що йому не байдуже.

- Господи ...

- Заспокойся, Ем. Просто поговори.

- Та я ж виглядаю так, ніби... ніби лежала на цьому дивані дві доби!

- Приблизно так і було.

- Не смішно!

- Приведи себе в порядок. Ну, давай же! - Встає Шейла, підштовхуючи мене до ванної. - Ти ж

розумна дівчина, а я хочу тобі добра.

- Це підстава з твого боку.

- Зовсім ні. Якби я не бачила все, що бачу, то не погодилася б привести його сюди.

- Навіщо ти тоді сказала, що він з'їхав від Ольги?

- Бо він з'їхав. Просто сподівалася тебе розворушити, але ти впираєшся.

Видихаю. Вона має рацію. Може так буде легше, а я зрозумію чому Джеймс вчинив зі мною так підло. Може, він прийшов тому, що його мучить совість? Як би там не було, я до нього вийду.

- Я скоро.

- Ось і розумниця.

Шейла залишається у вітальні, а я поспішаю у ванну. Насамперед мені необхідно вмитися. Очі трохи опухли від сліз, а волосся слід розчесати, але в цілому, виглядаю я терпимо. У мене йде хвилин п'ятнадцять на те, щоб абиак привести себе в норму, після чого я скидаю розтягнуту футболку і міняю її на більш прийнятну. Можна виходити, але страшно. Аби не плакати перед ним – це принизливо.

Виходжу до вітальні, де сидить Шейла. Джеймса поруч немає - напевно він чекає на вулиці, як і раніше. А може, подруга взагалі йому не сказала, що я вийду.

- Він у машині. Я чекатиму на тебе тут або з відерцем морозива, або приготую тобі комплект мереживної білизни, так? - намагається жартувати Шейла, викликаючи у мене слабку посмішку.

- Дякую за піклування.

- Йди вже. Він досить довго чекає. Я попередила, що ти прийдеш.

Роблю глибокий вдих, накидаю куртку і виходжу надвір. Машина Джеймса припаркована на під'їзній доріжці. Надворі досить холодно, тому він сидить в автомобілі, але вискакує з нього, як тільки бачить мене. У його руці ніжний букет квітів, та я не знаю добре це чи погано. Квіти не склеять мого серця, якщо він винний.

- Ем. - Він підбігає до мене, але зупиняється за півметра, щоб не порушувати дистанцію.

- Шейла сказала, що ти ув'язався з нею. І якщо думаєш, що квіти допоможуть, то...

- Я дізнався, що тобі наговорила Кріста. Я подумав, що ти кинула мене.

- Так. Кинула.

- Емілі...

- Говори одразу правду, Джеймсе. Я не хочу слухати вступні промови.

- Емілі, я кохаю тебе – ось правда. Усі слова Кристи брехливі. Ти чудово знаєш про все, що відбувалося між нами. Ти не можеш не вірити мені тільки через те, що наговорила якась

вискочка.

- По-перше, вона сказала, що ви одружитесь. Про це знала моя мати, Джеймсе. Уявлення не маю звідки, але знала.

- Містер Сміт завжди цього хотів, і коли в мене нікого не було я дозволив поширитися чуткам про майбутні заручини. Мені просто було начхати, а я не хотів псувати стосунки з ним. Я вже казав тобі, чому.

- Допустимо. Але, як на рахунок фото, де ви цілуєтеся?

- Яке ще фото?

- Під статтею про твій останній бій. Кріста мені показала цю статтю та знімок.

- Це теж брехня. Як мені довести тобі?

- Усі докази були на знімку! – трохи різкіше говорю я, оскільки нова хвиля болю виривається назовні. — Може ти й тоді не хотів псувати стосунки з містером Смітом, тож поцілував його дочку?

- Нісенітниця, Емілі, і ти чудово знаєш про це! Як я маю довести тобі? Кріста вилетіла на сцену і поцілувала мене, зрозуміло? Вона підкупила швидше за все фотографа, який писав статтю, бо в такому місці в принципі неможлива присутність журналістів! Ці змагання нелегальні, і кожен, хто проходить усередину, перевіряється. Містер Сміт ніколи б не допустив, щоб якась жовта газета проникла в приміщення і написала статтю, викриваючу його! Якщо й було фото з текстом, то тільки на спеціальне замовлення організатора, без згадки про місце проведення та інші деталі. Цього тобі достатньо? - Він робить крок до мене. - Невже ти не розумієш, що стала єдиною дівчиною, яку я в майбутньому хочу бачити своєю дружиною? Мені ніхто не потрібний крім тебе. І мені дуже шкода, що ти віриш будь-кому, тільки не мені.

Щось у його словах зачіпає струни всередині мене. Я знову плачу. Так, страх помилитися в мені є, але слова Джеймса не здаються брехливими. Неможливо так вдавати почуття.

- Я люблю тебе, Емілі.

Знову крок до мене.

- Не плач.

Ще один. І ось наші губи вже зустрічаються, зливаються в поцілунку. Хто винен у цій усій історії? З плечей падає ціла гора болю, що давила, і важких емоцій, які я переживала за останні дні. Ну, хіба я тепер не можу назвати себе дурною?

- Яка ж ти в мене чутлива. Ну як можна не вірити моєму серцю? - Він бере мою руку і кладе собі на груди якраз в області серця. - Воно твоє, як і весь я.

- Я кохаю тебе, Джеймсе. Це було надто болісно.

- Я ніколи не порушую свого слова. Запам'ятай це раз і назавжди.

- Добре.

Ми знову цілуємося, після чого я говорю подрузі про те, що відлучусь на якийсь час. Я побуду з

Джеймсом, обговорюючи наші проблеми, але мені залишається вирішити питання з переїздом сестри та іншим.

- Поїдемо зі мною?

- Куди?

- Познайомлю тебе з мамою та Бандитом.

- З мамою? У такому вигляді?

- Ти відмінно виглядаєш. А тепер довірся мені. Оскільки ми помирилися, тобі все одно доведеться познайомитися з нею.

- А хто такий Бандит? Звучить загрозливо...

Джеймс сміється тим заразливим хрипливатим сміхом, який перевертає все в мені.

- Він не такий страшний. Звичайно, не білий, зате пухнастий. Це мій кіт.

- У тебе є кіт?

- Ага. Поки жив у Джареда та Ольги, сумував за ним страшенно. Мама забрала його з притулку, коли мені було вісімнадцять. Свого роду подарунок.

- Цікаво.

Мене трохи хвилює така поспішність, але погоджуюсь з рішенням хлопця. Він везе мене далеко до передмістя, де стоять у ряд однакові, акуратні та маленькі будинки.

- Не бійся, вона не вкусить. Бандит також.

Мініатюрна жінка виходить до нас назустріч, коли Джеймс стоїть зі мною за руку на стежці, що веде до вхідних дверей.

- Я така рада, що ви приїхали! Чи можу я сподіватися, що ви помирилися? - Привітно посміхаючись, підходить вона ближче.

- Мамо, де твої хвалені манери? - жартівливо дражнить її Джеймс і підштовхує мене вперед, наче дитину, яка боїться дорослих.

- Вітаю.

- Здрастуй дорога. Ти Емілі, правда? Вибач, що я так вільно звертаюся, але Джеймс продзижчав мені всі вуха про тебе. Мені навіть здається, що ми вже знайомі. Я Шарлотта.

- Дуже приємно, місіс...

- О, просто Шарлотта. Цей офіційний тон ні до чого. Сподіваюся, я тебе не надто налякала цим?

- Ні, що ви. Я просто вражена, що мене так тепло зустрічають.

- Джеймс обіцяв тебе сьогодні привезти, якщо захочеш, і я рада, що ти погодилася.

Не можу їй сказати, що Джеймс не залишив мені особливого вибору, але в цілому, я дуже задоволена з такого повороту. Його стосунки з мамою близькі – такі, яких у нас із Регіною ніколи не було.

- Проходьте, дорогі мої! Я не могла всидіти на місці, тому спекла пиріг.

Ми з Джеймсом заходимо до будинку.

- Тримайся, вона може заговорити тебе. - Додає хлопець, ведучи мене до крісла. Його мама сміється на жартівливу репліку сина.

Важко звикнути до такої безтурботності, адже раніше я з нею не стикалася. Зазвичай усі мої знайомі (крім подруг, звичайно) дотримувались стандартного офіціозу.

Він усаджує мене, а сам стоїть поруч.

- Я знайду Бандита, а ви поки що балакайте.

- Хочеш чаю, Емілі?

- Не відмовлюся. Я можу вам допомогти?

- О, не варто. Я якраз заварила, якщо ти, звісно, любиш чорний.

- Так, дякую.

- Зараз тільки принесу філіжанки.

Вона виходить і відразу повертається з чашками і тарілками для пирога.

- Повірити не можу, що ти справді така мила, як мені описував Джеймс. - Сідаючи навпроти мене, жінка розливає чай і ставить одну чашку переді мною. – Я така рада, просто не можу передати!

Від її похвали мені трохи ніяково, але вона поводитьсь так природно, що я теж розслабляюся через якийсь час.

- Вибач, але я дізналася про твою сестру. Не подумай, мій син не був настільки відвертим зі мною, але я дуже рада, що він оплатив її операцію замість свого навчання. Якщо доля йому й надалі благоволитиме, то ми його вивчимо, як він того хотів.

- Що? - Здивований вигук вилітає з моїх губ досить невіжливо. – У якому сенсі він сплатив?

У цей момент в кімнату входить Джеймс, тримаючи на руках Бандита. Кіт такий пухнастий і великий, але я все ще під враженням від сказаних Шарлоттою слів.

- Мам, не проти, якщо ми поговоримо наодинці?

- Звісно. Я буду у себе в кімнаті, подивлюсь тоді свій улюблений серіал.

- Спасибі.

Мама хлопця виходить, а він випускає на підлогу kota і сідає переді мною навпочіпки.

- Я не хотів тобі казати.
 - Але чому?
 - Мені так захотілося.
 - Ти віддав усі гроші, які заробляв на навчання на операцію Джанет?
 - Так. Ти не повинна була дізнатися. Якби мама менше бовкала...
 - Навіщо, Джеймсе? Як же твоя мрія стати фотографом?
 - Це всього лише забаганка, Ем, на відміну від того, куди насправді пішли ці гроші.
- Я не можу висловити подяки. Сповзаю на підлогу перед ним, стаючи навколішки.
- Ти просто божевільний.
 - Ні. Я просто хочу, щоб ти була щасливою. А, наскільки мені відомо, для цього була потрібна лише певна сума на операцію.
 - Від нас відмовилися батьки. Усім було абсолютно начхати на наші з Джанет проблеми. А ти... ти просто... як же я люблю тебе за це! - Висну у нього на шиї, не вірячи в те, що відбувається.
 - Ми вилікуємо її, Ем. Тепер це наша спільна проблема.
 - І ти її вирішив. - Цілую його на знак подяки.
 - Сподіваюся, тепер ти розумієш, наскільки безглуздо вчинила, покинувши мене?
 - Так. Я ж не знала.
 - Чш-ш... досить. Вже обговорили це. Тепер поцілуй мене, і покличемо маму назад, інакше вона мене приб'є за те, що знову перешкодив вашому знайомству. Вона давно хотіла тебе запросити додому, але ти не підпускала мене до себе, і знайомство з мамою було б недоречним.
 - Звісно. Тепер я можу познайомитися з Шарлоттою та з Бандитом.
- Пухнастий кіт, як за покликом, прибіг до нас і почав тертися об ноги. Я взяла його на руки, щоб погладити, а Джеймс пішов звати маму.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Епілог

- Ну годі вже мене опікувати! Ідіть же! – практично виштовхуючи нас із Джеймсом каже сестра. – До мене зараз прийде хлопець, а ви тут стирчите й досі. Емілі, ти забула, що то я старша?

- Так, я пам'ятаю! Гаразд, ми пішли. Якщо тобі щось знадобиться...

- Знаю-знаю, ви на зв'язку! - наостанок, Джанет показує мені язика - як дитина, і махає рукою на прощання.

Після того, як їй зробили операцію, я почала переживати за її здоров'я лише сильніше. Наді мною вже почали знущатися Джеймс із сестрою, адже лікар проводив неодноразово обстеження, і запевнив, що вона може вести звичайний спосіб життя з мінімумом протипоказань.

- Ти не шкодуєш, що живеш не з нею? - Запитує Джеймс, цілючи мої пальці, поки ми йдемо до машини.

- Ні. Після того як вона зустріла Олівера, я за неї спокійна. Джанет же насправді не маленька. Це я панікую постійно.

У лікарні на реабілітації Джанет познайомилася зі своїм майбутнім хлопцем Олівером. Він працював у клініці і доглядав її, стежив за здоров'ям після операції, а потім не зміг відпустити після виписки і взяв її номер. Сестра була зовсім не проти, після чого вони почали зустрічатись щодня, і тепер збиралися жити разом.

- Боїшся, що скоро станеш тіткою? - регоче хлопець, і я щипаю його за бік, щоб так не жартував.

- Нічого не маю проти племінників.

- А проти своїх дітей? - граючи бровами, питає Джеймс.

- Тільки після закінчення навчання. А тобі ще потрібно заробити потрібну суму на останній рік. Ось і займися цим! - дражнюсь у звичній для нас манері.

- Я б зайнявся чимось іншим, цікавішим, коли повернемося додому.

- Тобі завжди тільки одне і потрібне, так? - продовжую посміхатися.

Я аж ніяк не проти побешкетувати з ним наодинці. Це увійшло до нашого щоденного раціону, як обов'язковий сніданок.

- Ну майже.

Після того, як ми винайняли квартиру і з'їхалися, наш сексуальний апетит тільки зріс. Я любила спостерігати за тим, як він допомагав мені готувати їжу, заковуючи рукави, як виходив з душі без одягу спеціально, щоб мене збентежити, після чого знімав весь одяг з мене ... а його медові очі невтомно стежили за мною, за кожним моїм рухом під час побутової роботи. Бешкетні руки постійно торкалися мене щоразу, коли я проходила повз. І мені до божевілля це подобалося.

- Хм. Ти надовго замислилась. Вибираєш місце?

На цей раз легенько шльопаю його по руці.

- Як ти себе поводиш, га?

- Непростойно. - Джеймс притягує мене до себе і шепоче в саме вухо.

- Прямо, як ти любиш.

Тремчу від раптової близькості, і хлопець уловлює мій настрій.

- Що ж, поспішимо, мила. На нас чекають справи.

- Не уточнюватиму які.

Спокуслива посмішка з'являється на красивому чоловічому обличчі.

- Я краще тобі покажу, моя кішечка.

Сідаємо в автомобіль, і поспішаємо повернутися до нашої з Джеймсом нової квартири.

***Величезне дякую всім, хто залишався з цією історією
до кінця! Я щиро вдячна за увагу до моїх творів, та сподіваюся,
що наступні романи також сподобаються моїм читачам!
Я вже працюю над новими романами, які зовсім скоро з'являться на сайті.***

Кінець

З цією книгою читають

Еротика

186802

[Колишній](#)

Ульяна Соболева 537857

Романтична еротика

354418

[На межі бажання](#)

Адалін Черно 380973

Романтична еротика

359875

[Вільні стосунки з босом](#)

Ольга Вісмут 895244

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

БЕЗКОШТОВНІ КНИГИ ОНЛАЙН - READ-BOOK.NET

[READ-BOOK.NET](#) - ОНЛАЙН КНИЖКИ - ЧИТАЄМО В ЕЛЕКТРОННІЙ БІБЛІОТЕЦІ